

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INFERNIS DUOLOGY
GILLIAN ELIZA WEST

RECKONING

ALL THAT
BEGINS
MUST END

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Infernis Duolo4y için Övgüler

"*Harabe*, nefes kesici bir dünya kurgusuyla buharlı gerilimi ustaca harmanlayan büyüleyici bir romantizm. Düşmandan aşığa kinayesi, sizi koltuğunuzun ucunda tutan, Ren ve Oralia arasındaki her etkileşimi beklentiyle cızırdatan lezzetli bir yavaş yanma ile mükemmel bir şekilde uygulanıyor... sizi büyülenmiş ve bir sonraki kitabı okumak için istekli bırakacak okunması gereken bir kitap."

- Amanda Richardson, *USA Today* Çok Satan Yazarı

"Kendini gerçekten farklı kılan ve tamamen unutulmaz olan bir ilk romantizm. Başından sonuna kadar tamamen büyülendim ve *Harabe*'nin bitmesini hiç istemedim. Özellikle de iki ana karakterimiz arasındaki özlem, tam anlamıyla bir cennet."

- Laura @elitereading

"*Harabe*, Hades ve Persephone'nin ilk sayfadan itibaren sizi içine çekecek büyüleyici bir yeniden anlatımı. Ren ve Oralia arasındaki romantizm, gerilim ve inkâr edilemez bir kimya ile çatırdıyor, ancak bu hikayeyi gerçekten unutulmaz kılan, iyileşme, kendini keşfetme ve dönüşüm gibi bireysel yolculukları... *Harabe*, bir kez başladığınızda elinizden bırakmak istemeyeceğiniz bir kitap."

- Angie @thebiglittlelibrary

"*Harabe*, Güzel ve Çirkin'in Hades ve Persephone ile buluşması gibi. Hikâyede, sevecen cazibesiyle mükemmel bir şekilde eşleşen güzel bir karanlık var. Gillian'ın kaleminin derinliği beni şaşırttı; sürükleyici dünyası ve samimi karakterleri beni ilk sayfadan itibaren duygusal olarak kendine bağladı."

— Farrah @hellodarknessdarling

"*Harabe*, Gillian Eliza West için harika bir başlangıç ve beni daha fazlası için nefes nefese bıraktı. Bundan sonra ne olacağı konusunda da dehşete düştüm ama Oralia ve Ren kitabın sonuna kadar beni boğdular. İkinci kitabı merakla bekliyorum olacağım."

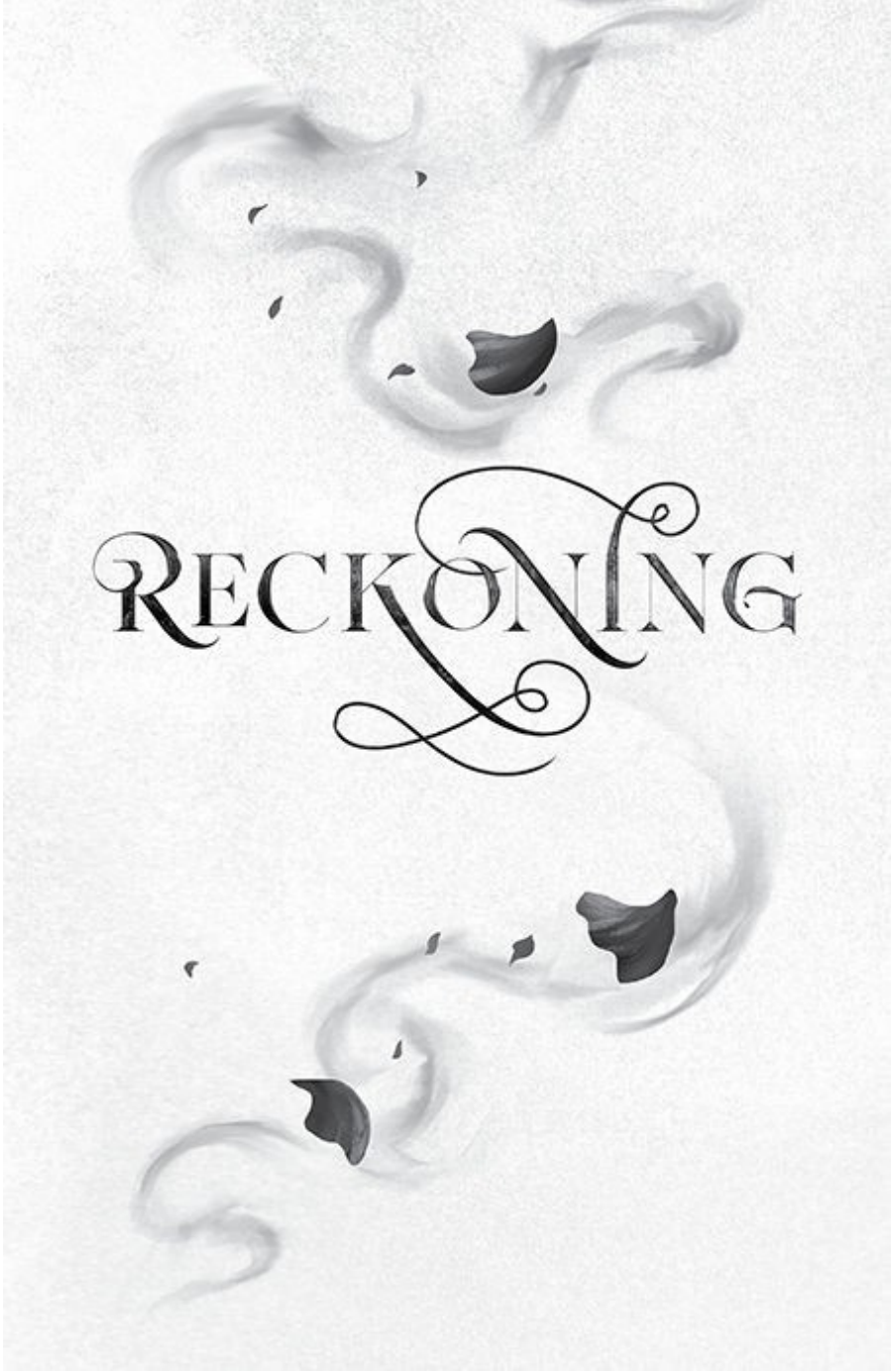
- Jenn @thebookrefuge

"*Harabe*, karanlık, sürükleyici, seksi fantezi hayranlarını çılglık çılgılığa bırakacak. İnanılmaz derecede iyi kurgulanmış, bunaltıcı olmayan bir dünya, karmaşık karakterler ve cızırtılı, öfke dolu, yavaş ilerleyen bir romantizm!"

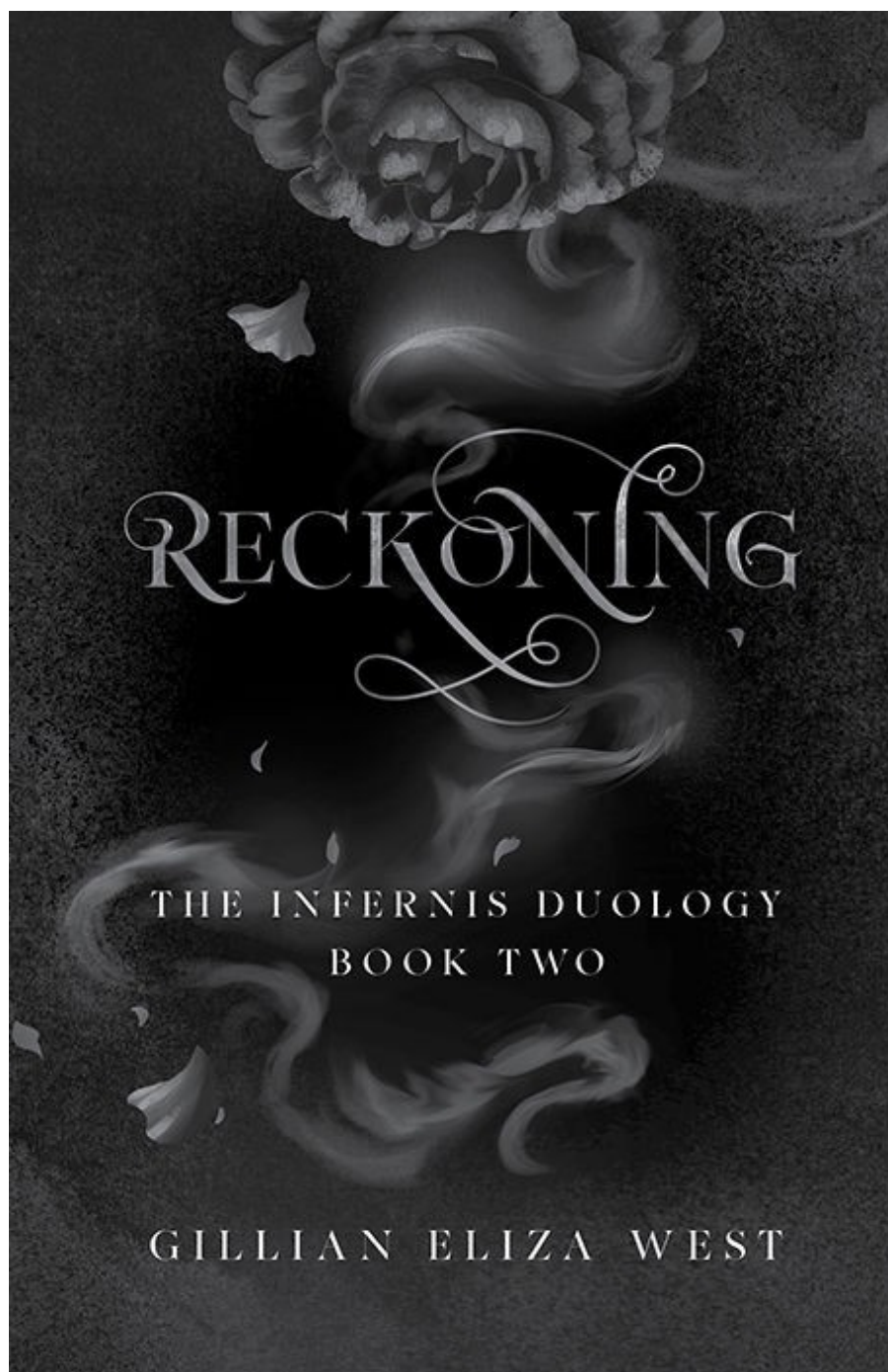
— Mhitney @whitneybrownreads

"Oralia ve Ren benim yeni Feyre ve Rhys'im. Gillian'ın yarattığı bu dünyaya, hikayeye ve karakterlere aşığım. Dünya ilginç ama aşırı karmaşık değil. Yazımı lirik ve romantik ama aşırı çiçekli değil. Karakterler çok yönlü ve sevecen ama mükemmel değiller. Kısacası, Gillian ayrılmak istemediğim ve geri için sabırsızlandığım bir dünya yaratmış. *Harabe*, bu yıl okuduğum kitaplar arasında kolayca ilk beşe (en iyisi olmasa da!) girdi."

- Jordan @ablunest

RECKONING

Telif hakkı© 2025 Gillian Eliza West tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Story Wrappers tarafından kapak resmi
Harita ve İç Tasarım Travis Hasenour Çizgi
Düzenleme Eleanor Boyall
Jen Bowles tarafından redaksiyon

Bu çalışmanın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde iletilemez.

YZ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin oluşturmak için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Haklar ve izinler için lütfen iletişime geçin:
gillian@gillianelizawest.com

979-8-9901389-2-6 (Ciltsiz)
979-8-9901389-3-3 (E-Kitap)

İÇİNDEKİLER

Ön Kapak

Yarım

Başlığa

Övgü Başlık

Sayfası

Harita Prolog

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Beşinci

Beşinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm On

Dördüncü Bölüm

Altıncı Altıncı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Onuncu

On Birinci On

İkinci On Üçüncü

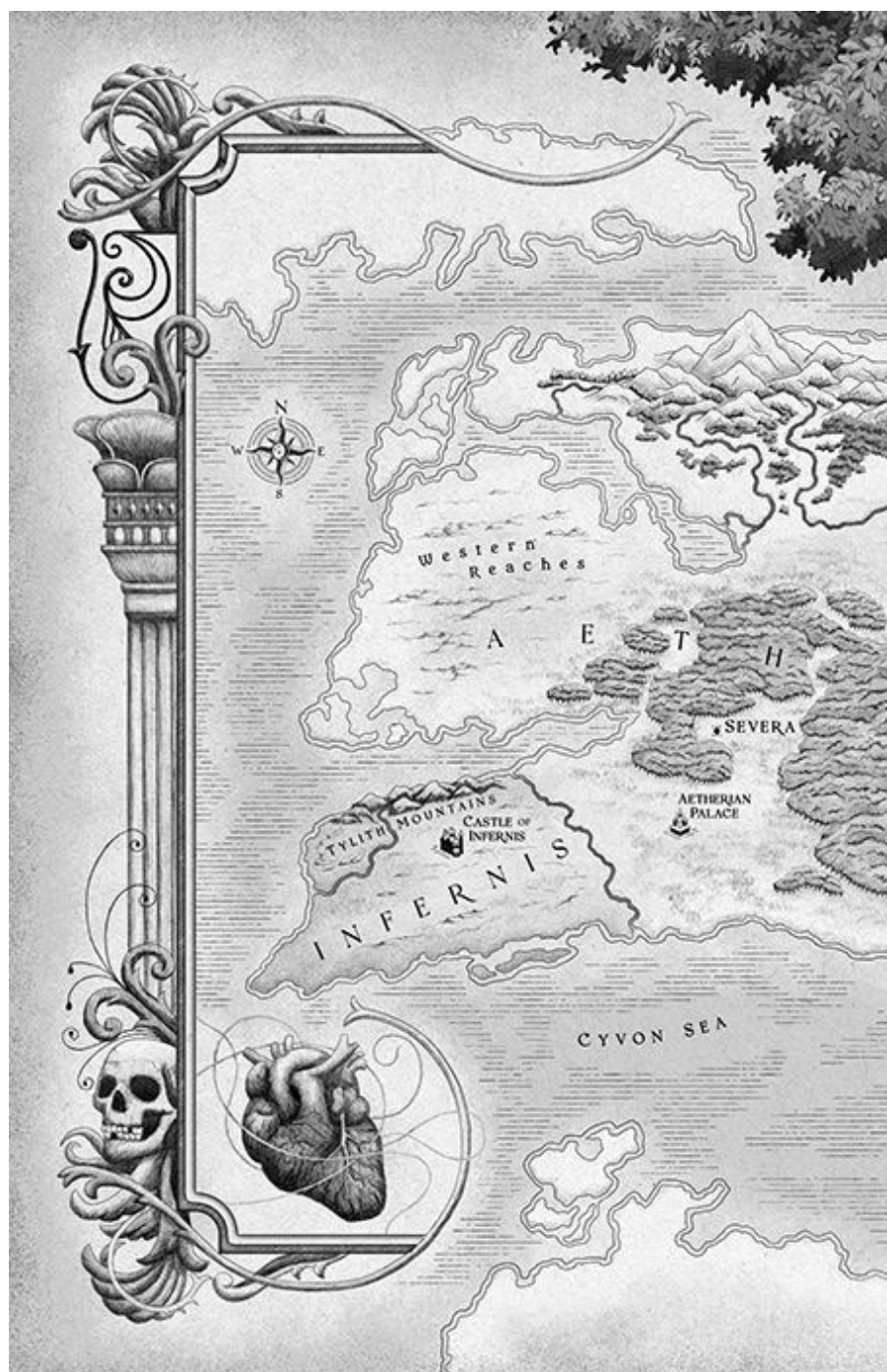
On Bölüm On

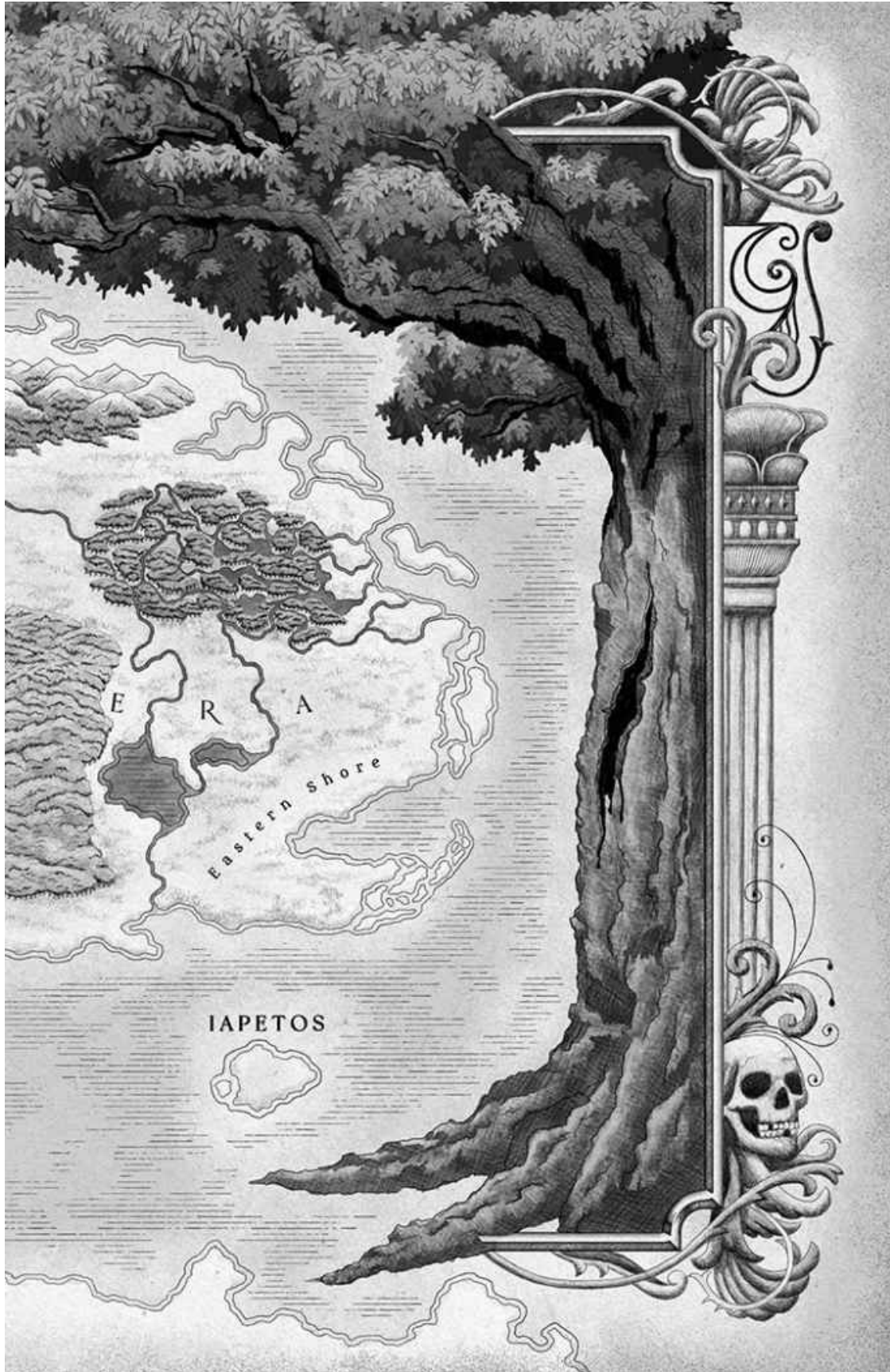
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm Bir On
Dokuz Yirmi Yirmi
Yirmi Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Yedi Bölüm İki Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi
YirmiDokuzuncu Dört
Beş Altı Sekiz Bölüm
Otuzuncu Bölüm
OtuzbirinciOtuzikinciO
tuzüçüncü Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Otuzdördüncü
Otuzbeşinci Otuzaltıncı
Otuzyedinci Kırkıncı
Bölüm Kırkbirinci
Bölüm Otuzsekizinci
Otuzdokuzuncu
Kırkikinci

-

[Kırk Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Kırk Kırk Dördüncü](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm Kırk](#)
[Yedinci Bölüm Beşinci](#)
[Altıncı Sonsöz](#)
[Yazar Notu](#)
[Infernis'in Dili Karakter](#)
[Listesi Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Arka Kapak](#)

Ölümsüzlük korkunç bir şey olabilir.

PROLOGUE

Oralia

Bir zamanlar burayı çok güzel
bulmuştum. Uçsuz bucaksız
mavi gökyüzü.

Meyve bahçelerinin dalları arasından süzülen güneş ışığı.

Kaleden yansıyan altın nehri, krallığın içinden damarlar gibi geçiyordu.

Ama şimdi ışık gözlerimi acıtıyor, çılgılık atmak isteyene kadar tenimi yakıyordu. Ellerim önümdeki her şeyi yok etmek, hepsini küle çevirmek için kaşınıyordu.

"Evine hoş geldin Lia," diye mırıldandı Altın Kral Typhon, teni güneşte parlıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü. Ellerimi açarak kendimi koyu yeşil çimlerin üzerinde yakaladım ve kasıldım. Damarlarımda asit dolaştı ve gözyaşlarımın akmasını memnuniyetle karşıladım, alnımı yere indirmeden önce dudaklarımı onun yaldızlı çizmelerinin üstüne bastırırken safrayı yuttum.

Kır çiçeklerinin kokusu burnuma doluyor, tatlılığından tiksiniyordum. Kulaklarımda bir derenin çağıltısı, ahırdaki atların kişnemeleri çınılıyordu.

Ilık bir esinti tenimde gezinirken, saçlarımı yakalayıp tellerini yüzümün etrafında döndürürken bile midemi bulandırdı.

Güç göğsümde zonkluyor, kanıma hücum ediyor, çaresizce bir çıkış yolu arıyordum. Dişlerimi sıktım, gücüm gözeneklerimden sızıp tüm planlarımızı üst etmeden önce haftalar süren eğitimden kalan bir kontrol kalıntısı bulmaya çalıştım. Dudaklarımdan bir inilti daha döküldü ve biri beni susturdu. Evlatlık babam dizlerinin üzerine çökerken beyaz eldivenlerimin arkasından bir ışık şeridi yayıldı.

"Evindesin ve güvendesin."

Bir hıçkırık daha boğazımı parçaladı. Typhon daha fazla yanılmış olamazdı. Evim ormanın içinden, bir sis duvarının içinden ve yüzemeyeceğim kadar büyük bir nehrin karşısındaydı. Evim kemiklerden yapılmış bir kale ve ruhlarla dolu bir şehirdi. Evim, ölümler krallığını kalbinde buz ve ruhunda kederle yöneten bir tanrının kollarındaydı - artık öyle olmasa da. Typhon'la birlikte bu krallıkta hiç de güvende değildim, ama yine de...

O da değildi.

CHAPTER ONE

Oralia

Kütüphane sessizdi. Tanıdık ama yine de yabancı.

Kapıdan sadece birkaç adım ötede durdum ve elimi büyük ocağın etrafına serpiştirilmiş sandalyelerden birine doladım. Bakırın tınısı dilimin üzerinde kayıyor, derimi çiğ çiğ ısıtırken yanağımın içi zonkluyordu. Typhon'un muhafızlarından biri olan Hollis kapıyı *tıkırtıyla* kapatırken arkamdaki zırh inledi.

Ama şöminenin üzerinde asılı duran kanatları görünce, arkamdaki askere bir bakış bile atamayacağımı fark ettim. Öğleden sonra ışığı gümüş pençelerde parıldıyor, gerilmiş ve beyaz desteğe tutturulmuş zarları yakalıyordu. Midem bulanıyordu ve titreyen ellerimi yanlarıma bırakıp eski odama adım attığım anda giydiğim leylak rengi elbisenin eteklerine saklandım.

Kralımın, *eşimin* kanatları, gürül gürül yanan ocağın üzerinde bir ödül gibi asılı duruyordu. Haftalar önce Ren'e güzel, gece siyahı ve onun gibi korkunç olduklarını söylediğimde yalan söylememiştim. Şimdi camı kırmak, parmaklarımı kadife derinin üzerinde kaydırmak ve onları efendileriyle yeniden bir araya gelmeleri için Infernis'e geri göndermek istiyordum. Ve onun büyüünü içimde hissedebilsem de, gücünün benimkine karşı yumuşak kayışını hissedebilsem de, artık onun kollarımdaki bedeninden çok, zihnimdeki yüzü.

Hayır, onu sadece soyut olarak hatırlayabiliyordum. Koyu dalgalı saçları ve krallığımızın her zaman var olan esintisinde uzun kirpiklerine dolanışı. Teninin solgun ışıltısı, dudaklarının kıvrımı, elmacık kemiklerinin keskin düzlemleri. Elleri saçlarımın arasından kayarken, kendini bedenimin derinliklerine gömerken, gürleyen sesinin memnuniyetle nasıl iç çektiğini ve benim

ruhum. Onun için iki buçuk asırlık hayatımda hiç olmadığı kadar acı çektim. Kendisinin kayıp parçalarıyla yeniden bir araya gelmişti ama benim yokluğumda neler olacağından korkuyordum. Yakın zamanda yeniden kazandığı sıcaklığını ve şefkatini kaybedecek miydi?

Büyüm parıldadı ve kapı açılıp uzak duvara çarparken isteksizce döndüm. Gücüm gittikçe artıyor, çevremdeki değişikliklere karşı beni uyarıyor ya da korumaya hazır bir hayvan gibi derimin altında esniyordu. Güneş ışığında parlayan zırh, bir miğfer yere düşmeden ve bir asker önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce beni geçici olarak kör etti.

Hayır, herhangi bir asker değil.

"Drystan..." Mırıldandım, keder boğazıma düğümlendi.

Başını eğdi, sık dokunmuş beyaz saç tutamları tepesinin etrafında dağınıktı, ama sadece ellerini yüzüne bastırdı, rahatlatma nefesi odada o kadar yüksekti ki, ağlama parmaklarının arasından kaymadan önce kulaklarım sessizlikle cınladı. Avuçlarını onu teselli etme, kollarıma alma isteğiyle karıncalandı ama yine de aramızda bir uçurum vardı. Artık Aethera'dan ayrılmadan önceki yalnız tanrı değildim ama bunu gösteremezdim. Bu yüzden ben de dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi göğsümde kavradım ve muhafızımın gözlerini yakalamak için eğildim.

Sözleri sanki boğazından kopmuş gibi sertti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı sallayarak ona sulu bir gülümseme verdim, gözlerimin kenarları kızarmıştı. "Sen öyle bir şey yapmadın."

Kendimi bildim bileli korumam olan Drystan, ellerini başının üzerine koymadan önce bir hıçkırık daha çıkardı. Yanaklarının mavi-siyah teni ışıktan parlıyordu, sanki güneş acısıyla alay ediyormuş gibi. "Korkum yüzünden seni terk ettim. En çok ihtiyaç duyduğun anda seni koruyamadım."

Onu kucaklayamamaktan nefret ediyordum, keşke onu kollarımın arasına alabilseydim ve her şeyin affedildiğine dair ona güvence verebilseydim. Eldivenlerimin derisinin yırtılacağından emin olana kadar ellerim birbirlerine daha sıkı kenetlendi. Eldivenler

Bir zamanlar benim kurtuluşum olan ve şimdi isteyerek içine girdiğim hapishanenin bir hatırlatıcısıydı.

"Seni suçlamıyorum," diye nefes aldım, karşılık vermeye kalkıştığında onu kestim. "Beni dinle: Seni suçlamıyorum ve sen de beni hayal kırıklığına uğratmadın. Başıma gelenler geçmişte kaldı ve bunu değiştiremeyiz."

Ve bunu asla istemem.

Muhafızım parlayan gri gözlerini kırptırdı, kalın kaşları şaşkınlıkla bir araya toplanmıştı. Sol gözünün altındaki çile kadar Dimitri-Ren'in ikinci adamına olan benzerliği dikkat çekiciydi. Ama yüzünü silerek bir iç daha çekti.

"Zarar görmediniz mi?"

Başımı salladım, ellerimi yüksek yakası boğazımı sıkkan elbisemin bedeninde gezdirdim.

Drystan dudaklarını büzerek bana baktı ve değerlendirdi. "Zarar görmemiş... ama değişmiş."

Yanağımın çığ kısmını tekrar ısırarak yavaşça nefes verdim. "Zaman hepimizi değiştirir, biz istesek de istemesek de."

Ve ne kadar doğrudu. Drystan beni son gördüğünde öfke doluydum, öfkemden köpürüyordum, gücüm dengesizdi. Kendimi da duygularımı kontrol edemiyordum ve teslim olursam neye dönüşebileceğimden çok korkuyordum. Şimdi ise gücüm içimde kaynıyordu ve kararsızlık yaşadığım anlar olsa da korkmuyordum.

Karanlık besler, karanlık güçlendirir, karanlık korur.

Kendimi ayağa kaldırdım, Ren'in duvardaki kanatlarına bakmaktan kendimi alamadım. Drystan da ayağa kalktı, zırhı bu hareket karşısında inledi. Parıltılar ocağın beyaz mermerine yansdı.

Drystan kapıda duran kızıl saçlı yarı-tanrıya dönerek, "Hollis, gidebilirsin," diye emretti.

"Oralia'yı güvende tutmak için emir aldım, yoksa Yeraltı Kralı onu bir kez daha almak için geri döner," diye cevap verdi Hollis, sesi boş bir monotonda.

Döndüm, kaşlarım çatıldı ama Drystan bir adım öne çıkarak miğferini yerden aldı. "O benim korumam altındaydı.

Çocukluğundan beri, prime'dan çok önce. Ben-"

Hollis'in mavi gözleri bariz bir kovulmayla bana kaydı. "Kral sizinle konuşmak istiyor leydim."

Drystan öfkeli bir alay savurdu ama ben ona bakmadım. Onun yerine çenemi eğdim. "Elbette. Majestelerini bekletmek istemem."

Eldivenlerimin yıpranmış manşetlerinden birinin kenarını karıştırmadan önce parmaklarım elbisemin önünde birbirine dolandı. Bu bir zamanlar bilinçaltımda olan bir tikti, büyük stres zamanlarında yatıştırıcı bulduğum bir tik. Şimdi ise derimin altında kaynayan tatminden sadece bir kaçış, oynamak zorunda olduğum maskaralığın bir başka parçasıydı.

Drystan gelip omzumda durmadan önce iki adam da hareketi takip etti. Hollis kapıyı açtı ve beyaz pelerinini savurarak bizi kütüphaneden çıkarıp koridorlara yönlendirdi. Uzun zamandır bildiğim tek ev olan bu şatoya geri dönmek çok garipti. Ren'le birlikte Aethera'ya dönme planları yaptığımızda, aptalca bir şekilde bu role geri dönmenin kolay olacağını düşünmüştüm. Ancak şimdi buradaydım ve bunun bir zamanlar çok sevdiğim bir giysiyi iki beden küçük bulmaya benzediğini fark ettim.

Yemek odası, uzun dikdörtgen masası ve başındaki pırıl pırıl tahtıyla Ren'inkinin tam zıttıydı. Her yüzeyden altın damlıyor, ayaklarımızın altındaki beyaz mermerden süzülüyordu. Typhon masanın başına oturmuş, bıçağıyla bir elmayı parçalara ayırıyor ve beyaz kanatlarını açarak eğilmesine izin veriyordu.

Mecrucio ve Aelesor, Typhon'un bir yanında oturuyordu; birincisinin kestane rengi bukleleri temiz ve yüzünün etrafında parlıyordu, ikincisinin bakır bukleleri ise omuzlarının arkasında toplanmıştı. Diğer tarafta ise Typhon'un varisi Caston oturuyordu, seyahat zırhını giymişti, sınırlarımızdaki Aetheran askerlerinin soluk gri rengindeydi ve omuzlarında parlak bir güneş mührü vardı.

Ben yaklaşırken Hollis ve Drystan geride kaldı, üçümüz de alışık olduğumuz hareketlerle dizlerimizin üzerine çökerek üç parmağımızı alnımıza bastırdık.

"Kralım," diye mırıldandım, unvan dilimde küllenmişti.

Typhon'un ayağa kalktığında gerilen tüylü kanatlarının hışırtısı dışında sessizlik tüm odaya yayıldı. Benim

Çocukluk acısının yankısıyla dizlerim ağrıyor, taht odasının zemininde geçirdiğim sayısız gün ve gecenin anısı, atamadığım bir ürperti gibi omurgamda geziniyordu. Çaresizlik, korku, sürekli bir yoldaş olmuştu. Şimdi ise omzuma dolanan bir el gibi rahatlatıyordu.

Artık o kadar zayıf değildim, artık beni güvende tutacağına inandığım korkunun kölesi değildim. Işık Typhon'un altın rengi teninden ve saçlarından yansırken omuzlarımı yuvarlayıp çenemi eğsem de küçük değildim.

Ben sürünün içindeki bir kurdum, diye kendime hatırlattım. Ben zayıf insanların korktuğu şeyim.

"Neden kaçtın, Lia?" Typhon'un sesi ölçülüydü; içinde yaşayan, suretinde şekillenen güneş kadar uçucu olan öfkenin sadece bir fısıltısıydı.

Sakin bir nefes alarak, birbirine karışmış parmaklarıma baktım. "Bu bir seçim değildi, Majesteleri. Sadece içgüdü. Gücümün yol açtığı dehşetten kaçtım..."

Aethera'dan ayrıldığım gecenin görüntüsü zihnimde parladı, Ren'in yüzü yokken çok netti. *Caston'ın müstakbel eşi yüzüstü masaya yığılmış, kulaklarından kan damlıyordu. İnsan hizmetkâr sırt üstü yatmış, gözleri ölümle irileşmiş ve bomboştu.*

"Ve yine de adamlarım sana seslendiğinde durmadın."

Dudaklarımı yaladım, bir cevap arıyordum.

"Herhangi bir tanrı, üzerine doğru gelen bir tabur askerden korkardı, Peder." Caston'un sesi odada gürledi ve bir kadehin tahtaya çarpmasıyla noktalandı.

Typhon mırıldandı, bana bakarken bir elini sakalında gezdirdi. Kızardım, çenem yere bakacak şekilde düştü.

"Kontrolü kaybettin."

Öfke enseme diken diken oldu. Infernis'te geçirdiğim zaman içinde kontrolü bulmuştum ama bu sözler bir zamanlar ruhumdaki eski yarayı kaşıyabilirdi. Kaşlarım birbirine yaklaştı, ağzım gerildi, ancak cevap vermedim, sadece omuzlarımda yumuşak bir gölge parlamasına izin verdim.

Sihrimi anlamadığım zamanlarda gelmiş olabilirler. Typhon sadece başını salladı.

"Bana ne olduğunu anlat."

Derin bir nefes daha aldım, gözlerim Ren'in o ormandaki anısına karşı çırpınarak kapandı. Yüzündeki soğuk maske, gölgelerinin tenimin üzerinde kayması. O zamanlar benim düşmanımdı, beni yok etmek için orada olduğuna inandığım biriydi.

"Yeraltı Kralı sınır çizgisinin diğer tarafında bekliyordu," diye yavaşça açıkladım, Ren'in Aethera'daki unvanı karşısında dudağımın kıvrılmasına karşı koyarak. "Gücüm kontrolü ele geçirmiş, koğuşlarda bir yol açmıştı ve o... gerisini o yaptı. Geri dönüp kaleye kaçamadan beni uyumaya zorladı ve..."

Sesim kesildi, bakışlarım uzaktaki duvarın etrafına inşa edildiği ağacın gövdesine kaydı. Meşenin tavanı okşayan geniş dalları bakışlarımla titredi. İçimi çektim, kalbim özlemle doluydu ve Typhon'un bunu korku olarak algılayacağını umuyordum. Çünkü ben zalimlik beklerken Ren bana şefkat göstermişti, ben zincire vurulacağımı düşünürken o beni güçle sarmalamıştı.

"Annem için yapılmış bir odada uyandım ve orada kaldım."

Typhon bana Drystan'inkine benzer bir ifadeyle bakıyordu ama yüzünde baba şefkati yoktu. Bir zamanlar bunun omuzlarındaki yükten kaynaklandığını söyledim. Karısının fiziksel bir hatırlatıcısı, sürekli bir acı kaynağıydım. Artık daha iyi biliyordum. Karşımda kral kılığında duran bir canavardı. Kurtarıcı olarak geçit töreni yapan bir katil.

"Infernis'e yaptığınız yolculuğu hatırlamıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hayır, . Bir an koğuşun dışındaydım, bir an sonra ise yatak odasıındaydım."

Typhon'un çenesinde bir kas kasıldı. "Peki ya Yeraltı Kralı, onun hakkında ne gördün?"

Ren'in görüntüleri net ve güçlü bir şekilde gözlerimin önünden geçti. Zamanla çatlayan, içinde bir sıcaklık oluşana kadar ısınan buz gibi soğuk ifade

gece yarısı bakışları. Dudakları her gün yumuşayarak bir gülümsemeye dönüşüyor, adımın harflerinin etrafında kıvrılıyor.

*Peki ya seni kadar istersem? O zaman
yine de yeterli olmaz.*

Kalbim sızladı, büyümüzle daha yeni bağlanmış olan ruh bağımıza uzandı. Dudaklarımda narın tadını, dilimde Infernis'in ağır dilini bulabileceğimi düşündüm.

"Önemli bir şey bilmediğimden emin olduktan sonra, Yeraltı Kralı'nı nadiren gördüm. Ama o tam olarak söylediğiniz gibi, Majesteleri."

Typhon bir elma parçasını ısırırken kaşlarını kaldırdı. "Peki bu ne?"

Çenemi kaldırdım, dudaklarımdan çıkan kelimeler karşımdaki tanrının bir değerlendirmesi gibiydi:

"Kral bir katil, bir zorba, bir *canavar*."

CHAPTER TWO

Oralia

Meyve bahçesinin çiçeklerini koklamak, sıra sıra ağaçların arasında yürümek ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi hissetmek ne kadar da tuhaftı. Sanki Infernis'te geçirdiğim zaman sadece bir rüyaydı ve uyandığımda kendimi başladığım yerde bulmuştum. Her şeyin farklı olduğunu hatırlatan tek şey beni Ren'e bağlayan bağ, onun büyüsünün benimkinin içindeki ince değişimi ve dudaklarının benimkinin üzerindeki anısıydı.

"Bunu kaçırdın mı?" Drystan biz yürürken gri gözleriyle değerlendirme yaparak sordu.

Bir kuş kafesini ıskalayabilir mi?

Yokluğumda kuruyan ağacın çıplak dallarına bakarak kaşlarımı çattım. Bu sabah tereddütle kaleden çıkıp araziye girdiğimde Ilyana sevinçten havalara uçmuştu. Ekinler kış ayları boyunca umduklarını vermemişti ve benim dönüşüm her şeyin kesinlikle yoluna gireceği anlamına geliyordu - ya da onlar öyle diyordu. Bu yüzden şimdi meyve bahçelerinde volta atıyorduk. Ilyana ve diğer bahçıvanlar saygılı bir mesafeden beni izliyor, büyümün yokluğumun yol açtığı sorunları düzeltmesini bekliyorlardı.

"Evet," diye cevap verdim, dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştirerek. "Yine de en çok seni özledim."

En azından gerçek buydu. Gittiğim her an Drystan'ı özliyordum. Onun baba sevgisini ve ilgisini, bana yönelttiği sessiz soruları ve beni kendi dışımda düşünmeye itmesini özledim.

"Yeraltı Kralı'yla hiç tanıştın mı?" Ona doğru bir bakış atarak sordum.

Kaşlarını çatma sırası Drystan'daydı. Aramızdaki uçurum hep bu kadar geniş mi olacaktı? Elini kılıcının kabzasına dayadı.

Infernis'te görev yapan tanıdığım başka bir asker ve dikkatini özellikle hüzünlü görünen bir ağaca verdi.

Drystan eldivenli elini ağaç kabuğunun üzerine koyarak, "Onunla tanışmadım, hayır," diye mırıldandı. Daha fazlasını söylemek için ağzını açmıştı ki boğazını temizledi ve elini bıraktı.

Yeraltı Kralı'nın kanatlarını kaybetmesi. Bunun acımasızlığını düşünmüyor musun?

Ona bu konuda baskı yapmak, neden hep Ren'in çektiği acıları düşünmemi istediğini sormak istedim. Çünkü *yıldızlar*, Ren acı çekmişti. Ren şu anda bile çektiği işkencenin izlerini taşıyor ve yine de bir gün kopan parçasıyla - kanatlarıyla- yeniden bir araya gelebileceği umuduna tutunmaya devam ediyordu. Ama Drystan'ı dayanamayacağı şeyler hakkında konuşmaya zorlamamın adil olmadığını biliyordum, özellikle de kendi gerçeğimi onun ayaklarına sermeyi reddederken. Aethera'nın koğuşlarında gerçek tehlikeliydi ve her yerde kulaklar vardı.

Bir süre sonra omzumun üzerinden meyve bahçelerinin kenarında toplanan kalabalığa bakarak, "En iyisi onları bekletmemek," dedi.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım ve yanaklarında ben gitmeden önceki halimizi hatırlatan yumuşak bir gülümseme belirdi. Ben de başımı salladım, derin bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye attım. Artık gücü çağırmak, tüm meyve bahçesi yaşam şarkısında yüzene kadar şarkımın uğultusunun aydınlanmasına izin vermek kolaydı. Sihir tenimde dans ediyor, ağaçlara dokunmak için uzanıyor, rahat bir iç çekişle yapraklar titriyor ve dallar çiçeklerle daha da genişliyordu.

Orada, ışığın içinde, karanlık vardı. Ama buraya son gelişimden farklı olarak, ondan korkmuyordum. Artık amacını anlamıştım. Yaşam bedenimden geçerken gölgelerim dikkatli bir gözle beni izliyordu. İçimde yatan bir tehlike vardı. Dikkatli olmazsam, yeni bir şeye yeniden başlamak için ışık ve yaşamdan başka bir şeye dönüşmeyebilirdim. Bu yüzden gücü dikkatlice körükleyerek ağaçların arasından geçirdim.

"Büyük Anneler," diye mırıldandı Drystan, ünlemi öteyi gözleyenlerden gelen coşkulu sevinç seslerine karıştı.

Yüzümü buruşturdum. Bu krallıktan her iki gücümü de kırılğan bir şekilde tutarak ayrılmıştım, biri diğerini besliyordu. Dişlerimi sıkarak, en ağır meyveleri olan büyük ağaçlardan birinin önünde durdum. Eğer çoktan gözden kaybolmamışsa, bu Typhon'a geri dönmemi sağlayacaktı. Bir ağaca bakarken göğsümde küçük bir tını yankılandı ve nefeslerimi daha hızlı almaya zorladım.

Kanatlar hışırdadı ve bir kuş görüş alanımdaki yakın bir çalının üzerine kondu. Uzun bir süre kuzguna baktım, damarlarımda sihir uğulduyordu.

"Oralia..." Drystan'ın sesi uzun zaman öncesinden yankılanan sessiz bir uyarıydı.

Gölgeleri çağırdım, onları omuzlarımin etrafına dolanmaya, eldivenleri ellerimden itmeye, avuçlarımin içinde yaşayan ölümcül gücü ortaya çıkarmaya davet ettim. Kuzgun, siyah gözlerindeki anlayışla, bir tanrının tüm farkındalığıyla bana baktı. Rüyaların yavaşlığıyla kollarımı uzattım ve çıplak bir elimi gövdenin üzerine koydum.

Dokunuşumun altında kül oldu.

Biri çılgılık attı. Daha önce bunun suçunu kontrol eksikliğime atabilirdim, ama şimdi, gücümün arkamdakilere sıkıntı vermesinden duyduğum utançla karışık garip bir memnuniyetle ağaca bakabiliyordum. Bunun yeterli olup olmayacağını, maskaralığımin bir gün daha devam edip edemeyeceğini merak ediyordum. Son birkaç gecedir Typhon beni taht odasına çağırıyor ve ilk gün sorduğu türden sorular soruyordu. Her seferinde bir öncekiyle aynı cevabı veriyordum. Her gece Aethera'ya ve onun hükümdarına bağlılık yemini ettim.

Her gece, halkımı ve hükümdarımı kelimelerle terk ettim.
dostum.

Rüzgâr elma ağacının küllerini gökyüzüne savurdu. Tozların arasından uçan kuzgunu güçlükle seçebiliyordum, yumuşak tüylü kanatları kaybolmadan önce başımın üstünü okşayarak bana buradaki gerçek amacımı hatırlattı.

Bu krallığa refah getirmek için burada değildim.

Yanıp kül olduğundan emin olmak için buradaydım.

CHAPTER THREE

Renwick

Bu krallığın artık hiçbir güzelliği yoktu.

Varlığımın kısa bir anında, Infernis bahar gibi çiçek açmış, yeşilin, beyazın ve morun tonlarına bürünmüştü. Ölüm ve çürüme kokusunun yerini taze esintiler ve mutlu iç çekişler almıştı. Ruhlar da çiçek açmış, Rathyra'yı her zaman hayal ettiğim gibi gerçek bir şehre dönüştürmüştü. Ama şimdi?

Infernis bir mezar kadar boştu.

Bir elimi önümdeki tahtın pürüzsüz beyaz taşının üzerinde gezdirdim, başparmağım bir asphodel çiçeğinin oymasını izledi. Bir hafta önce Oralıa'yı kollarıma almıştım. Sadece bir hafta önce buradaydım, önünde diz çökmüş, ellerim elbisesinin kumaşında geziniyordu.

"Zaman yok," diye nefes aldı Oralıa, parmak uçları saçlarımda gezinirken.

Mırıldandım, dizinin iç kısmına ağzımı açarak bir öpücük kondurdum ve koyu yeşil gözlerine baktım. Saçları yanaklarının etrafında gün batımı dalgalarından oluşan bir karmaşaydı, obsidyen yıldız tacı buklelerinin arasında yuvalanmıştı. Yakın çevremiz daha yeni ayrılmıştı ve sabah Aethera'ya doğru yola çıkacaktık. Korku çoktan kök salmaya başlamıştı, dehşet kapıyı çalıyordu ve ben onu onun bakışlarında bulabiliyordum.

"O zaman zaman yaratacağım," diye mırıldandım, ellerimi kalçalarına doladım ve onu koltuğun kenarına doğru sürükledim.

Dizleri aralarına girmeme izin verecek şekilde genişledi, kremi kalçalarının soluk teni çillerden oluşan takımyıldızlarla noktalanmıştı. Parmak ucumla izlerini sürdüm, dokunuşumun altında karıncalandıklarında ve bir ürperti yükseldiğinde gülümsedim

omurgası. Kokusu derinleşti, adaçayı ve kır çiçeği kokularıyla etrafımda dönmeye başladı.

Oralia'nın kahkahası yumuşak ama içi boştu. "Zaman dokunulmazdır."

Bu doğrudu. Büyük Anneler zamanı yarattıktan sonra, zaman ulaşamaz bir büyü haline gelmişti. Hiçbir tanrı onu değiştirecek güce sahip değildi.

Sanki bir sevgiliymişim gibi parmak uçlarıyla elmacık kemiğimin çizgisini takip etti. Bir acıyla bu düşüncenin gerçekliği yüzüme çarptı. Göğsüm sıcaklık, sevgi ve memnuniyetle doluydu ama bu gece bile tehdit altındaydı. Yine de onun kucağımın güvenliğine geri dönmesi anlamına gelecekse tüm sıcaklığımdan vazgeçebilirdim.

Dudaklarım başparmağının üzerinde büzüştü, dokunuşuna doğru eğildim. Doyamıyordum. Şu anda bile onu kendime çekmek, teninin içine girmek ve kalbinde yaşamak istiyordum. Şimdi, ruh bağlama törenine bu kadar yakinken ayrılmak ıstırabın ötesinde bir şeydi, zulümdü. Yine de halkımızın iyiliği için bunu yapmalıyız.

"Sana hizmetimi sunuyorum," diye fısıldadım, uyluğunun iç kısmına bir öpücük kondurarak onu benden saklayan ince kumaşı yana doğru sürükledim. Kelimeler, yakın çevremizdekilerin bu gece ona teker teker sundukları yeminleri taklit ediyordu. "Sana kılıcımı sunuyorum." Öne doğru eğildim, onun uyarılmışlığının kokusunu içime çektim. "Sana bedenimi sunuyorum." Yavaşça, durgun bir şekilde, yıldız ışığının tadını dilimde toplayarak merkezini yaladım. "Sana ruhumu sunuyorum."

İnledi, parmaklarını saçlarıma doladı ve beni kendisine doğru tuttu. Bir parmağımı ihtiyacının içinden geçirmeden önce kalçaları yüzümle buluşmak için yukarı doğru eğildi.

"Kraliçem," diye bitirdim, onu bütünüyle yutmadan önce.

"Ren." Dimitri'nin sesi hayallerimi yarıp geçerek beni boş farkındalığa geri çekti.

Oralia burada değildi. Yan odada Horace ile antrenman yapıyormuş ya da Sidero ile arazide dolaşıyormuş gibi davranamazdım.

"Seni duydum." Sesim düzdü ama dönüp onlara bakmadım ve benimki gibi yumuşak cephelerin ardına gizlenmiş endişeyi görmedim. Orada olduğunu biliyordum, Horace'ın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesi dalgın bir şekilde durduğunu bildiğim gibi. Dimitri'nin de elini masanın üzerinde tuttuğunu biliyordum.

Kılıcının kabzası, beyaz saçları ensesinde toplanmıştı. Thorne'un pencereye yaslanmış, dudaklarını büzmüş ve hızlı gözlerle imkansız bir soruna çözüm arıyor olacağını biliyordum.

Sadece birkaç gün içinde bir yükseliş oldu. İster bu âlemde ister öbür âlemde olsun, yeniden başlamak için büyülerini dünyaya geri vermeye hazır on iki ruh. Bir nefes verdim ve ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra topuğumu gıcırdatarak onlara döndüm.

"O zamana kadar Aethera'da olacağım," diye cevap verdim. Şimdiden sisin içinden geçmek için can atıyordum. Bana kalan tek kanatlarımı germek ve kâbuslar şatosunun yaldızlı camından neler görebileceğimi görmek için koğuşların arasından süzölmek.

Sadece ona bir göz atmak için bile olsa.

Dimitri rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama cevap veren Sidero oldu ve gri cüppesini savurarak bir adım öne çıktı.

"Hayatta kalacak," dediler, bir ellerini kalın siyah örgülerinden aşağı kaydırırken sözlerini inanç coşkusu kaplıyordu.

"Kendini zorlamayarak ona daha iyi hizmet ediyorsun-" diye başladı Thorne.

Hayal kırıklığıyla kükredim, göğsümden alevler fışkıracağından emin olana kadar ateş fışkırdı.

"*Onu hissedemiyorum.*" Sesim odada çınladı, Horace dışında her tanrı ve ruh bir adım geri çekildi, o da öfkeme rahatlatma gibi bir tepkiyle karşılık verdi. "Aradaki mesafe çok büyük. Sadece onun hayatta olduğunu biliyorum. Geri kalan her şey kayıp ve sessiz ve yapabileceğim hiçbir şey yok."

Tırmanmamız gereken dağın karşısında benim gücüm hiçbir şeydi. Zamansız bir tanrı, dünyamızın en güçlülerinden biri olabilirdim ama yine de tek yapabildiğim kafesteki bir yırtıcı hayvan gibi kalede volta atmak ve onun sağ salim dönmesi için evrene yalvarmaktı. Çaresizlik, üvey kardeşim Typhon'un altın ateşinin tenimi yakması gibi kemiklerimi kemiren bir asit gibiydi. Buna katlanıp katlanamayacağımdan emin değildim.

Oralia Aethera'nın koğuşlarından geçtiği anda ruh bağımız gerilmişti. Kuzgun formuma geçip sınırdan süzöldüğümde bile onu eskisi gibi hissedemiyordum. Sadece

Kalp atışlarının göğsümdeki boş yankısı ve büyüünün benimkine karışan yumuşak ısıltısı. Ama bu, taht odasının karanlık pencerelerinin etrafında dolaşan sis kadar önemsizdi.

Horace, "Öfkenizden yararlanan tek kişi Typhon," dedi, yakut benekli gözleri benimkileri delip geçerek.

Kalbimin öfkeli ritmini sakinleştirmek için bir nefes aldım. O haklıydı. Elbette haklıydı. Ama yüzyıllardır göğsümde sertleşen buzdan ve her türlü duygu kırıntısını yiyip bitiren soğuktan sonra, bu duygular çok baskındı. En üst seviyeye ulaşan ve gücüne güç katan bir tanrı kadar dengesizdim; öfkemi ve üzüntümü kontrol edemiyordum. Ama böyle şeyleri hissetmek ne büyük bir armağandı. Oralia'nın bana verdiği bir hediye.

Karım.

Ruh eşim.

Kraliçem.

"Mecrucio'dan ne haber?"

Ama Dimitri, Oralia'nın kaleye girdikten sonra ne durumda olduğuna dair henüz kendilerine bir haber ulaşmadığını açıkladığında tam olarak dinlemiyordum. Ne Mecrucio ne de Aelestor güvenli olana kadar geri dönmeyecekti. Bunun yerine, gücümle onun küçük parıltısını arıyordum.

Orada mısın, Eshara? Cevap gelmeyeceğini bilsem de sormak istedim.

Kalbinin bir boş notası. Sonra
bir tane daha.

Daha hızlı ve daha hızlı, kalbim onunkiyle aynı anda atana kadar. Ta ki ellerim göğsümü kapatana, gözlerim kocaman ve görmez bir halde tepedeki avizenin mavi alevlerine bakana kadar. Panik damarlarıma sıçradı, kalplerimiz bir ateş perdesine ulaştı. Bu sessiz mücadelenin üstesinden gelmesine yardım etmek için umutsuz bir çabayla büyümü ona doğru ittim.

Sesler adımı mırıldanıyordu ama onları göremiyordum. Sorgulayan çığlıklarını ya da beni sarsan ellerini duyamıyordum. Sadece eşimin kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordum, ruh bağımızdaki dehşet ciğerlerimdeki hava kadar somuttu. Ve konuşabildiğim tek şey

Taht odasından geçip gece havasına çıkarken verdiğim yanıt, bağın içi boğ bir gümbürtüyle bir kez yankılanmasından önce onun adıydı.

Onu daha fazla hissedemeden önce.

CHAPTER FOUR

Oralia

Hafifçe vuran sabah ışığı taht odasındaki altın mermer damarlar üzerinde dans ediyordu. Orada durduğum saatler boyunca Typhon'un kürsüsünün altındaki ayaklarıma doğru yavaşça ilerleyişini izledim.

Taht odasına akın akın askerler giriyor, yanlarında Aethera'nın dış bölgelerinden, Severa'dan Batı Menzilleri'ne ve Doğu Kıyısı'na kadar Typhon'un egemenliği altındaki tüm bölgelerden gelen sunu sandıklarını taşıyorlardı. "İyi niyet hediyeleri," diye tekrarlayıp durdular şarabın tıpasını açıp tahıl fiçilerini çekiştirerek açarken. Bu, Aethera'da büyürken birden fazla kez gördüğüm bir ritüeldi ama şimdi yeni gözlerle deneyimliyordum.

Şu anda karşılama çemberinin ortasında duran asker, altın sarısı yanaklarındaki kir lekeleriyle bitkin görünüyordu ve sandığı önüne koyup eğilirken nefes nefese kalmıştı.

"Meyve, kralım, Severa'dan."

Typhon mırıldanarak parmaklarını oynattı ve asker kapağı açtı. Parlak kırmızı elmalar ve daha küçük çilek kutuları azalan öğleden sonra güneşini yakaladı. Bu Severa'dan gelen dördüncü sandıktı. Tahıl ve et de getirmişlerdi. Bu kadar çok şeyi göndermeye nasıl paralarının yettiğini merak etmeden edemedim.

Çenesini yumruğuna dayayan Typhon, "Bu öncekinden daha küçük bir teklif," diye düşündü.

Asker boğazını temizledi, kahverengi gözleri Caston'a kaydı ve tekrar uzaklaştı. "Ellerinden geleni yaptılar."

Korku çocuğun etrafında çırpınıyordu - ona tam olarak erkek diyemezdim. Yetişkinliğe yaklaşmakta olan biriydi, belki on dokuz ya da yirmi yaşındaydı ve yakında,

Eğer onu yarı-tanrı yapan ebeveynden büyü miras aldıysa bunu öğrenecekti. Ama bir çocuk için, bir yarı tanrı için, kralıyla arasındaki boşlukta gizlenen tehlikeyi fark etmeyecek kadar aptal değildi.

Typhon dudaklarını büzdü, benim yaptığım gibi çocuğu değerlendirdi, sonra başını salladı ve bir el hareketiyle askeri kovdu. Askerin omuzları düşerken altın zırhı gıcırdadı. Tek kelime etmeden sandığı kaptı ve birkaç adım geri çekilip odadan aceleyle çıkmadan önce kaba tahta botlarının üstünü sıyrarak kadar eğildi.

"Belki de Severa'dakilere kime hizmet ettiklerini hatırlatmak gerekir. Tembelleşiyorlar. Onun yerine seni oraya göndermeliyim," dedi Typhon yumuşak bir sesle ve sağ tarafında duran Caston'a doğru eğildi.

Göz ucuyla Caston'un bir omzunu kaldırıp indirdiğini seçebildim. "Çok çalışıyorlar baba. Geçen sezon istediğinin iki katını verdiler. Bunun bir anlamı olmalı."

Typhon tekrar mırıldandı. "Belki... belki."

Mide bulantısı midemde gezindi ve yükselmekle tehdit eden asidi geri yuttum. Hayatımın ilk yıllarında tepemde oturan tanrının bir başka bir şey olduğuna inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabildiğimi bilmiyordum. O kadar uzun süre boyunca onun zalimliğini merhamet, dış görünüşündeki çatlakları da halkı için duyduğu endişenin işaretleri sanmıştım.

"Yaklaşabilirsiniz." Mecrucio'nun sesi kürsünün diğer tarafından taht odasında çınliyordu, çikolata rengi bukleleri uzun bir günün ardından dağılmıştı.

Yaldızlı çembere bir sonraki adım atan Hollis'ti, ama o diğerleri gibi bir sandık tutmuyordu. Onun yerine, ellerinin arasında küçük siyah bir kutu duruyordu ve ağzının köşesi memnun bir sırıtışla yukarı doğru eğilmişti.

"Adak, Majesteleri."

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, kutuyu iki avucunun üzerine kaydırıp ve başının üzerine kaldırdı. Işığı yakaladığında, karmaşık işaretler kabartmalarını buldu: yıldız benzeri çiçekler ve birbirine dolanmış sarmaşıklar kapak ve yanlar boyunca dans ediyordu. Typhon dondu kaldı, ayağa kalkmadan önce ağzı açık kaldı, parlak kanatları genişçe açıldı.

Yüzünde beliren gülümseme göz kamaştırıcıydı. Annemi başlangıçta büyüleyen şey bu olmalıydı, eğer babamda gerçek aşkı bulmadan önce bir flört yaşanmışsa. Ama ben onun taklit ettiği zamansız tanrının parıltısını, giymeye çalıştığı ama sığmadığı derisini görebiliyordum. Hızla kürsünün basamaklarından indi. O geçerken beyaz tüyler boğazımdan kayarak elbisemin eteklerini dalgalandırdı.

"Kabul ettiler mi?"

Hollis başını salladı. Aethera'ya döndüğüm ilk sabahtan kısa bir süre sonra Typhon'la ilgili bir iş için ayrıldığına dair fısıltılar duymuştum. Genellikle bu, Infernis'in sisinde bir zayıflık bulması için gönderildiği anlamına gelirdi. Ama belki de geçit çoktan bulunmuştu ve başka bir yere gönderilmişti.

"Peki ya diğer yarısı?"

Hollis, "Diğer yarısı işaretinizi bekliyor, Majesteleri," diye cevap verdi.

Typhon kutuyu saygıyla kaldırdı ve o kadar uzun süre ona baktı ki sessizlik giderek koyulaştı. Mecrucio botlarının parmak uçlarında sallanıyor, kaşları birbirine çatılıyor ve Caston bile şaşkın görünüyordu.

Typhon bakışlarını kutudan ayırmadan, "Hepiniz bizi yalnız bırakabilirsiniz," diye mırıldandı.

Odadaki herkesle birlikte ben de üç parmağımı alnıma bastırırken dizim pratik bir reveransla yere kaydı. Yaklaşırken Drystan'ın sıcaklığı omzuma dolandı ve bir el hareketiyle beni saraya açılan çift kapıya doğru yönlendirdi.

Önümde, Aeleastor ve Mecrucio birbirlerine baktılar, sonra ilki omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Fırtınalar Tanrısı'nı Aethera'da geçirdiğim süre boyunca, koridorlarda ya da Typhon'un masasındaki tesadüfi karşılaşmalar dışında pek görmemiştim. Ama konuşmamıştık, aramızdaki düşmanlık daha haftalar önce Infernis'te eşi Josette'e anılarını geri verdiğimde sona ermişti.

"Oralia." Typhon'un sesi gürleyerek mermerin üzerinde yankılandı ve duvarlara yerleştirilmiş yaldızlı ağaçların yapraklarını titretti. "Kal."

Aeleastor ve Mecrucio arasında geçen endişeli bakışları yakaladığımda donakaldım. Aeleastor'un gözlerinde en ufak bir endişe parıltısı vardı.

koridorda kayboldu, Mecrucio da onu takip etti. Odanın ortasındaki daireye doğru geri döndüm ve iki buçuk asırdır yaptığım gibi dizlerimin üzerine çöktüm.

Typhon, "Bu toplantı sizin için değil," dedi.

Caston inatla aramızda duruyordu, zırhı öğleden sonra ışığında parlıyordu, gül sarısı teni kızarmıştı. Çenesinde bir kas titriyordu. "Ona ne için ihtiyacın var baba?"

Evlatlık kardeşim sorgulandığım her akşam yanımdaydı, belirsizlik anlarında konuşuyor ya da yanıtlarımı güçlendiriyordu. Görünüşe göre onun kalbinde de benimki gibi bir rahatsızlık vardı. O da en az benim kadar Typhon'la yalnız kalmamı . Drystan'ın omzumda gezinmesinden onun da aynı şeyi hissettiği anlaşıyordu.

Typhon'un sesi alçaldı ama yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Sana gitmeni söyledim Caston. Bir daha sormayacağım."

Caston'un altın sarısı yanakları daha da kızardı ama yine de eğildi ve dönmeden önce birkaç adım geri gitti. Gözleri benimkilere takıldı, irislerinin tamamını görebildiğim kadar genişledi ve bir sonraki kalp atışında kayboldu.

Drystan dışında Altın Kral'la yalnızdım. Ailemi öldüren tanrıyla yalnızdım. Yok etmek için geri geldiğim tanrıyla yalnızdım. Yine de ellerim titremedi ve daha birkaç dakika önce yaşadığım rahatsızlık bile hafifledi. Büyüm, Ren'in annesi Asteria'nın ben küçükken ilk kratus ağacındaki hapishanesinden bana şarkı söylediği gibi mırıldanıyordu. Typhon'un onu koyduğu hapislane.

"Sana babamdan hiç bahsetmedim," diye Typhon.

"Hayır, , ." Gerçi babasını aynı soydan gelen Ren'den yeterince tanıyordum. Güce aç büyüyen ve sonunda kendini kaybeden tanrı.

Kirpiklerimin altından baktığımda Typhon'u kürsünün dibinde durmuş, elindeki siyah kutuyu tartarken buldum. Odanın içinde uğursuz ve korkutucu garip bir enerji dolaşıyordu. Bir *çırılda* açtı ve ben şaşkınlıkla göz kırptım. İçinde silah yoktu,

Dışarıdan tehditkar bir şey değil. Sadece koyu metal bir yüzük. Yüzüğün kayışı birbirine örülmüş iki yılandan oluşuyordu ve tepesinde parlak kırmızı bir mücevher vardı. Yine de yüzüğü işaret parmağına taktığında odanın sıcaklığı daha da arttı.

"Babam parlak bir tanrıydı" - elini uzattı, yüzüğe hayranlıkla baktı
-"Ama dar görüşlü biri. Sadece kontrol etmek ve tüketmek için yarattı, başka bir şey için değil. Ancak sonunu bulmadan önceki son yıllarında Renwick'ten ve onun büyüünden korkmaya başladı. Infernis üzerindeki hakimiyet hediyesini ona verdiğine pişman oldu, çünkü kendi büyüünü sürdürmek çok fazla zamanını alıyordu."

Ren'den bahsedilince nabzım hızlandı. Typhon ilk kez ondan *Yeraltı Kralı*'ndan başka bir şey olarak söz etmişti. Typhon'un bakışları bana kaydıığında, sanki ben de aynı savaşın bir askeriymişim gibi bir yakınlık hissettim. Ama tuhaftı, mükemmel bir uyum değildi.

"Ölüm sadece bir zayıflık değildir, Oralie. Savaş alanındaki en büyük eşitleyicidir. Ve şimdi kendi gözlerinizle gördüğünüz gibi, üvey kardeşimin böyle bir dengeleyicisi yok. O bir tehdit, dünya üzerinde sonu gelmeden yayılan bir bela."

Typhon bir adım daha yaklaşarak kutuyu kapattı. Şaşkınlığım ve korkum onun yararına yüzümden akarken, garip yüzükteki yılanlar gibi omuzlarıma dolanmakla tehdit eden gölgeleri uzaklaştırdım. Yanımda, Drystan kaskatı kesildi ve elinin kılıcının kabzasına doğru en ufak bir seğirmesini yakaladım.

"Sana kontrolü öğretti, değil mi?"

Gözlerimi kırptım, ağzımın kenarları aşağı doğru döndü. "Hayır, Majesteleri, Yeraltı Kralı yapmadı."

Dilini şaklattı. "Morana, o zaman."

Başımı sallayarak eldivenli ellerimi önümde açıp kapadım, ona bakmak için boynumu yukarı kaldırdığımda boynum ağrıyordu. "Bunun kim olduğunu bilmiyorum."

Morana, Gece Tanrısı, Ren'in eski dilde resmi *anne-maelith* sözcüğünü kullandığı güçlü ve korkunç zamansız tanrı. Morana

Bana büyümün fısıltısını nasıl dinleyeceğimi ve ondan korkmamayı öğreten Tanrı.

Ren'in sabit kalbinin yanı sıra benim kalbimin ağır atışı da kulaklarımda çınılıyordu.

Typhon üzerimde belirdi, yüzü gölgeler içindeydi. Sert bir el çenemi kavramak için uzandı, cızırdayan ateş tenime yayıldı. Büyüsü damarlarımı yırtarken dudaklarımdan bir çığlık koptu, kulaklarımda çınladı. Bu çok iyi bildiğim bir yanıktı, kullandığı güneş ışığı, babasının dünyanın başlangıcında kendi suretinde yarattığı güç. Şeritler halinde boğazımı ve omuzlarımı sararak kollarımı yerlerine sabitledi.

Aldığım her nefeste gölgelerimi aşağı ittim. Bazı küçük sezgilerim bana savaşmamamı, bundan sağ çıkacağımı söylüyordu.

"Bana gücünü göster," Typhon.

Aşındırıcı gözyaşları yanaklarımdan süzüldü, mide bulandırıcı yaldızlı salonda bir çığlık daha çınladı. Ellerinin arasında titriyordum. Derim onun yakıcı dokunuşunun altında fokurdadı ve kabardı. Metal metale sürtündü, benimkinden daha derin bir çığlık mermerin üzerinde yankılandı ve acı bir anda yok oldu, ardında tenimde ve kulaklarımda bir uğultu bıraktı.

Aynı çığlık tekrar duyulmadan önce, nefes nefese ellerimi yere açtığımda görüşümdeki bulanıklık dağıldı. Drystan, Typhon'un ayaklarının dibine yığılmıştı, elinde sıkı sıkı tuttuğu kılıcı, boynunda her nefeste daha da sıkılaşılan alevden bir çelenk vardı. Ve Altın Kral, lanetli dünyamızda ebeveyn olarak sevdiğim tek kişiye işkence ederken, o yaldızlı gözler bana sabitlenmişti.

"Göster yoksa o ölür."

CHAPTER FIVE

Oralia

Drystan ılık attı. Bu ses kalbime saplanan binlerce bıçak gibiydi.

Tereddüt etmedim -bedelini tartmak için durmadım- Drystan'ın ölmesine izin veremezdim. Gölgeleer göğsümden patladı, keskin ve ölümcül, Altın Kral'a doğru .

Belki de yüzündeki gülümseme beni hazırlamalıydı.

Ya da belki de göğsümdede biriken korku bunun yerine geçmeliydi.

Gölgeleerim ona ulaşır saldırmaya hazırlandıkları anda, sanki hiç orada olmamışlar gibi kayboldular. Ama Drystan'ın çığlıkları sessizleşerek yumuşak kabarmalara dönüştü. İlkinin bitiremediği işi bitirmek niyetiyle ileri doğru bir gölge grubu daha gönderdim ama Typhon sadece elini kaldırdı. Yüzünde aynı gülümseme belirdi.

Gölgeleer döndü, bana doğru ateş etti ve derimi delip geçti. Kuduz köpekler gibi kollarımı, boğazımı sardılar. Bu gölgeleeri tanıyordum, onlar benimdi ama *yanlışlardı*. Sanki kime ait olduklarını bilmiyorlardı. Gölgeleer boğazıma sarılıp sıktıka, Typhon gülerken bile Drystan adımı haykırıyordu.

Damarlarımdaki büyü çalkalandı, sadece bocalamak için tutuşunu gevşetti, daha yükseğe çıktı ama içgüdüyle geri çekildi. ıldırılmış büyü beni ayak parmaklarımdın ucuna kadar sarsarken nefes nefese kaldım. Başım geriye düşerek taht odasının kavisli tavanına baktım. Dünya kararmadan önce düşündüğüm son şey Ren'in gelmeyeceğini umduğumdu.

* * *

Dünya yanılıyordu.

Derim kaşınıyordu, kemiklerimi çok sıkıyordu. Aldığım her nefes ağrıyordu ve elbisemin kumaşı tenime yapışmıştı. İnledim, başım döndü ve boğazımdaki keskin acıdan tısladım.

"," diye inledi Drystan.

Gözlerimi yavaşça kırptırdığımda taht odası gözümün önüne geldi. Zeminin mermeri dizlerime batıyordu. Kollarım iki yana açılmıştı ve ben sarsıldıkça iki askerin homurtuları kulaklarıma ulaşıyordu. Koyu metal kelepçeler bileklerimi çevreliyordu, daha önce hiç görmediğim metaller etimi ısıırıyordu. Askerler her bir zincirin ucunu tutarak kollarımı açık tutuyorlardı ve üçüncüsü de boğazımdaki bir tasmaya bağlı olarak aramızda asılı duran bir zinciri tutuyordu.

Sihrime uzandım ve boş çıktım. Yokluğundan başka bir şey yoktu, sanki güneşin altındaki sis gibi buharlaşmıştı. Dudaklarım kelimeler olmadan hareket etti, artık var olmayan bir güce seslenmeden çağırdı. Şu anda bile, göğsümde beni Ren'e bağlayan ruh bağının çekişini zar zor hissedebiliyordum - kalp atışları benimkinin yanında çılgınca bir ritim tutuyordu.

"Nefes al, Oralia."

Drystan yanımda diz çökmüştü, benim gibi gerilmişti ama kolları sırtına dolanmıştı. Altındaki zeminde kan birikmiş, gözünün ve dudağının altındaki kesiklerden akıyordu. Hırıltılı nefes alıyordu, her nefeste ciğerinde bir delik olduğunu ima eden içi boş bir duyuluyordu.

Nefes almaya çalıştım ama hava olmasına rağmen, büyüm olmadan hiçbir ihtiyacımı karşılamadığını fark ettim. Koyu metal derimi kesti, kan damlacıkları elbisemin içine kayarak yere damladı ve iyileşmedi. Metalin içine işlenmiş kratus reçinesi olmalıydı - bir tanrının derisini delebilecek tek şey, yine de kratus reçinesi gibi *hissettirmiyordu*. Bu tamamen yeni bir his.

Hollis sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi, "Kral huzurunuzda çıkmanızı rica ediyor," dedi.

Biraz daha geride durdu, dirseğini kılıcının kabzasına dayadı. Eğlenen bir gülümseme dudaklarını büktü. Hollis başını kapıya doğru salladığında Drystan ayağa fırladı. Zincirlerimi tutan askerler ileri atılırken bir çekiştirmeyeyle yüzüstü sürüklendim. Dişlerimi sıktım.

Hollis hayranlıkla izlerken göğsümde yükselen çığlığa karşı. Drystan tökezledi, omuzları zincirlerini kıracakmış gibi sarsılıyordu.

"Kaldır onu Vion, *lütfe*," diye yalvardı askerlerden birine. "Bunu yapmayın."

Ama hangi askere yalvarıyorsa kapılar açılırken ona aldırış etmedi. Koridordan aşağı sürüklendim, arkamdan mermer zeminde koyu bir kan lekesi bıraktım. Her nefes acı veriyordu ve bu sadece bileklerime ve boğazıma saplanan acı değildi, sevmeye başladığım büyüün yokluğuydu. Gücüm bana sırt çevirmiş, *beni terk etmişti*. Gözlerimi kapattığımda o gölgelerin bana geri döndüğünü gördüm, tenimi ısırıklarını hissettim.

Ölmekte olan güneş ışığı göz kapaklarıma vurdu ve ayağa kalktım, titrek bacaklarımla merdivenlerden aşağı indim ve bahçeye çıktım. Sarayın etrafından dolanarak kır çiçekleri tarlasına vardık, solmakta olan gün batımının ışınları mor ve beyaz çiçeklerden oluşan bir denizin üzerine yayılıyordu. Ve orada, bu güzelliğin içinde toplanmış Typhon ve adamları vardı. Caston babasının yanında duruyordu, gözlerinin kenarları endişeyle gerilmiş, sonra genişlemiş, gözlerinden yaşlar taşmış ve yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Ama elini kılıcının kabzasına dayamış olan Aelesor'du, solgun yüzünde öfke vardı. Mecrucio da onun yanında benzer bir ifade takınmıştı. Yine de sanki şok olmuş gibi sessizdi. Sıradan bir tutsak gibi otların arasından sürüklenip Altın Kral'ın ayaklarının dibine atıldım.

"Bana hizmet etmeyi kabul edersen ihanetini affetmeye hazırım ve karşılığında seni en çılgın hayallerinin ötesinde bir güçle ödüllendireceğim."

Görüşümün kenarları titreşti ve dilimin arkasını safra kapladı. Ren'in her zaman korktuğu gibiydi ve bir canavarın yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Sihrimi bu dünyaya geri vermeyi tercih ederim," diye tükürdüm.

Başını salladı, dili düşünceli bir şekilde tıkırdıyordu. Caston dehşet içinde babasına baktı, Typhon onu bir susturmadan önce dudakları konuşmak için aralandı. Babası

Altın Kral'ın eli genç tanrının kılıcının kabzasının üzerine kapandı, güneş ışığı garip metal halkada parıldıyordu.

Typhon, Caston'un kılıcını avucunda tartarak, "Onun yanında bir hiçsin," dedi hafifçe. "Ama benim yanımda bir şey olabilirsin."

Başımı salladım. "Bir kukladan başka bir şey olmazdım."

Yanımdaki Drystan daha sert mücadele etti, askerlerden biri karnına tekme atmadan önce dişlerinin arasından bir hırıltı süzüldü. Öne doğru savruldu, zincirlerine asılı kaldı ve soluk soluğa kaldı. Dünya bir odaklanıp bir kayboluyor, gökyüzünde eriyen gecenin karanlığı garip bir rahatlık veriyordu.

Typhon mırıldandı. "Seninle işi bittiği anda soğuğa atılan bir eş olmaktansa bir kukla olmak daha iyidir."

Bu kadar güvensiz olabileceğim fikri dudağımı büktü. Ren'in oyuncacı olmaktan başka bir şey olmadığı imalarının altında ezileceğimi düşündüm. Dudaklarımdan içi boş bir kahkaha döküldü.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" Kılıcını başının üzerine kaldırırken sordum.

Typhon bir çocuğa gülümser gibi yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Kim o, Lia?"

Kılıç aşağı doğru savrulurken bir rüzgar tıslaması oldu. Boynuma çarpmadan hemen önce, derin bir ses açıklıkta cınladı.

"*Lathira na Thurath*," diye yanıtladı Ren bir gölge ve duman girdabının içinde. Dehşet midemin derinliklerine inerken kılıç öldürücü darbeyi indiremeden Typhon'un pençesine düştü.

CHAPTER SIX

Renwick

Bu bir tuzaktı.

Gücüm beni kaleden nehre, Vakarys'in teknesinden kıyıya çekti. Aradaki gölgede yürüyüp kendimi Aethera'nın çizgisinde buldum, yer değiştirmeye hazırdım ama dilimde Typhon'un büyüünün tınısının olmadığını fark ettim. Sessizliğin içinde sadece çok iyi bildiğim zincir şakırtıları ve hırıltılı nefes sesleri çınılıyordu.

İçimdeki huzursuzluk kıvrıldı, içgüdülerim geri dönmek, başka bir yol bulmak için kükredi. Ama sonra yaldızlı bir tanrının önünde diz çökmüş Oralia'yı gördüm, rüzgârda akan kanının kokusu duyularıma doldu. Typhon onun kalbimdeki ve krallığımdaki değerini sorguladı. Evet, bu kesinlikle bir tuzaktı.

Ama başka seçenek yoktu. Typhon Caston'un altın kılıcını başının üzerine kaldırdığında, günün sönmekte olan ışığı kılıcın üzerinde parıldarken olmazdı. Oralia korkmuş görünmüyordu ve bu beni üvey kardeşimin eşimin üzerinde kılıç kullanmasından daha çok korkutuyordu. Hayır, sadece boyun eğmiş görünüyordu.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" Ayrı geçen uzun günlerden sonra kulağıma gelen sesi kalbimin açık yarasına merhem oldu.

Saçları rüzgârda savruluyor, birkaç teli boğazından aşağı süzülen kana yapışıyordu. Onun için geleceğimi biliyor muydu? Gölgeleeri kendime çektim, onlardan sadece birkaç adım ötede yeniden ortaya çıktım ve parmaklarımın bir hareketiyle kılıcı Typhon'un elinden aldım, Aethera'nın duyması için gerçek unvanını haykırdım.

"*Lathira na Thurath-eski* dilimizi hatırlıyorsun, değil mi?" Sesim soğuktu, Oralia'nın gücünden önceki halinin bir taklidiydi.

beni dikti. "*Myhn lathira na thurath: nat urhum rhyonath.*"

Typhon'un dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı ama zamanın öncesinden beri paylaştığımız eski dilden nefret etse de kelimeleri anladığını biliyordum. Başına altın bir taç yerleştirdiği ve Aethera'yı yaldızlı bir yumrukla yönetmeye başladığı anda sırtını döndüğü dil.

"Sen değil misin?" diye sordu, yüzyıllardır benimle konuştuğu ilk kelimelerle altın rengi kaşlarını kaldırarak.

Başımı salladım. "Ben değil. O."

Rüzgâr tarlada esiyor, onun kokusu kır çiçeklerine ve diğer tanrılarınkine karışıyordu. Sadece bir bakış, dedim kendime ama gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı onunkilerden ayıramadım. Kan yanaklarına sıçramış, yakasının altından boğazına doğru kayarak tenine saplanmış ve sanki kendi diyarlarındaki insanların tanrılarına sundukları bir kurbanmış gibi beyaz elbisesinin ince kumaşında birikmişti. Damarlarımda ateş tutuştu. Elim kılıcın üzerine kapandı, ta ki metal tuttuğum yerde çatlayana kadar.

Hepsi bunun bedelini ödeyecek. Bu krallığı yerle bir edecek ve küllerinden yeni bir krallığın doğmasına izin verecektim. Gölgelerim alevlendi, . Altın askerler yere düşmeden önce rüzgârda ağladılar.

"Ren," diye nefes aldı, gözleri kocaman açılmıştı.

Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar Typhon'a çevirdim. Ama yüzünde korku ya da belirsizlik değil, sadece memnuniyet ve eğlence ifadesi vardı. Tam onun istediği gibi oynamıştım. Ama Oralia hayatta kalırsa, bundan bir an bile pişmanlık duymayacaktım.

"Infernis'i yönetebilecek tek iki tanrıyı yok ettiğinde ne yapacaksın kardeşim?" Kılıcı tekrar yakalamadan önce bileğimin üzerinde yuvarlayarak sordum.

Typhon gülümsedi, babam annemin öldürüldüğünü açıkladığında takındığı ifadeye o kadar benziyordu ki derimin altında başka bir ateş dalgasının yanmasına neden oldu. Bir zamanlar, kimin varis unvanına layık olduğunu kanıtlamak için şakacı övünmeler ve yarışmalarla kardeşler gibi savaşıştık. Annemi sevdiğini, ona benim gibi saygı duyduğunu ve hürmet ettiğini bile düşünmüştüm ve bu onun ihanetini daha da acı hale getirmişti. Ama babamız

Typhon ve onun güvensizlikleri, aramızdaki bağ daemoni zehri kadar zehirli ve lekeli olana kadar onu kendi suretinde şekillendirdi.

Karşımdaki tanrıyı bir düşmandan başka bir şey olarak tanımayalı sayısız bin yıl olmuştu.

Omuz silkerek ayaklarının dibindeki Oralia'yı işaret etti. Elinde kırmızı bir parıltı parladı, ben daha tam olarak göremeden orada kayboldu. Yine de damarlarımda buz kırıldı. Binlerce yıl sonra böyle bir şey olamazdı. Gözlerimi kırıştırdım, zincirleri tekrar inceledim ve gökyüzündeki solmakta olan turuncu ışığı nasıl yediklerine dikkat ettim. Oralia hareket edebildiğinden daha fazla büyü yapamıyordu.

Bu zincirler, diğer tanrıların güçlerine susamış olan babamız Daeymon'un eseri idi; evrenin tüm gücüne sahip olmak için.

Typhon şimdi gerçekten gülümsüyordu ve bu ifade biz çocukken takındığı ifadeye hiç benzemiyordu. Ellerini iki yana açmıştı. "İhtiyacım olan her şey burada. Onun ölümü güce giden yolda sadece bir adım."

Arkasında askerler itişip kakışıyordu. Biri, onu tutmak için dört yarı tanrıya ihtiyaç duyan bağlara karşı savaştı. Aelestor elini kılıcının üzerine koydu, gri gözleri dikkatle bana dikilmiş, bir işaret bekliyordu. Ama verecek bir şeyim yoktu.

"Peki ya ben? Ölmeyen zamansız bir tanrıyı nasıl yok edeceksin?"

Tam olarak değil. Typhon ölümün beni ele geçiremeyeceğini, sadece yeniden dirileceğimi biliyordu. Yine de bir sonraki ölümden ve neyi kaybedebileceğimden korkuyordum. Merhametimi mi, umudumu mu, sevme yeteneğimi mi? Ve Oralia parçaları tekrar bir araya getirmek için orada olacak mıydı? Ama belki de o artık bu dünyada değilse bunları istemiyordum.

Büyüm beni Oralia'dan ayıran bariyere baskı yapıyor, herhangi bir çatlak arıyordu. Ama hiçbir şey yoktu, sadece kalbimin içinde yaşaması gereken boş kabuk vardı. Geriye kalan tek şey kalplerimizi birbirine bağlayan ruh bağımızın sadece bir parıltısıydı.

Typhon parmaklarını şıklatarak, "Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek," diye cevap verdi.

Belli belirsiz bir tıslama havada süzüldü.

Bir adım geriye kaydım, dizlerim bükülmüş ve fırlamaya hazırdım. Gölgelerim dışarı fırladı ve ilk oku hedefine ulaşmadan yakalayıp toz haline getirdi. Sırttım, Typhon'a daha iyisini yapması gerektiğini söylemek için dudaklarımı ayırdım.

Omzumda kör edici bir acı patladı. Gölgelerim titredi ama dişlerimi sıkarak bakışlarımı ona sabit tutmaya zorladım. Bir adım, sonra bir adım daha.

"Ren!" Oralia çığlık attı.

Karnımı bu kez başka bir ağrı kesti. Elimi okun etrafına sardım ama kımıldamadığını gördüm. Ama öne doğru eğildim, gövdem geriye doğru savrulmadan önce hedefime odaklanmıştım, beyaz ışık önce bir uyluğuma, sonra diğerine saplandı. Damarlarıma karışan kratus reçinesiyle dilim kalınlaştı, gücümü ve büyümü bastırdı. Bu uyuşturan acıyı en son ne zaman yaşadığımı çok net hatırlıyordum; iki buçuk asır önce, Typhon annemin büyüünün yaşadığı ağaçtan yonttuğu bir okla beni kalbimden vurduğunda.

Ama teslim olmayacaktım. Sarsıldım, derime saplanmış olan oka uzanırken bir diğeri havaya fırladı ve elime saplandı. Sendeleyerek dizlerimin üzerine düştüm, kollarımı yana açtım. Onu ararken büyüm damarlarımda nabız gibi atıyordu. Oralia toprağı pençeliyor, zincirlerini çekiştiriyor, boğazından ve bileklerinden öfkeyle kan akıyordu.

Nasıl bu kadar yanlış yapabildik?

Casuslarıma göre, Typhon onun bir tutsaktan başka bir şey olduğunu bilmiyordu. Krallığa geri döndüğünde kollarını açarak karşılanacağı konusunda tekrar tekrar teminat verilmişti. Sis in içinden geçememişti, gerçi birkaç askeri sis in içinden sızmıştı. Ama onları hızlı bir şekilde etkisiz hale getirmiştik - tabii Oralia'yı bu aptalca iş e hazırlamak için acele ederken bazılarını gözden kaçırmadıysak.

Typhon ileri atıldı, elinde başka bir kılıç gevşekçe sallanıyordu ama ona bir an bile aldırmadım. Yana doğru eğildim, bağlarımın gücünü test ediyordum, gücümün son kalanını toplarken Oralia'yı bir kalp atışı için bile gözden kaybetmek istemiyordum. Soluk dudaklar, soluk yanaklar, geniş yeşil gözler, en berrak gün batımından ya da en parlak şafaktan daha güzel.

Krallığımızın önünde diz çöküp nar tanelerini birbirimizin diline yerleştirdiğimizde olduğu kadar güzeldi şimdi de. Ruhlarımızı birbirine bağlamak için eski dilin sözlerini söylediğimiz zamanki gibi. Ama ruhumu çağıran onun güzelliği değil, gücüydü, ateşiydi.

Oralia bunu atlatacaktı. Bunu biliyordum. Artık Büyük Anneler'in ya da evrenin gücüne, büyüünün doğruluğuna ya da diğer diyarlardaki sözde kaderlerin işleyişine inanmıyordum.

Hayır, inandığım tek şey .

"*Eshara*," diye nefes aldım, büyümün son kısmını göndererek boğazındaki ve bileklerindeki bağları kestim -zincirlerin zayıf noktalarının orada olduğunu biliyordum çünkü Daeymon'un onları kendi elleriyle yaptığını görmüştüm.

Sıcak bir acı omzumu kemirdi ve ardından ağır, mide bulandırıcı bir burkulma geldi. Sonra diğeri, mide bulantısı bağırsaklarımda dalgalanıyordu. Ama gözlerim onu bırakmadı. Dudakları sessizce adımı tekrar tekrar söylüyordu. Tasma ve prangalar etrafından düşerken bile yere donup kalmıştı.

"Kalbimi senin ellerine bırakıyorum." Ruhlarımızı birleştiren yeminlerimizin yankısı olan bu sözler dudaklarımdan döküldü; altın kılıç güneşin kızgın ışığını yakalamadan önce aklıma gelen son düşünceydi bu.

Sonra karanlık. Unutuluş.

Sis ve gölge. Ve bir

sürü yıldız.

CHAPTER SEVEN

Oralia

"Kalbimi senin ellerine bırakıyorum."

Sözcükler esintideki sis gibi süzülüyordu ama yine de onları işleyemiyordum. O kara zincirlerle bağlıyken değil. Her yarasından kan sızarken, solgun yüzü kalbinin her atışında daha da solgunlaşırken değil.

Büyüm yavaşça uyandı, kemiklerimin içinde gerildi. Typhon kılıcını kaldırırken ona uzandım, onu karşıladım ve yanıt vermesi için yalvardım. Ben titreyerek ayağa kalkarken tüm gözler iki zamansız tanrıya sabitlenmişti, gölgeler avuçlarımın etrafında titreşiyordu. Ama ben sadece Ren'i görebiliyordum, dudakları nefes verirken ayrılmıştı, dudaklarından karanlık fışkırıyor ve doğruca bana doğru geliyordu.

Typhon savurdu.

Mide bulandırıcı bir

çatırtı. İçi boş bir

gümbürtü.

Kan donduran bir çığlık.

Ve bir karanlık patlaması.

Gözlerimi kıptım, ciğerlerimi yırtan hırıltılı bir nefes aldım. Su ayak bileklerime vuruyordu. Sis etrafımda kıvrıldı, yanaklarımdaki gözyaşlarını, boğazımdaki ve bileklerimdeki yaralardan akan kanı sildi. Ağırlığımı kaydıldıkça siyah, pürüzlü kum çıtırdıyor, dudaklarımdan yumuşak bir yadsıma dökülüyor, her nefeste daha da yükseliyordu.

"Hayır... hayır, *hayır*, *hayır*," diye hırıldadım.

Bunu Ren'in gücü yapmıştı. Typhon'un darbesinden önce yaptığı son büyü kendini savunmak için değil, beni kurtarmak içindi. Tökezledim, nehrin kenarındaki nemli çalılar arasında dizlerimin üzerine düştüm, toprakta kaydım.

Kollar ortama dolanmış, biri beni kaldırmak için çabalarken sırtımda ağır nefesler. Drystan'ın beni sabit tutmaya çalışırken çıkardığı acı homurtularını fark ettim, bu yüzden ona istediğim gibi pençe atmadım. Kollarında gevşekçe asılı kalırken alnı başımın arkasına bastırdı. Dövüş beni bir başka yorgunluk dalgasıyla baş başa bıraktı.

Dalgalar ayaklarımıza vuruyordu. Siyah bir teknenin geniş pruvası yoğun sisi yararak geçti. Ren beni en çok güvenebileceğini bildiği kişiyle birlikte göndermişti: beni kurtarmak için hayatını seve seve ortaya koyan yarı tanrı. Drystan dondu kaldı, ben ayaklarımın üzerinde dengede dururken belimi kavrayışı gevşedi, elleri omuzlarımda durmak üzere yükseldi.

Tekne iskeleye yanaşırken "Öldük mü?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, sesim çıkıyordu. "Hayır, biz ölmedik."

Teknenin pruvasındaki alevin mavi ışığı salınarak Vakarys'in batık yüz hatlarını aydınlattı ve teknesini suya daldırıp kıyıya demirledi.

"*Myhn lathira*," diye mırıldandı, bir elini kalbinin yıkık kabuğunun üzerine koydu ve başını eğdi.

Gemiye tökezleyerek binerken, onu eski dilde selamlamayı zar zor başarırken, belki de şimdi nasıl hissettiğini bildiğimi düşündüm. Etrafımızdaki sis yoğunlaştı. Derin nefes alırken burun deliklerim alevlendi -sanki Ren'in kalan büyüünün bu küçük parçasını kalbimin olduğu boşluğa çekebilirmişim gibi. Kısa süre önce kurduğumuz bağ kırılıyordu, Aethera'nın eşiğinden geçtiğimde bile olduğundan daha zayıftı. Gücüm Ren'in ruhunun yaşam ve ölüm arasındaki dengede bir yerde asılı durduğunun, dirilmeyi beklediğinin farkındaydım ama ona ulaşamıyordum.

"*Myhn Lathira...*" Drystan fısıldadı, ağır bir topallayışla onu takip ederken dili tökezliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermedim, dizlerimin üzerine çökmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Buzla kabuk bağlamış tahtalar elbisemin kanlı kumaşına ve ayak bileklerimin çıplak tenine yapışmıştı. Vakarys bizi siyah nehir kayalıklarından uzaklaştırırken çekmeye çalışmadım, sadece teknenin düz kenarına baktım. O sırada

Çürümeye yüz tutmuş sayısız benekli beden bizi karşıya geçirmek için tekneye su fokurduyordu.

"Diğerleri nerede?" Yumuşak bir sesle sordum, asayı suya daldırırken dikkatimi Vakarys'in siyah pelerinine yönelttim.

"Bekliyorum." Bir iskelet eli, kemikten biraz daha fazlası, karanlık toprakları işaret etmek için havaya kalktı.

Gözlerimi her kapattığımda, Ren'i artık çok net görebiliyordum, görüntü göz kapaklarımın arkasına kazınmıştı. Yüzünde kaderine boyun eğmişliği okunuyordu. Yeminimiz dudaklarındaki son kelimelerdi. Öfke derimin altında fokurdarken göğsümde bir acı uğultusu gürledi.

Sisin sessizliğinde, gölgelerimin taht odasında nasıl değiştiğini tekrar düşündüm. Typhon'un dudaklarında kıvrılan memnun gülümseme, teknenin kenarındaki su çobanlarının üzerine bindirilmişti. Bir şekilde benim gücümü almıştı. Onu almış ve bana karşı kullanmıştı. Anahtar yüzüktü; yüzük ve zincirler.

Tek umudum Ren dirildiğinde kaçabilmesi ve gücümün onu bu yeni ölümde kaybettiği her ne varsa tekrar bir araya getirmeye yetmesiydi. Ve eğer kaçamazsa, o zaman Typhon'un onu nerede tuttuğunu bulmak için Aethera'ya gizlice girmek için bir plan tasarlamak anlamına geliyordu. Bedeninin kaldığı her yerde yeniden canlandığını bilmem için gücü hakkında yeterince konuşmuştuk, bu da kesinlikle Typhon'un onu kilit altında tuttuğu anlamına geliyordu.

Vakarys yavaşça tekneyi döndürdü, pruvayı Horace ve Dimitri'nin beklediği kayalık kıyıya doğru kaydırıldı. Tekneden bir adım attım, sonra bir adım daha attım, Dimitri beni yakalamadan önce kayalıklarda tökezledim, ona sarıldığında beni susturdu, Typhon'un yaptıklarından kelimeler dökülüyordu.

"O dirilecek ve biz onu bulacağız."

Başımı salladım, kendimi onun elinden kurtardım ve beni dirseğimden tuttuğu için Horace'a minnettar bir baş selamı verdim.

"Dimitri..." Drystan nefes aldı, ayak sesleri kıyıya çarpıyordu.

Ren'in ikinci komutanı dondu kaldı, gözleri -gardiyanıminkilerle aynı boyutta ve şekilde- genişledi ve kendini Drystan'ın kollarına atmak için ileri atıldı.

Silahlar.

"Bana buraya yargılamaya gelmediğini söyle," diye bağırdı Dimitri, yüzü boğazına bastırarak. "Bana bu kıyıları bağlı olmadığını söyle."

Drystan başının arkasını kavradı, gözleri kapanmadan önce cam gibiydi. "Ben değilim."

Dimitri geri çekildiğinde yarı tanrının yanaklarını şefkatle okşadı. Omuzları ağır nefeslerle yükselip alçaldı ve keder kalbine katran gibi olsa da, bu kavuşmada küçük bir sıcaklık kıvılcımı vardı.

"Seni görmek güzel kardeşim," dedi Dimitri.

Kardeşler. İkizler. Ölümün ayırdığı ve şimdi yıkımın bir araya getirdiği. Onlar ayrılırken Drystan da aynı şekilde mırıldandı. Dimitri pelerinini savurarak döndü, elini kalbine bastırdı ve saygıyla çenesini eğdi.

"*Myhn lathira.*"

Horace kelimeleri tekrarladıktan sonra uzakta beliren şatoya doğru eliyle işaret etti, bu eve doğru sessiz bir davetti.

"Beni burada bekleyeceğini nereden bildin?" Yargı Tanrısı'nın yakut rengi bakışlarına bakarak sordum.

Ağzının kenarları sertleşti, iki parmağıyla göğsüne dokunurken yüzünde bir acı titreşimi belirdi. "Ren seni ruh bağın aracılığıyla hissetti. Hazırlıklı olmamızı söylemek için yeterliydi."

Gözlerim yaşardı ama başımı salladım. Drystan arkamdaydı, bir eli koruyucu bir şekilde omuzlarıma sarılmıştı.

"Burada güvende olacak mıyız?" diye sordu, diğer eli kılıcının genellikle durduğu kalçasına düşmüştü.

Horace'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Elbette yapacaksın, dostum."

"Ona güven," diye teşvik ettim, eldivenli elimi Drystan'ınkinin üzerine koydum ve gevşemediğinde okşadım. "Ve eğer ona güvenmiyorsan, bana güven."

Ancak Dimitri her şeyin yoluna gireceğini mırıldandığında bile rahatlamadı. Doğru olup olmadığından emin olamadığım bu söz karşısında kaşlarımı çattım. Bir şeyler *yanlıştı*, sanki dünya olması gerektiği gibi değildi. O zincirler... yüzük.

"Burada oyalanmamalıyız," dedim.

Hızlıca ve sessizce ayrıldık. Horace Dimitri'yi eline aldı ve gücünü kullanarak onu saraya yaklaştıırken ben de bir elimi Drystan'inkine sardım ve aynısını yaptım.

Gölgelerim bizi yutarken omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü, Ren'in yüzüme fırlatılan fedakârlığını hatırlattı. Bizi karanlığın içine doğru ittiğimde kale gözümün önünde erirken boğazımdaki yumruyu geri yuttum. Bir zamanlar çok korkunç olan yüksek kuleler ve kararmış kemikler artık evim diyebileceğim tek yerdı.

Sessizlik içinde dik merdivenlerden ön odaya doğru yürüdük, Horace ve Dimitri önce benim girmeme izin vermek için geri çekildiler. Taht odasından gelen bir gümbürtü vardı, önünde durduğum ağır oniks kapıların altından kayan sesler. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Gözlerimin kenarları ısındı ve parmak eklemlerim kanlı elbisemde beyazlaştı.

Ama ben değışmek istemedim. Hayır, bırak halkım Typhon'un yarattığı dehşeti görsün.

"Oralia," diye mırıldandı Drystan. "Bekle, konuşmamız gerek-"

"Sonra," diye kestirip attım, kardeşı tarafından geri çekilirken korumama göz ucuyla bile bakmadım.

Daha sonra konuşacaktık. Daha sonra ona Infernis'te geçirdiğim zaman boyunca olanları anlatacak ve onun huzurunda bu maskaralığa devam ettiğim için özür dileyecektim. Kapılar inledi, gücümün bir fısıltısıyla birbirinden ayrıldı ve mavi alev ışığı yüzüme döküldü.

Taht odası ruh bağlama törenimizde olduğu kadar dolu değildi. Belki sadece bir düzine kadar tanrı, yarı tanrı ve ruh etrafta toplanmış, birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı. Ren'in yakın çevresi, *bizim* yakın çevremiz. Bir anda hepsi bize döndü. Tanıdık yüzler göğsümde zonklayan yaralara merhem oldu ama yine de yükselen kederi yatıştırmaya yetmedi.

*O dirilecek. Geri
dönecek.*

Odaya girip eldivenlerimi çıkarırken tereddüt etmedim, herkes dizlerinin üzerine çökerken arkamdaki Drystan'ı da düşünmedim. Hayır, sadece bu kapılardan ilk kez içeri girdiğimde Ren'in düşmanım olduğundan emin olduğumu ve adamlarının onun için de aynı şeyi yaptığına şahit olduğumu düşünebildim.

Her varlık unvanımı mırıldandı, ellerim kalplerinin üzerine bastırdı ve yaşayanlardan uzak durmaya dikkat ederek sırayla her ruha dokunmak için zaman ayırdım. Parmak uçlarım omuzların ya da kaşların üzerinden geçti, bunu yaparken içlerinde küçük bir huzur zerresi parladı.

"Ne..." Drystan tekrarladı.

Yavaşça döndüm, etrafım tebaamla çevriliydi, hepsi eğiliyordu. Her şeyden önce dostum saydığım Sider'a en yakın olan bendim ve elimi omzuna koydum.

"Ben *Lathira na Thurath*'ım," diye açıkladım bakışlarımda sakladığım sırlar için bir özürle.

Drystan bana yabancıymışım gibi bakarken gözlerinde kalp kırıklığına benzer bir şey vardı - sanki karşısında duran yeni biriymişim gibi.

"Ne... bu ne anlama geliyor?" sonunda başardı.

Bir adım öne çıkan Dimitri, elini Drystan'ın omzuna koyarak onu tek dizinin üzerine çökmeye teşvik etti ve başını kardeşinin kulağına eğdi.

"O Infernis'in Kraliçesi."

CHAPTER EIGHT

Oralia

"Kraliçe..." Drystan nefes aldı.

Başımı salladım, gecenin ağırlığıyla sarkmıştım ama Sidero tökezlememe fırsat vermeden ayağa kalktı ve bir elini dirseğime koydu. Thorne'la göz göze gelmeden önce nazik yüzü endişeyle gerilmişti. Thorne geniş omuzlarıyla kalabalığı yararak geçerken herkes ayağa kalktı. Parlak kırmızı sakalı kaşlarını çatmasıyla birlikte seğirdi. Gece Tanrısı Morana da hemen arkasından onu takip etti. Buz mavisi gözleri yüzüme dikilmişti ve şaşırmış görünmediğini fark edince midem bulandı.

Gece ona bu günün geleceğini söylemişti.

"Alabilir miyim?" Thorne ellerini kaldırıp boğazımdaki yaraları işaret ederek sordu.

Çenemde bir kas seğirdi. "Sonra görüşürüz." Döndüm, Sidero'ya istediğimden daha fazla yaslanarak Ren'in insanlarına bakabilmek için kürsüye doğru birkaç adım attım.

Benim halkım.

"Typhon kralımızı öldürdü." Kelimelerin içi boştu, göğsümden süzülen kederin bir yankısı. Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. "Şimdi Ren'i dirildiğinde tutsak etmek üzere Aethera'da kilitli tutuyor." Titreyen ellerimi sabitleyerek derin bir nefes aldım. Her şey çok yakındı.

-Çok fazla. Ren burada olmalıydı. Ren ne söyleyeceğini, halkını nasıl bir araya getireceğini ve Infernis'in sınırlarını nasıl güçlendireceğini bilirdi. Ben onun yerine geçen bir sahtekârdım, bu krallığı gerçekten yöneten tanrı için sadece bir yer tutucuydum.

"Savaşmanızı beklemiyorum... ya da bu toprakları terk edebilenlerinizin Aethera'ya sızmasını." Bakışlarım Horace'tan Thorne'a, Morana'ya ve odada zar zor tanıdığım diğer tanrılara kaydı. Altın tenli, uzun boylu, söğüt gibi bir tanrı ve sadece birkaç kez gördüğüm sitrin mücevherleri gibi gözleri, bakışlarında onaylama gibi bir şey ve parmak uçlarında dans eden alevlerle bana baktı. "Seni sadece yakında Typhon'un kapımıza dayanacağı ve savaşçı kralımızı geri almak için elimizden geleni yapmamız gerektiği konusunda hazırlıyorum."

Dimitri kürsünün kenarına geldi, kılıcını çekip iki elinde dengeledi. Morana onu takip etti, gecenin karanlığı avuçlarının arasında kıvrılıyor, yıldız uçlu bir mızrağa dönüşüyordu. Kısa hançeriyle Thorne ve nadiren gördüğüm tırpanıyla Horace sıradaydı. Teker teker, Drystan ayakta kalan son kişi olana kadar, yüzü dehşetle karışık bir şaşkınlıkla çarpıldı.

"Senden savaşmanı ya da bir taraf seçmeni istemeyeceğim," diye mırıldandım sadece onun için. Hüzün Drystan'ın yüzünü buruşturdu, ışık gözlerinin camına vuruyordu.

Başını yavaşça salladı ve bir adım öne çıktı. "Seninkinden başka taraf yok."

Dimitri yerinden kayarak Drystan'a diz çökmesi için yer açtı. Boş ellerini kaldırırken onu görmek göğsümde garip bir boşluğa yol açtı.

"Sen benim çocuğum olduğun kadar hükümdarım, kızım olduğun kadar kraliçemsin," diye fısıldadı, sesinde yoğun bir duygu vardı. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum ve cevaplara ihtiyacım olacak. Ama bunun nasıl gerçekleştiğinden bağımsız olarak, seni bu dünyanın sonuna ve ötesine kadar takip edeceğim. Sadece elime bir kılıç ver."

Ben gözyaşlarımı kırıştırırken yüzü bulanıklaştı. Kollarına atılmak, fırtınadan korkan bir çocukken olduğu gibi beni kucaklamasını istedim. Drystan haklıydı, o benim tanıdığım tek babaydı. Yutkundum ve herkesin ayağa kalkması için avucumu açarak işaret etmeden önce bir kez başımı salladım. Önümde diz çökmüş bu kadar güçlü varlığın görüntüsü... *yanlıştı*. Onların kraliçesi olabilirdim ama güçleriyle boy ölçüşemezdim.

Kapılar ardına kadar açıldı, Mecrucio ve Aelestor köşeden sıçrayarak çıkmadan önce ağır ayak sesleri odanın içinde çınladı. Nefes nefese kalmışlardı, saçları dağınık ve yanakları kızarmıştı. Aelestor'un pelerini hızıyla birlikte arkasından akıyordu. Her iki tanrı da aramızdaki mesafeyi kapatıp dizlerinin üzerine çökerek alınlarını kanlı ayaklarına bastırırken Mecrucio'nun gözleri cam gibiydi.

Mecrucio'nun nefesi kesildi. Yanındaki Aelestor sessizdi ama omuzları kederle titriyordu. Yavaşça eldivenlerimi geri çektim ve çömeliş bir elimi Mecrucio'nun omuzlarına, diğerini de Aelestor'un başının arkasına koyarak boğazım yanarken bile onları susturdum. Horace Mecrucio'nun yanında belirdi, nazik bir elini buklelerinin arasından geçirdi.

"İntikamınızı almanız için size hayatımı sunuyorum, Majesteleri," diye mırıldandı Mecrucio, ayak bileğime bir öpücük kondurarak. "İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

"Kendimden intikam almaya ihtiyacım yok," diye cevap verdim, başını kaldırına kadar omzunu kavradım. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü solgundu. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Gezginlerin Tanrısı çatlamış dudaklarını yaladı, gözlerinin kenarlarında biriken parıltılı yaşlar yanaklarından aşağı döküldü. "Çünkü kralımız öldü."

"Şimdilik," dedi Horace nazikçe. "O-"

Mecrucio pelerininin içinde bir şeyler ararken, Aelestor parmaklarıyla elbisemin kanlı eteğini kavrayarak, "*Hayır*," diye onun sözünü kesti. "Anlamıyorsun."

Gözlerimi kıptım, Mecrucio tanıdık siyah bir kutu çıkarırken kulaklarımı bir vızıltı doldurdu ve hava inceldi. Bana doğru uzatırken elleri titriyordu. Typhon'un taht odasında aldığı kutunun aynısıydı. Kalbim göğsümde atarken bile gücüm ondan uzaklaştı, olmayan ruh bağının gümbürtüsü beni daha da yaklaştırdı.

"Bana bildiklerini anlat," diye emrettim, kelimeler kısık bir sesle çıkıyordu.

Aelestor hıçkırdı. Ses o kadar saf ve kederliydi ki, yüzümden taze gözyaşları damladı.

Mecrucio'nun boğazı bir yutkunmayla tıkırdadı. Kutuyu daha yukarı kaldırdı ama ben dokunmadım. "Typhon Ren'i kalenin içinde tutmuyor. O... o -" Boğazını temizledi.

Aelestor duraklayan ses tonuyla onun yerine sözlerini tamamladı. "Ren parça parça koparıldı ve bu dünyanın dört bir yanına saçıldı."

Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve boğazıma korku dolanarak basamağa geri düştüm. Büyüm nabız gibi atıyor, gölgeler kalbimin atışıyla aynı anda parlıyordu. Başımı salladım, Mecrucio'nun gözleri gözlerime takılmadan önce dilimde bir olumsuzlama vardı.

"O geri dönmeyecek. Büyüsünün yeniden canlanması için tam bir bedene ihtiyacı var." Dimitri'nin yüzü soldu. "Ama kanatları-"

Ren en son öldüğünde kanatları elinden alınmış ve geri dönmüştü.

"Kanatları türümüzün bir işareti," diye açıkladı Horace. "Zamansız bir tanrının işareti. Bu dünya gerçekten başlamadan önce yapıldılar ve bir kez çıkarıldılar mı, yeniden oluşturulamazlar. Onlar olmadan *dirilebilir* ama onlardan yeniden canlanamaz. Onlar bizim dünyamızın ve büyüyen her şeyin dışındadır."

Mecrucio başını sallayarak kutuyu öne doğru itti, ama ben almadım ve bir saniye sonra kutuyu dizimin üzerinden kaydırıldı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Tanrı bir elini ön kolumun üzerine kapattı ve bileğimi kaldırarak avucumu kutunun üzerine koydu. Bu kutunun içinde eski bir büyü vardı. Temas ettiği anda tenimde dans etti ve beni bir akraba olarak çağırdı. Kalbimin atışları ve kulaklarımdaki kan hücumu dışında odada her şey sessizdi. Titreyen parmak uçlarımla kapağı geri çektim, boğazımda kalın bir safra yükseldi.

Siyah ipeğin içine yerleştirilmiş bir kalp vardı, şekli mükemmeldi, yumuşak ve algılanamaz bir ritimle atıyordu. Kapağı kapatmadan önce sadece daemonilerin çıkardığını düşündüğüm bir tür ses çıkardım, o kadar şiddetli titriyordum ki Horace onu benden almak için uzandı.

"Bunu nasıl aldın?" Sesim boğuk çıkıyordu.

Aelestor bir elini gözyaşlarıyla dolu yüzünde gezdirdi. "Typhon bunu sana gönderdi, böylece bir çeşit... umut hissedebilirsin."

Umut. Bu kelime göğsümde düğümlendi. Aelestor eldivenli ellerimi kavramak için uzandığında kan çanağına dönmüş gözleri yüzüme sabitlenmişti.

"Typhon Josette'e dönmek isteyeceğimi biliyordu ve bana kutuyu sana getirmemi emretti. Özür dilerim Oralia, çok özür dilerim."

Omuzları yenilenen kederiyle sarsıldı, parmakları benimkilerden yere düştü. Ona sadece sessiz bir dehşet içinde bakabildim. Bu Typhon için bir oyundu. Bana eşimin kalbini bir alay olarak göndermişti.

Nefeslerim hızlandı, büyü göğsümün derinliklerinde alevlendi. Ayağa kalkarak bir adım uzaklaştım, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Burada kalamazdım. Ayaklarımın dibindeki kedere tanıklık edemez ve içimde ölürken bu tanrıyı teselli edemezdim. Gölgeler omuzlarımın ve boynumun etrafında alevlendi. Gözlerimi sıkarak kapattım, tökezleyerek bir adım daha attım ve kendimi Ren'le birlikte gücümü öğrenmek için gideceğimiz geniş porsuk ağacının altında buldum. Asit göğsümü keserken boğazım guruldadı, omuzlarımın etrafındaki gölgeler gece kadar karanlık, unutuş kadar sonsuz olana kadar kalınlaştı.

Ren gitmişti, sonbahardaki yapraklar gibi dünyanın dört bir yanına dağılmıştı.

Dirilmeyecekti. Bu ağacın altından elleri cebinde ve dudaklarında bir gülümsemeyle çıkmayacaktı.

Kalbimi senin ellerine bırakıyorum.

Çılgılı ışıltılı dağlarda yankılandı, sanki bu kederin içinde kilitli yüzlerce kişi varmış gibi. Katran gibi yapışkandı, nefes alamayana kadar beni santim santim yutuyordu. Göğsümü, saçlarımı tırmaladım. Dizlerim ayaklarımın altındaki taşlara çarpıyordu. Karanlığın içinde kör olmuştum. Buzlu ateş kollarımdan sıçradı, parmaklarımın arasından geçti, kaburgalarımı çalkaladı. Gücüm esnedi, duyularımı sular altında bıraktı ve korkuyu bulamadığımı fark ettim.

Karanlık besler. Karanlık korur.

Karanlık her şeyi süpürür.

Kollarımı iki yana açtım ve belki diğer tarafta eşimi bulurum umuduyla
gücümün beni tüketmesine izin verdim.

CHAPTER NINE

Renwick

Yıldızlar.

O kadar çoklardı ki sayamadım. Etrafımda, hatta ayaklarımın altında bile ılık ılık parlıyorlardı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve bu tuhaf alanda ilerledim. Burada acı yoktu, göğsümde içi boş bir zonklama yoktu. Dirilişin soğukluğu da yoktu. Ruhum bedenimin canlanmasını beklerken kendimi genellikle içinde bulunduğum tuhaf yer de değildi. Havada parlak renkler ya da baharat kokuları yoktu; acımı paylaşabileceğim, uzun zamandır bahsetmediğim bir tanrı da yoktu.

Tanıdık gelmese de havada akan büyüü, tenimde titreşen güç uğultusunu tanıdığımı düşündüm. Sol tarafımdaki gökyüzünde bir yıldız parladı, sönmeden önce karanlıkta parlayan bir ışık feneri. Göğsüme vurup gücümün derinliklerinde bağın yankısını ararken, ayaklarım beni yavaş adımlarla sönmekte olan yıldıza doğru götürdü.

Oradaydı ama sessizdi, sonsuzluğun içinde gevşekçe asılı duran bir ip. Ne ipi koparabildim ne de Oralia'ya kadar takip edebildim. Bunun yerine, bu sadece aramızdaki bağın kabulü, yeniden bir araya gelmemiz halinde onun da yaşayacağını anlaşılmıştıydı.

Anılar, acı ve parlak ışık parlamalarıyla yavaşça geri geldi. Derimi delen okların acısı. Büyümün son nefesi Oralia'yı, onu canı pahasına koruyacağını bildiğim muhafızıyla birlikte sisin içinden geçirmek için dışarı itti. Mecrucio ve Aelesstor'un Oralia ve diğerlerine bilgi aktarabilmeleri için Aethera'da saklanmaları gerekiyordu.

Yüzü göz kapaklarımın ardında yüzüyordu, yanaklarına kan sıçramıştı, solgun dudakları adımı haykırırken geriye çekilmişti. Ama bu korkunç anıyı taşımak istemiyordum. Varlığımın büyük bir kısmı buz, şiddet ve kandan ibaretken olmazdı. Typhon'un bunu da yok etmesine izin veremezdim.

Onun yerine, saçları dağınık ve teni kızarmış bir halde odama girerken yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Safir elbisesi belinin kıvrımlarına yapışmış, ısırılmış dudakları pembeleşmiş ve parmakları eteğinin önüne dolanmıştı.

Seni istiyorum Ren, demişti. Bana karşı olan hislerini ilk kez itiraf etmişti.

Taşıyacağım hatıra buydu, eşinin uzuvları koparılırken yaşadığı dehşet değil.

Altımda yumuşak çimenler belirdi. Her adımda tatlı kokusu havaya yayılıyordu. Gece karanlıktı, çimenleri ve ötesindeki ormanı gölgede bırakıyordu. Bu orman binlerce yıldır gördüklerime hiç benzemiyordu; o kadar sıkı ki insan düz bir çizgide yürüyemiyordu. Gövdelerin arasından kaydım, pürüzlü dokularını öğrendim ve parmaklarımı dallardan damlayan yumuşak dikenlerin üzerinde gezdirdim.

Belki de çocukluğumdan beri tanıdığımı düşündüm, eğer zaman henüz yaratılmamışken böyle bir şey denebilirse. Olaylar doğrusal bir şekilde ilerlemediği, sadece üst üste bindiği için varlığımın ölçmekte zorlandığım bir dönemi idi. Bu bir *varoluş* duygusuydu ve etrafımdakilerin bir kabulüydü - Büyük Anneler ilk anı yarattıktan sonra hayatta kalan tanrılar ve yaratılış sırasında bir daha asla görülmemek üzere kaybedilen diğerleri.

Yürüdükçe sık orman aydınlanıyordu, daha önce de olduğu gibi susuzluktan ya da yorgunluktan etkilenmemişti. İki kalın gövdenin arasından geçtim ve sanki arkadaşları yas tutuyormuş gibi içine atılmış tek bir devrilmiş ağacın bulunduğu geniş bir açıklık buldum. Kabuğu avuçlarımın altında pürüzlüydü ve bir tarafına tırmanan yosun dışında kuruydu.

Artık varlığım bu mu olacaktı: Kederden çıldırana kadar bu ormanda sonsuza dek dolaşmak mı? İçimi çektim, çömelip ormanı gözlemledim.

Çürüyen kabuklar çimenlere doğru uzanıyordu. Damarlarımda rahatlama dolaşıyordu.

Çürüme zaman demektir. Ben onun ötesinde değildim. Başka bir yerde olsam da, hâlâ *öyleydim*. Bu da belki de bir çıkış yolu olduğu anlamına geliyordu.

"Bir çıkış yolu var mı bilmiyorum," diye mırıldandı bir ses.

Sarsılarak ayağa kalktım. Sese doğru dönerken kalp atışlarım damarlarımda hızlandı. Boğazım düğümlendi ve uzun siyah saçları yüzünün etrafında dalgalanan, ağzının kenarlarında nazik bir gülümseme beliren bir kadına doğru tökezledim. Gümüşü kanatları arkasında parıltıyor, her çırpınışında gökyüzüne parıldayan bir ışık gönderiyordu. Işıltılı soluk kollarını uzattı, avuçlarından yıldızlar damlarken parmaklarını genişçe açtı.

Ondan daha uzun olmama rağmen, o başımın arkasını şefkatle okşarken ben de bir çocuk gibi onun kucağına düştüm. Rahatlatıcı bir ses çıkararak beni bir o yana bir bu yana salladı. Yanaklarına dokunmak ve benimkilerle aynı büyüklükte ve şekilde olan gözlerine bakmak için geri çekilmeden önce onu bir kalp atışı kadar daha sıkıca kavradım. O da aynısını yaptı, benim ona yaptığım gibi açgözlülükle beni içerken saçlarımı geriye itti.

"*Maelith*," diye nefes aldım.

Kaşlarımın arasındaki boşluğa dokunduğunda yüzündeki gülümseme hüznüldü.

"Ah, oğlum... sen ve kardeşin ne büyük bir yıkıma yol açtınız."

CHAPTER TEN

Oralia

Ren yok edilmeden önce bu duyguyu yaşamış olsaydım, buna acı, ıstırap derdim belki de. Şimdi gücüm beni içten dışa doğru parçaladığında, çığlıklarım kesildiğinde ve karanlık beni yuttuğunda bunu sadece boş bir kopuşla gözlemleyebiliyordum. Buzlu ateş uzuvlarımı parçaladı. Kemiklerim sadece tekrar iyileşmek için kırıldı. Bedenim hem vardı hem yoktu. Acı vardı ama yine de elle tutulamazdı.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde acı bir anda yok oldu. Ahşap ağırlığının altında inliyordu, tepemden süzülen güneş ışığı avuçlarımı ısıtıyordu. Hiçbir şey acımıyordu. Acı yoktu, yorgunluk yoktu. Ama ışık temiz ellerimin üzerinde oynaşırken çok parlaktı ve başımı kaldırdığımda, canlı suyun üzerinde dalgalanmasından gözlerimi korumak zorunda kaldım.

Önümde, parlak mavi denizin üzerinde birkaç büyük geminin demirlediği bir rıhtım uzanıyordu. Bazı insanların kendi dünyalarında okyanusları aşmak ve yeni topraklar fethetmek için inşa ettiklerini okuduğum türden büyük, geniş gemiler.

Sanki görüntüyü değiştirebilecekmiş gibi göz kırptım. Yavaşça aşağı uzandım ve elimi suya daldırdım. Sıcaktı, banyo gibiydi, gemilerden gelen dalgalar parmaklarıma vuruyordu. Yine de gerçek gibi hissetmiyordum. Bedenim hem çok hafif hem de çok ağırdı, ayağa kalkmak için mücadele ettim. Döndüğümde, hareket hem hızlı hem de yavaştı, sanki zaman aynı şekilde davranmıyordu.

Önümdeki şehir hareketliydi ve parlak renklerle doluydu, mallarla dolu tezgâhlar arasında dolaşan insanlara kadar. Bu

Yukarıdaki dağ, geniş bir kır çiçekleri tarlası gibi farklı desen ve tonlarda boyanmış bina üzerine binalarla doluydu.

Yine de yanımdan koşarak geçen sayısız insandan hiçbirini beni fark etmedi. Elimi elbisemden aşağı kaydırduğumda kan lekesi olmadığını fark ettim. Hayır, onun yerinde yumuşak beyaz bir kumaş vardı ve ayaklarıma düşmeden önce parlak altın iğnelerle her iki omzumda toplanmıştı. Eteği kaldırdığımda, ayaklarımda deri kayışlar buldum, kalın tabanlar beni alttaki sert tahtadan koruyordu.

Panik arttı ve kalbim göğsümde öyle çarptı ki dirseklerimin kıvrımlarında yankılandı. Elbisenin kumaşını daha sıkı kavradım, dizlerim bükülme tehlikesi geçirdi ve gözlerimi sıkıca kapattım. Eğer bu bir rüyaysa, o zaman uyanabilirdim. Gözlerimi açmak için kendimi zorlayabilirdim.

"Nefes al," diye yatıştırdı derin bir ses.

Onları açtığımda yanımda bir adam buldum, siyah saçları omuzlarında ve göğsünde bir şelale gibiydi, yüzünün sol tarafını çevreleyen parlak beyaz bir çizgi dışında. İrkildim, geri adım attım ama o beni yaralı eliyle bileğimden yakaladı. Güzelliği hem büyüleyici hem de yürek parçalayıcıydı. Bu dünyayı gördüğüm garip bir film olsa da, o netti.

"Yerleşmesi biraz zaman alır," diye teşvik etti, başparmağını bileğimin ince derisinde bir kez gezdirdikten sonra bıraktı. "Nefes al."

Başımı salladım, tuttuğu yerden karıncalanan bileğimi ovuşturdum ve nefes alamadığımı fark ettim. Omzuma dokunarak teknelere doğru dönmem için beni cesaretlendirdi.

"Direkleri sayın." Yaralı eliyle önümüzde duran büyük yelkenleri işaret etti.

Kaşlarım çatıldı ve büyümü çağırmama rağmen onu bulamadım. Yine de Typhon'un beni zincire vurduğu zamankinden farklıydı. Büyümün orada olduğunu hissedebiliyordum ama bu rüya aracılığıyla bana ulaşamıyordu. Bu yüzden nefes aldım, nefesim yavaşlayana kadar o her birini sırayla işaret ederken ben de onunla birlikte direkleri saydım.

Adam başını salladı ve yüzünün üst yarısına sıkıca oturtulmuş yarım kafatası maskesinin arasından gözleri parladı. Güç, Ren'in kalbinin içinde olduğu kutuya yapışmış olan büyü kadar eski ve bilinmeyen dalgalar halinde ondan yayılıyordu ama aynı şey değildi. Bu büyü Ren'inki gibi bana da yakın geliyordu.

Onu değerlendirirken beni yakaladığında dudakları büzüldü. Ağzının yaralı sol tarafı bu hareketle gerildi. "Sizden biri bu dünyayı şereflelendirmeyeli uzun zaman oldu."

Boğazımı temizledim. Kalbimin yavaşlayan atışı yeniden hızlandı. "Peki bu hangi dünya?"

Tanrı omuz silkti ve açık avucuyla ilerideki parlak binaları işaret etti. "Burası Yesinda şehri, Mycelna ülkesinin başkenti."

Gözlerimi kırıştırdım, beyaz cüppelere bürünmüş bir kadının yolculuğunu takip ediyordum, yüzünün üzerindeki saydam peçe çınlayan zincirlerle yerinde duruyordu. Her birkaç adımda bir başka bir insan tarafından durduruluyor, parmağının ucunu avucunun içinde taşıdığı küçük bir kâseye daldırıp kaşlarına bastırmadan önce dikkatle dinliyor gibi görünüyordu.

"Çok fazla insan var..."

Mırıldanarak onayladı. "Bu dünyanın tamamı insanlardan oluşuyor. Evinizden oldukça uzaktasınız."

Ona doğru döndüm, ellerim yumruk olurken avuçlarımda acı hissediyordum. "O zaman eve nasıl gideceğim?" Cevap vermeyince sesim daha da yükseldi. "Kimsin sen?"

Tanrı gülümsedi ve bunu görmek kalbimi sızlattı. Ren'in yüzünde gördüğümü sandığım bir gülümsemeydi bu; binlerce yıllık bir acının, dünyanın anlamını ıstırap ve yürek acısıyla anlamanın yankısıydı.

"Ben kraliçemin elindeki tırpanım. Ben hasat değil, tahıl taşıyan bir gemiyim."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

Omuz silkti ve hareketiyle birlikte maskesi kayboldu, gözleri normal parlaklığına dönmeden önce parladı. Sağ gözü Ren'inkine benzer bir gece yarısı tonundaydı ama ya sol gözü? Sol gözleri süt beyazı gibi parlıyordu, yüzündeki yara izleri alnından saç çizgisine doğru süzülüyordu.

Bir tanrıya böyle bir zararı ne vermiş olabilir?

"Sizin dünyanızda böyle bir tanrı yok çünkü ben buradayım. Bizler, zaman başladığında yol kenarına düşmüş atıklarız."

Ren böyle şeylerden söz etmişti; başka diyarlarda bizim anlayışımızın ötesinde güçlere sahip olan tanrılardan. Bana da insanların kendi dünyalarında taptikları tanrıların hikâyeleri anlatılmıştı.

"Sana hiç söylemedi mi?" diye sordu tanrı kaşlarını kaldırarak. Dudaklarımı yaladım, boğazım kurudu.

"Kim?"

Ama zaten , değil mi? Bu tanrının bahsettiği sadece bir *kişi* olabilirdi.

Karşımdaki tanrı bana öyle hüznle gülümsedi ki gözlerimin kenarları sızladı. "Burası Renwick'in ruhunun öldüğünde gittiği yer, benim hasadımı ya da kraliçemin hükmünü bekleyen ölülerin ruhları tarafından buraya çağrılıyor."

Keder boğazımı yaktı. "O... o burada mı?"

Tanrı başını salladı, saçları göğsüne dökülüyordu. "O değil."

Belki de bu onun ölmediği ya da çoktan dirildiği anlamına geliyordu. Yine de bunun doğru olamayacağını biliyordum. Vücudunun parçaları çok uzaklara dağılmıştı. Kalbi Infernis'te bir kutunun içinde yatıyordu. Eğer izin verilirse bu parçaların tekrar bir araya gelmesi ya da kutudaki kalpten yeniden canlanması yüzyıllar, hatta belki de bin yıllar alabilirdi.

Büyümün beni buraya getirmesinin bir sebebi vardı. Sadece bir rüya olsa bile bunu hissedebiliyordum.

Ben de boğazımı temizledim ve hızla yanaklarımı sildim. "O yok edildi."

Yumuşak, sıcak bir kıkırdama yüzümün etrafında kıvrılırken yaralı bir el benimkini kapladı. Kalabalığın içinde bana rehberlik etmeden önce elimi kolunun kıvrımına yerleştirdi.

"O yok edilmedi," diye tanrı. "Sadece bekliyor."

Topuklarımı toprağa vurarak elimi kolundan çektim. "Bunu bilemezsin."

Bir adamın geçmesine izin vermek için durduk, geniş bir tabak dolusu güzel kokulu baharat başının üzerinde dengede duruyordu. Yakınlarda, tezgahlardan birinden iki asker eğildi, yüz hatları aynıydı, sık kesilmiş siyah saçları ve ciltlerinde gümüş işaretler vardı. Erkek kardeş, kız kardeşinin elinden bir meyve kaptı ve bir dilimi dudaklarının arasına tıktırmadan önce çabucak soydu. Misilleme olarak yumruğunu kaldıran kadından anlayamadığım bir dilde bir homurtu duydum.

Her şey bir kez daha sessizleştğinde, tanrı iç çekti. "Pek çok şey biliyorum. Benim büyüm de seninki gibi benimle konuşuyor. Kader kulaklarımda daha da gürültülü, bana sözlerimin doğruluğunu söylüyor."

Başımı sallayarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elleri omuzlarıma kapandı ve göz göze gelecek şekilde çömeldi.

"Beklemenin ne demek olduğunu bilirim, Oralıa." Adımı bildiği için ağzım bir karış açık kaldı. "Mühürlenmemiş bir bağı hissetmenin, ulaşamayacağın bir eş için acı çekmenin ne demek olduğunu bilirim. Etrafındaki dünya kaosa sürüklenirken senin tek bir yerde durman gerekir."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve her kelimededen damlayan samimiyeti engelledim. "Bu dünya böyle bir yer mi? Bir kaos mu?"

Tanrı doğruldu ve uyumsuz gözleri etrafımızda dolaşırken ona bir bakış attım. "Yakında, evet, bu dünya kader tarafından yasaklanmış bir kaos, hastalık ve acıya dönüşecek. Ama şimdilik, bu sadece böyle bir acının başlangıcı."

Midem bulandı. Dikkatim parlak pembe elbiseler giymiş bir anneye takıldı, göğsünde kundaklanmış bir bebek omzuna yaslanmış uyukluyordu.

"Neden?"

Başını sallayarak güldü. "Doğru soruları sormuyorsunuz. Her zaman gibi koşuyorsun."

Dişlerimi sıktım, öfke patlamasına karşı koydum. Haklıydı tabii ki. Tanımadığım insanlar için endişelenmek yerine kendime izin veriyordum.

başarısızlıklarımınla yüzleşiyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Anladığını belli eden bir sesle doğruldu ve koluma hafifçe dokunarak beni ilerletti. Yılan gibi kıvrılan sokaklardan geçtik, beyaz köpüklü çiçeklerle dolu sarmaşıkların altına daldık ve dağın bir tarafındaki dik merdivenleri tırmandık. Her adım bir öncekinden daha rüya gibiydi; renkler biraz fazla parlak, şehrin sesleri biraz fazla gürültülüydü. Tanrıyı takip ettim, sivri kayalardan yapılmış bir kapının önünde durduğumuzda kaşlarımı çattım. Bir insanın yapabileceği gibi, kolu kavradı ve çaba harcamadan açarak beni içeri soktu.

Oda, taş masalarla dolu küçük oyuklar ve yüksek tavana doğru dumanlar saçan küçük kokulu ateşlerle çok genişti. Odanın ortasında, odanın kendisi kadar uzun bir heykel duruyordu ve ağır bir örtü onu gözden gizliyordu. Ancak tapındaki pek çok kişi gibi biz de heykelin önünde durmadık. Bunun yerine oyuklardan birine doğru ilerledik ve kül dolu geniş bir kâsenin bulunduğu taş tezgâhlardan birinin önünde durduk.

"Ren'e ne olduğunu anlat bana," diye mırıldandı, sanki odada dolaşan insanlara dikkat ediyormuş gibi. Bazılarının yüzlerinde ve omuzlarında tuhaf, narin zincirler vardı. Aynı şeffaf örtüler yüzlerini görünmez kılıyordu.

Typhon'un gazabını ve başımıza gelen kaderi anlatırken yutkundum, hikâye boğazımda düğümlendi. Tanrının yüzü sanki o da bu acıyı anlamış gibi mükemmel bir merhamet ifadesine büründü.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye tekrarladım, ellerimi önümde açarak. Bileklerimdeki koyu renkli yara izleri mum ışığına takıldı.

"Bir tanrı onarılabilir mi?" diye sordu, yaralı bir parmak ucuyla kül çanağının üzerinde gezinirken.

Ancak o zaman parmaklarının sanki bir fiçı mürekkebe batırılmış gibi siyah olduğunu fark ettim.

Göğsüm daraldı ve boğazıma dolan korkuyu yuttum. "Ben... Ben bilmiyorum."

Avucunu kâseye bastırmadan önce başını öne arkaya eğerken gülümsemesi hüzünlüydü. "Bence biliyorsun. Sadece umut etmekten çok korkuyorsun."

Bir tanrı onarılabılır miydi? Ren bir zamanlar kanatlarıyla yeniden bir araya gelebileceğini ummuştu; ağır pelerinini onu güçlü tutmak için giyiyordu ki yeniden uçabilsin. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım ama yaralarını yeniden açarsa eski haline dönebileceğine inanıyordu.

"Belki..." Nefes aldım.

Tanrı başını salladı, parmakları külü kazıyordu. "O zaman belki de tüm parçaları bulabilirsen onu eski haline getirebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Dünyamın dört bir yanına dağılmış durumda. Onu bulmak için-"

"Samanlıkta altın bir iplik bulmak. Ama aranızdaki bağ sayesinde bir yol bulabilirsin."

İçimde bir ürperti dalgalandı. "Aramızdaki bağ artık kırılğan, onun yıkımıyla koptu. Bu..." Boğazım düğümlendi ve önümüzde titreyen muma görmeden baktım. Beni denize sürüklemekle tehdit eden kederimi yatıştırmak için burnumdan yavaşça nefes aldım. "Bu tek taraflı."

Önümdeki tanrı çok üzgün görünüyordu. Daha önce söylediği sözlerle ne demek istediğini merak ettim. O da bir eşini kaybetmenin acısını çekmiş miydi?

"Kullanacak kadar cesursan bir anahtarın var," diye cevap verdi, sesi acıyla ağırlaşmıştı. Elini kaldırdığında parmaklarının arasından küller dökülüyordu ama yaralı avucunun içinde siyah bir kalp duruyordu. "Eğer sizi birbirinize bağlaması için ondan bir parçayı içinize alacak kadar cesursanız. Kanınızdan kan, ruhunuzdan ruh."

Kalbimi ellerine bırakıyorum.

"Ne yapmalıyım?"

"Kalk ve yeniden başla."

Tanrı bileğini eğdi, kalp küle dönüşerek kâseye geri düştü. Siyah uçlu parmakları kaşlarımın arasına bastırmak için yükseldi.

", Oralia."

CHAPTER ELEVEN

Oralia

Tylith Dağları'nın tepelerinden yükselen sessiz bir şafağın ışığıyla uyandım.

Birkaç dakika boyunca aydınlanan gökyüzüne baktım. Bir koltuğa yuvarlanmadan önce sis omuzlarımda ağırlaşmıştı. Başımı deneysel bir şekilde salladım, kemiklerimde dolaşan garip hissi ölçmeye çalıştım. Ellerim esnedi, sonra gevşedi, bileklerimdeki ve boğazımdaki yaralar kızgın ve hamdı. Bir şekilde buradaydım. Yaşıyordum.

Yine de gördüklerimin basit bir rüyadan fazlası olduğunu biliyordum. Tanrı'nın kolumdaki eli çok gerçektir. Şehrin kokuları -Mycelna ülkesindeki Yesinda diyordu- çok netti. Büyüm bilincimi oraya bir amaç için götürmüştü. Şimdi nedenini anlamam gerekiyordu.

Ayağa kalkmam biraz daha uzun sürdü, kratus reçinesi sistemimde çalıştığı için halsizdim. Ama sonunda ayağa kalkmayı başardım ve beni aradaki yoldan eve götürmeden önce rahatlamayla karşılayan gücüne geçici bir el uzattım.

Boğuk bir iniltiye dönüşen bir iç çekişle odamızda belirdim. Ren her yerdeydi. Varlığı her yüzeyden damlıyordu ve her bir görüntü kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Kara kanatlı sandalyelerden birinin üzerine atılmış kara bir pelerin, kapının yanında bir çift çizme, her ikisi de kaybettiklerimin fiziksel hatırlatıcılarıydı. Hava inceldi, ellerim boğazıma kenetlendi ve artık nefes almak için ihtiyacım olan boşluğu bulamıyordum.

Parmaklarım önümde birbirine dolanmış, tırnaklarım avuç içlerimi kazıyor. Odadaki garip hışırtının nefesimin boğazımı tırmalamasının sesi olduğunu bir an sonra fark ettim. Parmaklarımı bükteğümde derimden kan akıyordu.

ve sanki onun burada kalan kokusundan bile saklanabilecekmişim gibi gözlerimi sıkıca kapattım. Kemiklerim kurşunla doldu. Dizlerim ağırlığın etkisiyle zayıfladı ve sendeleyerek sandalyelerden birine tutunup parmaklarımı pelerininin yumuşak kumaşında gezdirdim.

Böyle bir ıstırabı hissederken nasıl yaşayabilirdim? Hayır, bu duygu ıstırabın da *ötesindeydi*. Sonu olmayan bir umutsuzluktu, nasıl yüzeceğimi bilmediğim kocaman bir okyanustu. Kesinlikle bu yüzden ölecektim. Her an karanlık beni ele geçirip büyümü yeryüzüne geri gönderebilirdi. Yine de karanlık gelmedi, büyüm yükselmedi ve pelerini avuçlarımın altında sıradan bir giysi parçası gibi büküldü.

"Oralia." Sidero'nun sesi yumuşaktı. Omuzlarımın arasına bastırıldığı elleri beni geniş göğsüne doğru çevirirken daha da yumuşaktı.

Beni kucaklarında sıkıca sardılar, sanki parçalara ayrılmamı engelleyebilecekmiş gibi tuttular. Onlara sarıldım, hatta o kadar ileri gittim ki sanki beni buraya sabitleyecekmiş gibi bir elimi örgülerinin etrafına sardım.

"Keşke senin gücüne sahip olsaydım... başkalarına sunduğun huzurun bir benzerini sana sunabilseydim."

Cevap vermedim. Buna gerek yoktu. Çünkü Ren eski haline dönene kadar huzuru asla tadamayacaktım ve Sidero da bunu biliyordu. Ayrılırken başka bir kelime konuşmadık. Aynı sessizlik içinde beni banyo odasına götürdüler ve buharlı küvete ellerini uzattılar. Yaralarımı temizlememe yardım ederken bile sessizliği her zamanki gevezeliklerimizle doldurmadık. Her bir kesiğin temizlenmesinin verdiği yakıcı acı, kalbimde kopan fırtınanın yanında sonsuz bir gökyüzünün üzerinden geçen bir bulut parçasından farksızdı.

Yüksek pencerelerin dışında gün tamamen ağarana kadar Ren'in yatağının kenarındaki koltuğumdan konuşmadım. Elimi yastığına bastırdım. Sanki günlerdir uyumamış gibi buram buram kokuyordu. Zamansız tanrılar uykuya ihtiyaç duymazlardı, ancak büyük stres zamanlarında onları tazelemeye yardımcı olurdu ya da Ren öyle açıklamıştı. Ama yastığıma dokunduğumda kokusunun burada daha güçlü olduğunu fark ettim, sanki o da benim gibi yatağın benim tarafını seçmişti.

Sidero odada oyalanıyordu ama tek istediğim benimle birlikte oturmaları, bu boş alanda nefes almalarıydı.

"Bırak onu," dedim, Ren'in pelerinine uzanırken sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

Donup kaldılar, elleri düşmeden önce pelerine sadece bir kıl kadar uzaktaydı. Nefes verdim, omuzlarım çöktü ve çenem göğsüme düştü. Bütün gün ve gece dağların eteklerinde uyumuştum ama yine de bir yüzyıl daha uyuyabilirdim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Yatağa doğru sürüklendiler ve elimi kendi elleriyle kapattılar. "Bana bir görev ver, Oralıa."

Son istekte sesleri kesildi, kederlerinin bir kısmı kelimeleri çatlattı. Derin bir nefes aldım, temizlemek için başımı salladım ve parmaklarını bir kez sıktım.

"Çok zahmet olmayacaksa Horace, Thorne, Aeleastor, Mecrucio, Dimitri ve Drystan'ı toplar mısınız lütfen?" Boşta kalan elimle yastık kılıfının dikişini takip ettim. "Onlarla kütüphanede buluşmak istiyorum."

* * *

Giyinip kütüphaneye ulaştığımda herkes toplanmıştı. Horace şöminenin yanında durmuş, bir elini koyu renkli ahşaba dayamış, yanındaki Mecrucio ile alevlere bakıyordu. Thorne uzun sandalyelerden birinin üzerine eğilmiş, diğer tarafta duran ve elini Drystan'ın omzuna dolamış olan Dimitri'yle sessizce konuşuyordu. Ama kapıya en yakın duran sanki benim gelişimi bekliyormuş gibi duran Aeleastor'du. Sidero da onun yanındaydı.

"Neredeydin?" Aeleastor ortaya çıktığım anda sordu, gri gözleriyle artık iyileşmekte olan yaraları değerlendirmek için öne doğru adım attı.

Çenem daha yukarı kalktı. "Tylith'in dibinde. Biraz zamana ihtiyacım vardı."

Yüzümdeki gergin ifade karşısında Aeleastor'un içinde bir şeyler yumuşadı. Kollarını göğsünden indirdi. Ama Drystan kaşları çatılmış bir halde aramıza girdi. Arkasındaki Fırtınalar Tanrısı'na hiç *aldırış* etmedi; Drystan *bir şeylerin ortasında* olduğumuzu söylerken, o sessizce oflayıp pufluyordu.

yanağımdaki saçları geçici olarak geriye doğru fırçaladı. Yaşayanları küle çevirme gücünün sadece benim ellerimde olduğu gerçeğine rağmen, bu hareketin onun için garip olduğunu biliyordum. İki buçuk asır boyunca bu tür bir sevgi yasaklanmıştı.

"Yanan Güneşler, Oralia, çok endişelendim," diye nefes alarak ellerini omuzlarıma koydu.

Bir an için çenesindeki bir kas kıpırdadı ve içime çökmek istesem de bunu yapmadım. Onun yerine bir kez başımı salladım ve iç çekerek kucağına doğru ilerledim.

"Sen kraliçesin," diye mırıldandı sanki sadece ben duyabiliyormuşum gibi. Göğsüne doğru başımı salladım.

"Kraliçeyim."

Drystan'ın iç çekişi saçlarımı yüzümün etrafında döndürdü ve geri çekildi. "Aethera'yı ilk kez terk ettiğinde, bunu kendi özgür iradenle mi yaptın? Renwick'ten haberin var mıydı?"

Yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi, kalın kaşları birbirine yaklaştı. Onun gözünde -Dimitri kardeşiye bin yılı zorlayan bir yarı tanrının- hâlâ omuzlarına atacağı beş yaşında bir çocuk olduğumu fark ettim. Onun için Infernis'te geçirdiğim zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ama aynı zamanda bir sonsuzluktu.

"Hayır, kendi özgür irademle alınmadım. Ama burada geçirdiğim süre boyunca Ren ve ben birbirimize çekildik. Büyülerimiz... akraba."

Boğazım yandı. Boğazımı temizledim, sanki zihnimden geçen görüntüleri durdurabilecekmiş gibi gözlerimi sıkarak kapattım. Bir açıklık. Asphodel çiçekleri. Ren'in adımı ilk söylediği an.

Drystan ne kızgın ne de endişeli görünüyordu. Onun yerine gözlerinin kenarlarında ağır bir acı vardı. Belki de sırrımı saklayacak kadar ona güvenmediğim için pişmanlık duyuyordu.

"Akraba," diye tekrarladı. "Ve böylece Renwick..."

"O benim eşim. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce ruh bağıyla bağlandık."

Yanaklarından hafif bir kızarıklık süzüldü, burnunu çekmeden önce gözleri cam gibi bir hal aldı. "Bunu görmek isterdim."

Ona küçük bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım. "Seni orada görmek isterdim."

Sonunda geri çekildim, kumaş kaplı omzunu bir kez sıktım ve etrafından dolaşarak Ren'in yakın çevresine doğru yürüdüm. Hepsi sanki son birkaç gün acı çekmiş gibi bitkin görünüyordu ve *yıldızlar*, muhtemelen öyleydi. Ren ve ben gidersek Infernis'e ne olacağından emin değildim.

Ama Mecrucio ve Aeleston'a baktım, Ren'in sayısız kez söylediğini duyduğum sözleri söylemeden önce her birinin bakışlarını uzun bir süre tuttum.

"Bana bildiklerini anlat."

CHAPTER TWELVE

Oralia

Aelestor hemen, "Typhon bir silah buldu," dedi.

Çenem düştü ve Drystan esprisiz bir kahkaha attı. Typhon'un bir şekilde gölgelerimi çarpıtmasından, ben de öyle tahmin etmiştim.

"Şaşırmadınız mı?" Mecrucio kaşlarını kaldırarak sordu.

Dudaklarımı bükerek başımı salladım ve Drystan'la aramda bir işaret yaptım. "Sanırım silahın ilk elden bir gösterimini aldık."

Aelestor, "Askerlerin dedikodusuna göre, bu çok eski bir şey," diye önerdi. "Gerçi Hollis dışında kimse tam olarak nereden geldiğini bilmiyor. Bazıları Typhon'un Iapetos'taki tanrılarla temasa geçtiğine inanırken, diğerleri onun diyarların perdesinden geçip insan dünyasına girdiğini düşünüyor."

Her biri bir diğeri kadar olasılık dışıydı. Iapetos, Daeymon -Ren ve Typhon'un babası- Asteria'yı ilk kratus ağacının içine kapattığında zamansız tanrıların çoğunun kaçtığı adaydı. Tıpkı Infernis'te olduğu gibi, tanrılar size lütufta bulunmadıkça ulaşmanın imkânsız olduğu söylenirdi.

Ama şimdi, elbette, Typhon bir yolu bulmuştu. Belki o da Iapetos'a aynısını yapmıştı.

"Bu savaştaki amacı nedir?" İkisi de cevap vermeyince devam ettim. "Bu silahın amacı nedir?"

"Infernis'i almak için," diye mırıldandı Aelestor. "Eğer sana boyun eğmezsen, ölümünle senin yerine bir başkasını geçirebileceğini söyledi."

Başımı salladım ama Dimitri'nin homurtusu odaya yayıldı. "Ama böyle bir şey zaman alır, yüzyıllar. Oralia reenkarne olduğunda büyüsünün nasıl ve kime dönüşeceğini bilemez."

Aelestor'un yüzü soldu, yanaklarında yeşilimsi bir parlaklık dans ediyordu. Sallanmaya başladığında, elimi omzuna koyarak onu sabitlemek için uzandım.

"Silah... büyüyü kendine çekiyor. Artık onunkinin tadına vardığına inanıyor. Kız ölürse, silah onun büyüsünü kendisine çekecek ve o da silahı kullanarak onu başka bir bedene yerletirebilecek."

Drystan alay etti. "Yalanlar."

"Bu bir yalan değil." Horace kollarını iki yanına indirdi ve Thorne'la bakitı. "Daeymon böyle bir silah yaratmaya kafayı takmıtı. Başkasının gücünü almanın bir yolu üzerinde çalışarak yüzyıllar geçirdi. İlk demoni'ler bu şekilde yapıldı."

Midem bulanıyordu ve imdi Aelestor'un neden bu kadar hasta göründüğünü anlıyordum.

Thorne baını salladı, yüzünde mesafeli bir ifadeyle sakalının ucunu gergin bir şekilde ekitirdi. "lmeden önce, bir yol bulmaya yakın olduğuna dair fısıltılar vardı. Asteria hapsedilip annem ve diğer zamansız tanrılar gittiğinde, onun ellerinde ne yapabileceklerinden korktukları için çalışmalarının çoğunu çaldıklarına inanıyorum."

Typhon'un parmağına taktığı yüzüğü ve bileklerimi kesen koyu metal zincirleri tekrar düşündüm. "Ve imdi iade edildi."

Aelestor baını salladı.

Bu konuşma boyunca sessiz kalan Mecrucio boğazını temizledi. "Typhon'un sisin içinden geçmenin bir yolunu bulduğunu da biliyoruz ama bu yolu sadece en yüksek rütbeli generallerinden birkaçı biliyor. Ama imdi Infernis'e girebilme yeteneğiyle övünüyor, sanki seninle ve Ren'le alay ediyormuş gibi. Ve '*sınırlarımızın ötesinde*' müttefiklere sahip olmakla övünüyor, kendisine '*anlayışımızı aan*' bir g sağlayan müttefikler."

Kalarımı çatarak kendi askerlerimizi ve sınırlarımızı denetleyen Thorne'a döndüm. Başını salladı ama bakışları hâlâ geçmişten uzaktı.

"Sınırımızdaki devriyeler artırıldı, Majesteleri ve son günlerde Rathyra'dan pek çok ruh daha iyi hizmet verebilmek için saflarımıza katılmak üzere bize başvurdu. Sınırlarımızı geçmeye çalışan herhangi bir Aetheran'a karşı koruyabileceğimizden eminim."

Drystan küçük bir of çekti. "Tek bir asker, evet, ama ya bir ordu?"

Thorne kaşlarını çattı ama Drystan'a hak vermek zorundaydım. Bizim saflarımız belki iki bin kişilikti ama Typhon'un? Typhon'un iki katı büyüklüğünde, belki de daha fazla bir ordusu vardı ve hepsi de dünyanın dört bir yanına dağılmıştı.

"Hazırlanacağız, Majesteleri. Hazır olacağız," diye cevap verdi Thorne. Horace'a dönmeden önce, "Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu," diye onayladım,

Derin bir nefes alarak kendimi çelikleştirdim. "Ren'in dirilişinden ne haber?"

Ne demek istediğimi biliyordu - yüksek sesle söylemeye dayanamadığım şeyi: Ren, dünyanın dört bir yanına saçılmış parçalarıyla dirilebilir miydi? Horace kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini düşünceye daldırmıştı. Yakut gözleri yüzümde dans ettikten sonra tekrar ocaktaki mavi alevlere kaydı.

"Zamanla, parçalar bir araya getirilmediği takdirde tekrar birleşmenin yolunu bulacak ve yeniden canlanacaktır. Kalbinden yeni bir beden çıkma ihtimali de var. Ama bu süreç zaman alır Oralıa. Bizim sahip olmadığımız bir zaman."

Midemde asit birikti. "Ne kadar ?"

Yavaşça dikkati bana döndü ve bir an için karşımda Ren ve Morana gibi zamansız bir tanrının durduğunu hatırladım. Horace'ın Ren ve Typhon gibi kanatları olmayabilirdi ama gücü gözlerindeki parlaklık gibi başka şekillerde de kendini gösteriyordu; tıpkı rüyalarımda gördüğüm yaralı tanrı gibi.

"Yüzyıllar, belki de daha uzun. Bir milenyum."

Ren'in olmadığı, sahip olmadığımız onca zaman fikri gözlerimin kenarlarını yaktı. "Öyleyse parçaları bulalım."

"Yeterince güçlü olabilirsin-" diye başladı Horace.

"Parçaları bulacağız," diye kestirip attım, elimi kaldırarak. Bu savaşı onsuz atlatmak için nasıl yeterince güçlü olabileceğimi duymak istemiyordum.

Aelestor bir elini yüzünde gezdirdikten sonra bakır buklelerini ensesinde bir kıvrım haline getirdi. "Ama nasıl? Sanki..."

Sesi kesildi ve ben başımı sallayarak yaralı tanrının sözlerini tekrarladım.

"Samanlıkta altın bir iplik bulmak gibi."

Fırtınalar Tanrısı onaylarcasına bir mırıltı çıkardı ve odanın etrafındakilerin hepsi rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Yaralı tanrı, bağımızı yeniden mühürlemenin bir yolu olduğundan bahsetmişti - eğer bunu kullanacak kadar cesursam.

O kadar uzun süre uyumuş olmama rağmen yorgunluk omuzlarımda kıvrılıyor, ruh bağımızın eskiden yaşadığı boşlukta yaşayan keder ipliklerine dolanıyordu. Sanki kanayan görünmez yarayı durdurabilecekmiş gibi elimi göğsüme bastırdım.

"Peki şimdilik, Aethera'ya kim dönüyor?" Aelestor ve Mecrucio arasında bir işaret yaptım.

İkisi de dondu kaldı.

"İkiniz de olmasa bile biriniz geri dönmeli. Bilgiye ihtiyacımız var ve Typhon Infernis'te casusları olduğuna inanıyor olmalı."

İlk hareket eden Aelestor oldu ve Mecrucio'yu işaret etti. "Geri dönmesi daha uygun olur. Typhon Josette'e olan sadakatimi biliyor."

Josette, Rathyra'da yaşayan insan eşi, Athal'ı unutan sulardan içtikten sonra hafızası daha yeni yerine gelmişti. Aelestor'un yüzyıllar önce casusluk yapmasının sebebi de buydu: Josette'in huzuruna çıkma, onun bir zamanlar sahip olduğu kabukla yeni bir bağ kurma şansına sahip olmak.

"Peki ya Infernis'e olan sadakatin? Bana?" Kelimeler dilimde tuhaf duruyordu. Yine de bunların Ren'in soracağı sorular olduğunu biliyordum... bu yüzden onun yerine ben sordum.

Aelestor sanki ona tokat atmışım gibi bembeyaz kesildi. Bir adım daha yaklaştı, ellerini iki yana açtı ve sanki orada bana sunacak bir şey bulabilecekmiş gibi ellerine baktı. "Bana hiç ummadığım bir şey verdin Oralıa. Josette'in beni hatırlamasının, *sevmesinin* sebebi sensin. Bu, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir merhamet ve armağan. Peki ya bunun ötesinde?" Acı acı gülerek başını salladı. "Sana ihanet etmek bana hizmet etmez. Josette'i istiyorum, başka bir şey değil. Benim sadakatim sana, Ren'e ve Infernis'e. Infernis olmadan..."

Sözlerini yarıda kesti, gözleri cam gibi oldu. Infernis olmadan Josette'e ulaşmak mümkün olmazdı. Ve Typhon'un onlara ne yapacağını kim söyleyebilirdi ki?

Bu toprakları bir şekilde kontrol ederse nazik ruhlar?

Birbirimize baktık, aramızdan sessiz bir anlayış geçti. Aeleastor bana çiçekli bir sadakat dili sunmayacaktı. Kanlar içinde geri döndüğümde diğerlerinin yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöküp bana kılıcını sunmayacaktı. Ama teklif ettiği şey anlayıştı - sevdiğin kişi için her şeyi feda etmeye istekli olmanın getirdiği anlayış.

Ona kısa bir baş selamı verdim ve Mecrucio'ya döndüm. "O halde Aethera ve Typhon'a dönecek olan sensin. Öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin, geciktirebildiğiniz kadar geciktirin ve rapor verin."

Mecrucio'nun ifadesi alışılmadık bir şekilde karardı ama dizlerinin üzerine çöktü ve elini kalbine bastırdı. "Emrinize amadeyim, Majesteleri."

Küçük bir gülümsemeyle ayağa kalkmasını işaret ettim. "Kendini güvende tut."

Yüz hatlarındaki karanlık, genellikle takındığı büyüleyici gülümsemenin ardından buharlaştı. "Ve sen, *myhn lathira*."

Başka bir şey söylemeden odadakilere başıyla selam verdi ve koyu mavi pelerinini savurarak çıkmadan önce Horace'ın üzerinde bir süre daha durdu.

Sessizlik içinde Drystan boğazını temizledi. "Renwick'in bu kısımlarını bulmak için yanınıza kimi alacaksınız?"

Sorusu üzerine içimdeki sıkı bir düğüm gevşedi. Son birkaç saattir düşündüğüm bir şeydi bu. Sidero ve Dimitri ruh oldukları için Infernis'in sınırlarını terk edemezlerdi. Horace ya da Thorne'u götüremezdim. Benim yokluğumda ruhlara bakmaları ve sınırlarımızı hazırlamaları gerekecekti.

"Sen ve Aeleastor," diye cevap verdim, bakarak.

Aeleastor bir elini bakır buklelerinin arasından geçirdi, yüz ifadesinde endişe vardı. Yaptığı hataları, yarattığı ve neredeyse Caston'un hayatına mal olan fırtınayı, kendisine verilen el yüzünden öfkesini benden çıkardığı sayısız yılı düşündüğünü biliyordum. Yine de bu tanrıya güveniyordum. Infernis'te geçirdiğimiz kısa süre içinde bir anlayışa varmıştık.

"Kabul ediyor musunuz?"

Drystan hemen kabul ettiğini mırıldandı ama Aelestor'un boğazı bir yutkunmayla düğümlendi. Başını bir kez eğmeden önce elini bıraktı ve bir avucunu kalbinin üzerine koydu. "Seni bu dünyanın sonuna kadar takip edeceğim, *myhn lathira*."

Horace ayağa kalktı, tanıdık siyah bir kutu belirmeden önce avuçlarının etrafında beyaz bir sis parıltısı süzüldü ve onu ellerime bastırdı. "Git, dinlen, yarın daha fazla konuşacağız. Yükseliş başlıyor ve Ren'in yerine senin yardımına ihtiyacımız olacak."

Yükseliş... Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum, göğsümdeki ağır yükten bir endişe kabarcığı koptu.

Horace nazikçe gülümsedi. "Sana rehberlik edeceğim Oralia, söz veriyorum."

Başımı sallayarak Sidero'nun beni odadan çıkarmasına izin verdim, Drystan da arkamdan geliyordu. Ama Ren'in ve benim odama tek başıma girdim ve lacivert çarşafın altına girmeden önce siyah kutuyu başucuna koydum. Kutuyu çevirip açana kadar kutuya bakarken pencereden dışarı sızan sessiz gün ışığı parladı.

Ren'in kalbi sanki göğsünden yeni sökülmiş gibi mükemmeldi, koyu kırmızıydı ve öğleden sonra sisin donuk ışığında parlıyordu. Geçen her nefes Ren'in kalbinin bir başka atışıydı, bir yerlerde sihrinin yaşadığını hatırlatıyordu.

Kalp anahtardı ama cesur olmalıydım. Yaralı tanrı, büyüünün rehberliğinde sezgilerinden ve terimi anlamasam da *kaderin* onun kulağına nasıl konuştuğundan bahsetmişti. Penceredeki son ışık da sönüp odadaki ocak parlak mavi alevlerle canlanırken yavaşça kendimi dirseğimin üzerine doğru ittim.

Gözlerimi kapattığımda Ren'in Tylith Dağları'nın altında durduğunu gördüm, pelerini ayaklarının etrafında dönüyordu, saçlarının siyah dalgaları rüzgâra kapılmıştı. Elinin yüzümde olduğunu hissettim, parmak uçları göz kapaklarımın üzerindeydi, başparmağı yanağımı okşuyordu. Sesi kulağımda derin ve alçaktı.

Hissettiğiniz korku sizin korkunuzdur. Korku güçlenir, korku çoğalır ve kölesi olduğunuz korkudur... Bildiğinizden daha güçlüsünüz.

Titreyen ellerimle Ren'in kalbini kaldırıp saygıyla avuçlarımın içine aldım ve bu hareket bana ruhlarımızı birleştirirken ettiğimiz yeminleri yeniden hatırlattı. Narın tadı, gözlerinin birlikteliğimiz karşısında sevgi ve rahatlamayla parlaması. Benim gücüm onun aracılığıyla işliyor, o benim kırık kalbimin parçalarını onarıırken ben de onun kayıp parçalarını birleştiriyordum.

Yavaşça ellerimi dudaklarıma götürdüm, demir dilimin üzerine sıçradı.

Onun kalbini yedim.

Ve onun bu küçük parçasını ruhuma kabul ettim.

CHAPTER THIRTEEN

Renwick

Binlerce yıl ayrı kaldıktan sonra annemle yüz yüze gelmek gerçek dışı.

Kanatlarına bakmak ve onların seğirdiğini, parladığını ve konuştuğu her kelimeyi noktaladığını görmek bir rüya gibiydi. Doğuştan gelen, nefes almak kadar içgüdüsel olan o hareketi hatırlayabiliyordum; kanatlarımı açıp havalanmanın, *özgür* olmanın nasıl bir his olduğunu. Yine de özgür değildik, burada, bu karanlık ormanda bir ağacın devrilmiş gövdesinde yan yana oturmuş, ellerim onunkilere sarılmıştı.

Buranın dışında ne kadar zaman geçmişti? Bu âlemde ne kadar süredir kapana kısılmış olduğunu biliyor muydu? Sormaya korkuyordum; son görüşmemizden bu yana geçen binlerce yıllar onu ürkütmekten korkuyordum. Gökyüzüne çıktığımız o son gecede yıkımdan, kardeşimle aramdaki uçurumu onarmaktan söz etmişti ve bu binlerce yıl önceydi.

Asteria, babamız olduğunu iddia eden bir başkasından korumam için beni ikna etmeye çalıştığı tanrı tarafından yatağından sürüklenmiş ve bir ağacın gövdesine hapsedilmişti. Typhon onu sevmişti, ya da ben öyle sanıyordum, o da onu kendi çocuğu gibi şiddetle sevmişti.

Annem başparmağıyla parmak eklemlerime fısıldar gibi dokunarak, "Çok güçlendi, eşin," dedi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Oralia'nın konsantrasyon içinde çatılmış yüzü zihnimi doldurdu; benimkinden daha koyu olan gölgeleri omuzlarından taşıyor ve parmak uçlarından havaya yayılıyordu.

"Geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım." Ellerini bırakmadan önce ellerimize baktım.

Asteria kanatlarını çırparak ayağa kalkmadan önce parmaklarımı bir kez sıktı ve bir avucunu bana doğru uzattı. "Gel."

Büyük kayalar ve yosunlu taşlarla kaplı dolambaçlı bir nehri takip ederek ağaçların arasından geçtik. Karla kaplı ve buz gibi rüzgârla dolu yüksek bir dağa saatler ya da dakikalar sürebilecek dik bir tırmanıştan dolayı bacaklarım yanıyordu. Ve yol , sonunda dirildiğimde neyi kaybedeceğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

Artık varlığımın bu olduğunu kabul edemezdim. Geri dönecektim. Bir yolunu bulacaktım. Ama *yıldızlar*, uyandığımda ne olacaktım? Eskiden olduğum kişinin sadece içi boş bir kabuğu mu olacaktım? Ruhumun derinliklerinde beslediğim tüm sevginin dirilişle birlikte içimden süzülüp gitmesinden korkuyordum, ta ki zalim ve buz gibi bir şey olana dek... Oralia'yla ilk tanıştığımız zamandan bile daha kötüydüm.

Bana o ilk günlerde içimde parlayan sıcaklık anlarını gördüğünü söylemişti. Yakın çevresine böylesine coşku ve sevgi aşılayabilecek, uğruna savaşmaya degecek bir Tanrı gördüğünü düşündüğü anlar. Taht odasında avucunun yüzüme değdiği ilk andan itibaren haftalar boyunca yavaş yavaş üzerimde dokunuşunu hissetmiştim. Serbest kalma umuduyla *Yeraltı Kralı*'nı yok etmek için yaptığı umutsuz girişim.

Sonunda Asteria ve ben dağdan indik, uzun otların ve dalgalanan sazlıkların arasından geçerek bir söğüt ağacının ağır dallarının altına girdik.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu elimi bırakarak.

Ağacın altı karanlıktı, sessiz ve huzurluydu. Derin bir nefes aldım, büyümle uzandım ama bu yeri fısıldayan hiçbir şey bulamadım. Sadece ağaç, esinti ve daha uzaklarda bir yerde bir derenin çağıltısı.

"Bilmiyorum," diye
cevap verdim. "Bu arada
kalan bir şey."

Kaşlarım çatıldı. Arada kalan, gölge yürüyüşü yaparken içinde seyahat ettiğimiz karanlıktı, uyku ile uyanıklık arasındaki alacakaranlık boşluktu. Tüm varlığım boyunca, dünyanın iki yeri birleştirmek için eğildiği kısa bir andan başka bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Asteria başını sallayarak ağacın geniş gövdesinin etrafında döndü. "Bu boşlukta çok hızlı hareket ettiğin için onu olduğu gibi göremiyorsun. Senin için burası sadece bir sonraki hedefine ulaşmak için kat ettiğin bir yol. Fiziksel bir beden bu düzlemde uzun süre var olamaz. Ama babanız ve kardeşiniz beni binlerce yıl önce o ağaca kapattığından beri burada ikamet ediyorum. Bedenim değil ama zihnim, *büyüm*."

Yani ne kadar zaman geçtiğini biliyordu.

"Burada benden ve ara sıra gelen ziyaretçilerden başka kimse yaşamıyor. Kendimi gelenlere alıştırmak yıllarımı aldı... Onları nasıl göreceğimi, onlarla nasıl etkileşime gireceğimi ve zamanın geçişini izleyip beklemeyi öğrenmek daha da uzun sürdü."

Yavaşça sandığın diğer tarafında belirdi, hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarlarını aşağıya doğru çekiyordu. Parmak uçları elmacık kemiğimin üzerinde gezindi, saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı, tıpkı ben gençken ve zaman Büyük Anneler'in zihninde sadece bir fikirken yaptığı gibi.

"Eşin küçükken ve daemoni ısırtığı yüzünden ateşler içindeyken, onu burada bir nehrin kıyısında titrerken buldum. Onu topladım ve dünyaya geri gönderdim, zihnini ve büyüsünü bedenine yönlendirdim ve devam etmesi için ona güç verdim." Yüzünden bilmiş bir ifade geçti ve başını salladı. "Hayır, o zaman onun senin için ne olacağını bilmiyordum. O zaman sadece çok acı çekmiş, içinde kendimi gördüğüm bir çocuk gördüm."

Kalbim özlemle çarptı. "Ona yaratılış şarkısını öğrettin."

Asteria'nın gülümsemesi genişledi, başını gururla salladı. "Yaptım ve vay canına, yarattı."

Elimi ağacın kalın dalına koymak için uzandım, parmak uçlarımdaki altındaki yosun nemliydi. "Bir çıkış yolu olduğunu söylüyorsun."

"Bağlantı kurmanın, belki konuşmanın, öğrenmenin bir yolu olduğunu söylüyorum."

Bu hapishaneden kurtulamazdık ama belki de geri getirilebilirdik. Ve o zaman çıkış yolunu bulabilecek kişinin Oralıa olduğunu biliyordum.

Eski yöntemlere inanmıyordum. Büyünün kaderine ya da evrenin doğruluğuna inanmıyordum. Oralıa'ya, onun gücüne ve

onun gücü. Ve bir yolunu bulacağına inanıyordum.

"Neden insan diyarı yerine buraya geldim?"

Asteria insan dünyasına yaptığım seyahatleri ve insanların ruhlarının bana nasıl seslendiğini, kurtuluş ya da serbest bırakılma için yalvardığını biliyordu. Orada kendi dünyamdakinden çok daha fazla ruh vardı, o kadar çoktu ki beni bunaltıyor, bedenim dirilirken bekleyen sihrimi onlara doğru çekiyordu.

"Bilmiyorum oğlum. Seni o yere götüren şey büyü. Sana orada rehberlik etmesi gerekirdi."

O zincirlerin -babamın zincirlerinin- anısı göz kapaklarımı yırttı. Gücümü almışlar, beni sadece bir kabuğa indirgemişlerdi ve sonra Typhon öldürücü darbeyi indirmişti. Belki de bu yüzden her zamanki yerime gitmemiştim, bu yüzden arada kalmıştım, canlanamıyordum; bana yol gösterecek bir büyü yoktu.

Kalbim göğsümde sıkıştı ve başımı eğerek bir elimi göğüs kafesimin üzerine bastırdım. Bir acı sesi daha, sonra bir tane daha. Homurdandım, ciğerlerimden hava çekilirken kendimi sabitlemek için uzandım, güç kafatasımda zonkladı. Bu son ölüm müydü? Büyüm yeryüzüne mi dönüyordu? Bu benim bedenim değildi, sadece ruhum ve büyü burada, bu yerde şekil alıyordu. Yine de *acıyordu*.

Göğsüm eskisinden daha sert ve sıkı bir şekilde düzenli olarak atıyordu. Büyüm damarlarıma kolaylıkla yerleşmeden önce titreşti, iç çekti. Yardım edemedim ama bağı aradım ve onu duyularımda keskin bir şekilde buldum. Büyü, ısı ve ışıkla alevleniyor, karanlıktan çıkıp dünyanın içinden geçerek *ona* ulaşıyordu.

"*Yıldızlar*," diye nefes aldım ve şaşkınlıkla anneme baktım. "O çoktan başladı."

CHAPTER FOURTEEN

Oralia

Havayı bir uğultu doldurdu.

Parmaklarım büküldü, koyu kanla kaplıydı. Yaralı bir tanrının ellerine benziyorlardı. Çenemden göğsüme kan damlıyordu ve ben uzun pencereden krallığımızın topraklarına yapışan yoğun sise doğru görmeden bakıyordum. Nefes aldıkça hava ciğerlerime doluyor, havadaki uğultu kalbimin her atışında göğsüme yerleşiyor, kulaklarımda garip bir yankı yapıyordu.

Hayır, yankı değil.

Kalbi benimkiyle birlikte atıyordu.

Bu, ruh bağında olduğundan daha somuttu. Ve gücümün içindeki bağlantının çizgisini takip ettiğimde, örümcek ağı gibi birçok farklı yöne, beni ona götüreceğini umduğum parlak gümüş yollara uzanıyordu.

"Seni bulacağım," dedim karanlığa. "Bunu düzelteceğim."

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum, damarlarımda dolaşan büyüsünün tadını çıkarıyordum. Ama takip edemediğim tek yalnız ipliğin hiçliğe karışmasının yasını tutarken bile aramızda giderek büyüyen bağın tadını çıkardım. Sonunda başım yastığına düştü ve döndüm, kokusunu içime çektim ve Ren'in burada olduğunu hayal etmek için kendime bir an izin verdim. Sadece bir adım uzaklaşmıştı ama yakında beni kollarının arasına almak ve yüzünü saçlarıma gömmek için geri dönecekti.

Eshara, *ben seninim*, derdi.

Huzursuz bir uykuya daldığımda, yastığını boyayan sadece kan değil, dudaklarımı kaplayan sadece kan değil, artık kontrol edemediğim kederdi.

* * *

Toplanan ruhların evrimlerine tanıklık etmekten başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. Tek bir kelime söylememe ya da onlara dokunmama gerek yoktu. Bunun yerine, bir bütün olarak başlarını eğdiler, ellerini kalplerinin üzerine bastırdılar ve beyaz ışık toplarına dönüşerek eridiler - sihirlerine ve dünyaya dönme ihtiyaçlarına teslim oldular. Güçleri o kadar parlaktı ki, gökyüzüne doğru fırlayıp arkalarında karanlık çizgiler bıraktıklarında parıltıya karşı gözlerimi siper ettim.

Büyülü reenkarnasyon dünyamızda ruhun kim olduğuna bağlı olarak farklıydı. İnsanlar çok az büyü içeriyordu ve bu nedenle ruhlarının kendilerini dünyaya geri verip yeniden başlayabilmeleri için dinlenecek bir yere ihtiyaçları vardı. Yarı tanrılar da hemen hemen aynıydı, ancak büyüleri biraz daha güçlüydü. Öldüklerinde, insan ruhları Infernis'te kalırken, sahip oldukları gerçek güç yeni birinde yeniden başlamak üzere dünyaya geri dönerdi. Tanrılar ise tamamen büyülydü; kanımızda dolaşan, ruhumuzu oluşturan şey buydu. Öldüğümüzde, büyüümüz bir başkasında yeniden başlamak üzere yeryüzüne döndüğünde bilincimizden hiçbir iz kalmazdı. Infernis'te ya da ötesinde çobanlık yapacak bir şey yoktu.

Yükseliş ayınınin tamamı sessizlik içinde gerçekleştirildi. Parlak beyaz ışık akıntıları gökyüzünde patladı ve ardında bana dokunamayan bir tür sükûnet bıraktı. Horace ve ben uzun bir süre durduk ve cesaretimi toplamadan önce ruhların bir zamanlar bulunduğu boşluğu gözlemledik.

"Onu bulmanın bir yolu olduğuna inanıyorum."

Horace yavaşça bana doğru döndü, o parlak kırmızı gözleri değerlendiriyordu. Ben devam etmeyince çenesini eğdi. "Dinliyorum."

"yeni bir... *bağlantı* var," diye dikkatle başladım, gözlerim çimenlerin çıplak alanına dikilmişti. "Takip edebileceğim gümüş iplikler gibi yedi yöne ayrılan bir bağlantı."

Ren'in kalbinin göğsümdeki hafif atışı, sözlerimin doğruluğunu teyit bir an yoğunlaştı. Dilimde onun kanının tadının anısı, içimde büyüyen gücünün hissi yatıyordu.

Kaşlarını çattı. "Bu bağlantı nasıl kuruldu?"

"Onun kalbini kendi içime aldım," diye fısıldadım kısık sesle.

Kocaman gözlerle Horace'a döndüm, aynı vahşi korkunun onun bakışlarına da yansımaları bekliyordum. Ama o sadece ciddiyetle başını salladı ve bir elini yüzünde gezdirdikten sonra göğsünün üzerine koydu.

"Varoluşum boyunca pek çok şey gördüm Oralia. Zamanın yaratılışını gördüm, bu dünyanın ilk ölümüne tanık oldum. Benim ruhum bu gerçekliğin dışında. Bu yüzden bana ve Morana'ya çıplak ellerinle dokunabilirsin ve biz ölmeyiz. Benim bedenim sizinki gibi bu âlemin yasalarına bağlı değil." Göz göze gelene kadar eğildi. "Ren'inki de öyle. Gücüne güveniyorum, büyüne güveniyorum ve en önemlisi, onunla kurduğun bağa güveniyorum."

Boğazım bir yutkunmayla tılandı ve görüşümdeki bulanıklığı gidermek için hızla gözlerimi kırptım. Ağır ellerinden biri omzuma kapandı ve hafifçe sıktı.

"Büyünün daha fazla yönünün ortaya çıkmaya başlayacağına kendini hazırlamalısın. Sadece Ren ve Morana ile yaptığınız eğitimden değil, bu yeni bağdan da."

"Sihrimin daha fazla yönü..." Parmaklarımı birbirine dolayarak tekrarladım.

Mırıldandı. "Yaşam ve ölümden çok daha fazlasına sahipsin Oralia ve şu anda bile büyüünün uyandığını hissedebiliyorum. Büyük olasılıkla kendini bir kez daha asal dönemden geçiyormuş gibi hissedeceksin. Yeni büyüünün geldiği zamana hazırlanmalıyız."

Yıldızlar. En iyi zamanım çok uzun zaman önce gelmişti. Sihrimin tam olarak ortaya çıktığı o yılları zar zor hatırlıyordum. Tanrılar için duyguların yükseldiği ve güçlerinin aniden patlayabileceği değişken bir dönemdi.

Kavrayamadığım güçlerle bunu tekrar yaşamak.

"Bu bir garanti değil," diye mırıldandı. "Ama şimdilik ileriye doğru bir yol çizdin. Yapacak çok işimiz var ve eğer Typhon senin ölümüne niyetliyse, bu sonraki yolculukta seni güvende tutmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden, sarayın merdivenlerinde iç çemberin geri kalanıyla buluşmak üzere gölgeleri etrafımıza çektim.

* * *

Sabrim yetmese de Aeilestor'u kuşkuculuğu için suçlayamazdım.

Drystan, Dimitri'nin ona ödünç verdiği deri ve baldric içinde vücudunun müsait olan her yerine hançer bağlamakla meşguldü. Aynı şeyi benim için de yapmıştı. Ren'in bana hediye ettiği hançer kalamda ağırdı. Diğerleri uyluğuma ve tuniğimin kollarının altına bağlanmıştı. Elbiselerimi ve nlklerimi savaşçı derileri lehine geride bırakmıştım, siyah bir pelerin ve yüzümü rtebilecek bir örtü ile tamamlanmıştım. Ellerim, lmn gücünü ellerimden geri ekemeyeceğimi öğrendiğimde Sidero'nun ben Infernis'ten ayrılmadan önce yaptığı yumuşak siyah eldivenlerle kaplıydı.

şimdi, dünyanın tek bir dokunuşun her şeyi yok edebileceği bir bölgesine seyahat ediyor olacağız. Ne böyle bir riski göze alırım ne de böyle bir acıya sebep olurum.

"abuk olacaksın." Dimitri, Drystan'ın taşıdığı çantayı kontrol ettikten sonra bir diğerini Aeilestor'a uzatırken bu bir soru değildi.

"Bilmiyorum," diye gürledi Thorne. "Severa'nın yılın bu zamanlarında çok güzel olduğunu duydum. Belki kraliemiz biraz gezmek ister."

Kule gibi yükselen tanrı bana göz kırptı ve glmseymediğimi fark etsem de, ona bir onay sesi çıkarmak için elimden geleni yaptım. Thorne bu sabah yükselişten önce mz oturtup saldırıya uğramamız durumunda neler olacağını konuşmuştu ama gerçek şu ki krallıktan ayrıldıktan sonra tek başımızaydık. Eğer etkisiz hale gelirsem ya da ldrlrsem, bu Aeilestor ve Drystan'ın eve uzun bir yolculuk yapmasından daha fazla şey ifade ederdi.

Typhon'un silahının menzilini kim ki?

nce en yakın ipe giderdik, umarım Ren'in parçasını sorunsuz bir şekilde alırdık ve Infernis'e geri dönerdik, Thorne bir sonrakine geçmeden önce onu güvende tutmak için saklardı. Onun tüm parçalarına sahip olana kadar tekrar tekrar. şu anda Ren'in bir parçasını elimde tuttuğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Onu kendi içimde -en hayati parçamda- yaşattım ve bu onun dirilişi için ne anlama geliyordu.

"İkiniz de hazır mısınız?" Aeleanor'u yaklaşması için işaret ederek sordum. Eldivenli eli kolumun üzerine kapanırken Drystan'ın *evet cevabı* yumuşaktı.

Aelestor'un ağzı sert bir çizgi halindeydi, bir eli benimkinin üzerine kapanırken diğeri kılıcının kabzasını kavırıyordu. "Josette'e çoktan veda ettim."

Başımı salladım, Horace, Thorne ve Sidero'ya son bir kez baktım, sonuncusu bana küçük, kendinden emin bir gülümseme verdi.

"Acele etmeyin," diye teşvik ettiler. "Başınızı eğin ve gözlerinizi açık tutun."

Dimitri oflayarak onayladı, gözlerinin kenarları endişeyle gerilmişti. Ben derin bir nefes almadan önce üçümüz de anlayışla başımızı salladık. Bunu yapabiliyordum. Yapmak zorundaydım, başka seçeneğim yoktu. Gözlerimi kapattım, garip gümüş ipliğe uzandım ve en yakın olanı kopardım. Gölgelelerin omuzlarımin üzerinde çiçek açtığını, göğsümün üzerinden kayarak yanımdaki iki adamın etrafını sardığını anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Drystan gerildi ama ben hedefimize odaklanıp gölgelerin arasından geçmeden önce kararlılıkla dişlerimi sıkarken konuşmadı.

Gözlerimi kırpmadan önce parlak güneş ışığı göz kapaklarıma vuruyordu. Önümde, bazılarını gümüş dalları ve siyah yapraklarından kratus olarak tanıdığım çiçekler ve ağaçlarla bezeli, yemyeşil bir tarla uzanıyordu. Pişmekte olan etin kokusu, duman ve insan kokusuyla karışmış, havada ağır bir şekilde hissediliyordu. Aeleastor ilk salınan oldu, hassas bir şekilde döndü ve kılıcını yarım çekti. Drystan onu takip etti, diğer tarafımı kuşattı.

Arkamızdaki insan yerleşimi, sıkışık evleri ve dar yürüyüş yollarıyla bana biraz kendi ruhlar şehrimiz olan Rathyra'yı hatırlattı. Kasabanın hemen kenarındaydık, bir kuyuya benzeyen bir şeyin yanına yuvalanmıştık, tatlı su kokusu diğer yoğun kokulara karşı parlaktı.

"Şimdi ne olacak Oralia?" Drystan nefes aldı.

İnsanlar daha işlek gibi görünen bir caddeden geçerek uzaklaştılar. Başlığımın kenarlarından tutarak başımın üzerine çektim. İki kişi

onlar da aynı şeyi yaptı.

"Şimdi kralımızı bulalım."

CHAPTER FIFTEEN

Oralia

Yılan gibi kıvrılan sokaklarda, yüzümüze çektiğimiz örtülerle ilerliyorduk. Gücüm kafatasımın arkasına vurarak iğneleniyordu. Bu his bana Horace'ın yakında yeni güçlerin ortaya çıkabileceğine dair uyarısını hatırlattı. Şu anda bile sezgilerim, tetikte olmam için beni uyaran bir ses gibi daha güçlüydü.

Gümüş iplik köyün diğer ucundan kuzeye doğru kıvrılıyordu. Gölge yürüyüşüyle tam olarak nereye gidebileceğimizi bulamadığım için hayal kırıklığına uğradım, sadece yaklaşık bir yere gidebildik. Drystan ve Aelestor sokaklarda ilerlerken bir iki adım geriden takip ettiler, biz köyün derinliklerine doğru ilerledikçe kalabalık artıyordu.

Boğazım mide bulantısıyla sıkıştı ve kumaşı burnuma daha sıkı bastırma isteğimle savaştım. Çürümenin kokusu her yerdeydi, hastalık ve yıkanmamış bedenlerin kokusuyla karışıyordu ve tüm bunların altında her zaman var olan *umutsuzluk* kokusu vardı. Bunun yerine dudaklarımın içini ısırdım, dişlerimin arasından küçük bir parça hava geçmesine izin verecek kadar ayırdım, ancak kokunun dilimde ağırlaştığını ve midemin kasıldığını gördüm.

İpliğin gittiği yönden anladığımız kadarıyla, köy Aetheran sınırının kıyısındaydı. Hayatım boyunca burayla ilgili hikâyeler duymuş ve her gönderdikleri adakları görmüştüm. Her zaman sakinlerinin misafirperverliği ve cömertliğinden bahsedilirdi; krallığa bu kadar yakın olmanın pek çok avantajından faydalanırlardı. O halde nasıl oluyordu da bu kadar sefalet içinde yaşıyorlardı? Yanından geçtiğimiz insanlar cılız görünüyordu; gözlerinin altında ağır halkalar vardı ve yüzlerinde derilerinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi çıkıntı yapan kemikler vardı.

Ne kadar derine gidersek o kadar dikkat çekiyorduk. İlk başlarda, sırtlarında yükleriyle omuzları yuvarlanmış ya da elleri kıvrık kılıçları kavrayan insan adamların etrafından dolanırken sadece geçici bakışlar vardı, ama yaya trafiğinin yoğun olduğu bir meydana girdiğimizde sessizlik çöktü. Ara sokaklardan birinin ağzından gelişimizle hareketlilik dondu. Alan, teşhir masaları olarak kurulmuş derme çatma bankların bulunduğu bir tür ticaret merkezine benziyordu; Mycelna'da gördüğüm, insan diyarındaki yaralı tanrının kumaşla kaplanmış parlak tezgâhlarına hiç benzemiyordu.

"*Yüce Anneler*," diye küfretti Aelestor, her bir insan bize doğru döndüğünde, yüzlerinde ağır bir çatıklık vardı.

Drystan yanıma yaklaştı. Kolunu sırtıma dayadı, elini kılıcının üzerine kapattığına şüphe yoktu.

"Burada istenmiyorsunuz," diye seslendi bir adam. Yüzü sanki bir tarlayı kazıyormuş gibi çamurla kaplıydı, elleri çamura bulanmış, toprak soluk tenine karışmıştı.

Onun yanında, koyu kahverengi derisi kesmekte olduğu bir hayvanın kanıyla lekelenmiş bir adam daha öne çıktı. Elinde ağır bir bıçak vardı, kan çanağına dönmüş mavi gözlerini benimkilere dikmişti. "Verecek hiçbir şeyimiz yok. *Size* değil."

Kaşlarım çatıldı ve kapüşonuma uzandım. Aelestor bileğimi tuttu ama onu silkeledim ve adamlara düzgün bir şekilde bakabilmek için kapüşonumu geri çektim.

"Peki bizim kim olduğumuza inanıyorsunuz?" Eldivenli ellerimi önümde çaprazlayarak sordum.

Gölgelerim alev almasa da büyüm omuzlarımda dans ediyordu. Kalbimin ritmi sabitti ama göğsümdeki Ren'in ağırlığıyla daha da ağırlaşmıştı.

İnsanlar soruma inanamayarak birbirlerine baktılar. Ama kendilerini sözcü olarak atayan iki kişi bir adım daha yaklaştı. Aelestor sarsıldı ama elimi koluna koyma sırası bendeydi.

"Aptal numarası yapma," diye tükürdü ilk adam. "Kralınız için hiçbir şeyimiz yok. Siz iki gün önce buradaydınız, bizi kuruttunuz ve bu sizin

Kanlı öşür zaten sahip olduklarımızın çoğunu aldı."

İki gün.

Kaşlarımı çatarak meydandaki tezgâhlara daha yakından baktım. Sunulan şeyler yetersizdi: yarım sepet tahıl, bir avuç küçük balık. İkinci adamın kestiği hayvan o kadar küçüktü ki, bu kadar büyük bir bıçak kullanmasına şaşırdım.

"Biz Aetheran değiliz."

Kalabalığın içinden bir gümbürtü yükseldi ve büyüm uyarı nabızı verdi.

İkinci adam başını salladı, elini yüzünde gezdirdi ve kanı yüzüne sürdü. "Bunu daha önce de duyduk. Bizden misafirperverlik görmeyeceksin."

"Biz misafirperverlik aramıyoruz," diye karşılık verdi Aelestor. "Bizden bir şey alındı."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırma dürtüsüne direnerek nefesimin altında küfrettim. Kalabalığın gürültüsü giderek arttı, insanlar meydana itişip kakışmaya başladı ve etrafımızdaki küçük alan balonu küçüldü.

"Sizden bir şey mi çalındı?" diye bağırdı ilk adam, kalın kaşları alaycı bir endişeyle kalkarak. "*Altın Kral*'dan çaldığımıza mı inanıyorsunuz?"

Reddedişimiz kısa duvarlarda yankılanan öfkenin içinde boğuldu. Üçümüz açıklamamızı bağırarak yapsak da, insanlar yüzleri öfkeyle çarpılmış bir halde ileri atıldıklarında açıklamamız kayboldu. Gökyüzünde küçük bir şey süzüldü ve içgüdüsel olarak gölgelerim kıvrıldı, hedefini bulamadan onu arkamıza uçurdu. Ama insanlar böyle bir güce şahit oldukları için sersemlemiş görünmüyorlardı. Bu onları sadece ileri doğru teşvik etti.

Büyük bir hata yapmıştık.

Gök gürültüsü tepemizde gümbürdüyordu ve Drystan'ın dirseğindeki elinin beni dönüp kalabalıktan kaçmaya teşvik etmesine gerek yoktu. Arkamızda bir kükreme duyuldu, gökyüzünde şimşekler çakarken ayak sesleri kulaklarımızı sağır ediyordu, yağmur omuzlarımıza düşüyordu.

"Fırtına bize yardım eder mi bilmiyorum," diye dişlerinin arasından homurdandı Drystan, bir köşeden dönerken elini duvara dayayarak kendini sabitledi.

ellerinde tahta kazıklar ve metal kaplarla bize doğru ilerleyen bir grup insan bulduk.

Döndük ve dar bir geçitten aşağı, bereketli bir şekilde boş bir yan sokağa fırladık. Gök gürlemeye ve şimşekler çakmaya devam etse de yağmur hafıflemişti. Gölgelerim omuzlarımda alevlendi ve arkamızda birikmelerine izin verdim, kaba bir tahta mızrak topuklarımızın dibinde yere çarparken inşa ettiğim kalkanımda bir *gümbürtü* duyuldu.

"Bu sağdan gidin," diye nefes nefese gruba liderlik etmek için ileri atıldım. Gümüş iplik titreşti ve alçak tentelerin altından eğildik, tekerleklerinden biri ikiye ayrılmış bir arabanın üzerinden kayarak geçtik.

Köşeyi döndüğümüzde çamurda kaydık ve kaba bir kalabalıkla karşılaştık. Her insanın elinde derme çatma bir silah vardı ve kratus reçinesi olmadan hayatımdan endişe etmesem de, söz konusu olan bu kadar çok şey varken esir olmak istemezdim. Sayıları onları güçlü kılıyordu, yaşı kemale ermiş iki tanrıya ve Typhon'un solmakta olan lütfunun kokusunu taşıyan bir yarı tanrıya karşı bile.

Yine de kalp atışlarım hızlanmadı. Büyüm omuzlarımda üzerinde kıvrılıyor, gölgeler bileklerime dolanıyordu. Drystan kılıcını kınından çıkarırken metalin sesi havada çınladı, siyah bıçak parlak öğle güneşinde parlıyordu. İnsanlar yaklaştıkça omuzlarımız arkamızdaki tahtaya çarptı, köşeye sıkışmış avlarına aç bakışları parlıyordu.

"Yapmamaya çalış-" Drystan başladı.

"Onları öldürmek mi?" Aelestor araya girdi. "Bunun yerine ne yapmamızı öneriyorsun?"

Onlarla dans etmek mi?"

Kalabalıktan dalga dalga çaresizlik kokusu yayılıyordu. Umutsuzluklarını anlasam da gücümü kontrol etmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğum şefkati bulamıyordum. Derin bir nefes aldım, gölgelerimi öne doğru bastırıp etrafımızda bir bariyer oluştururken kendimi dengeledim.

"Uzun süre dayanmayacak," diye homurdandım tartışmaları üzerine. "Bize bir çıkış yolu bulun."

Aelestor hemen döndü, metaller tahtaya çarparak kırıldı ve bariyerin diğer tarafındaki öfkeli bağırışlarla boğuldu. Ter damlaları

ve dişlerimi sıktım. Bu güç güçlüydü -şimdi bir hafta öncesinden bile daha güçlüydü- ve kontrolü öğrenmek için çok şey yapmış olmama rağmen, ustalık daha çok uzaktaydı. Gölgeler aldığım her nefeste benimle savaşıyor, genişlemek, büzülme, geri çekilmek ve sırtımdaki tahta gibi parçalanmak istiyordu. Karanlık havuzun altında uyanmayı bekleyen ateş, buz ve kül gibi bir gölge daha vardı.

Bilinmeyen güçten daha yakın olan, derimin altında kaynayan başka bir şeydi. Bir sonraki nefesimde tüm bu insanları yok etsem bile pişmanlık duymayacak, kana susamış bir şey.

Bir el belime dolandı ve beni geriye doğru çekerek Aeilestor'un açtığı dar delikten geçirdi. Sarsılarak geçerken pelerininim kumaşı kıymıkların üzerinde yırtıldı, karanlık bir odaya yuvarlandım, havada ağır bir çürüme kokusu vardı.

"Merdivenler," diye seslendi Aeilestor, yaklaşan insanların gürültüsünü bastıracak kadar yüksek bir sesle.

Gücümü ileri doğru ittim, Drystan beni geriye doğru yönlendirirken omuzlarım çabayla kulaklarıma kadar yükseldi, topuğum eşiğin kenarına takıldı.

"Kapıyı kapattığımda onları bırak," diye talimat verdi, eli ahşap kolun üzerindeydi.

Ama gölgelerim son kelimedenden önce düştü. Drystan kapıyı çekerek kapatıp paslı metal mandalı yerine oturturken sokaktan büyük bir feryat yankılandı ve ahşabın arasından hafifçe boğuklaştı.

"Oralia!" Aeilestor bağırdı, sesi karanlık tarafından yutulmuştu.

Drystan ve ben yavaşça merdivenlerden aşağı indik, gözlerimizi zifiri karanlığa alıştırmak için göz kırpyorduk. Odun kokusu burada daha ağırdı ve Aeilestor'un tavana kadar yükselen bir yığının önünde durduğu yerden bakır bukleler yığınının zar zor seçebiliyordum.

Gümüş iplik göğsümde zonkluyordu. "Ne oldu?"

Çekingen bir el ile önümüzde uzanan şeyi hissetmek için uzandım. Kaba kabuk parmak uçlarımin altında ufalandı, büyü tek bir dokunuşla geri tepti. Kratus ağacı. Yığınlar ve yığınlar halinde, şehir sakinlerinin haberi olmadan bu insan mahzeninde saklanmıştı.

Oda, kaba yontulmuş duvarın üzerine yığılmış, toprak yığınının biraz daha fazlası olan siyah odunları seçebildiğim kadar aydınlandı. Ve tepeye doğru, tahtanın içinde soluk beyaz bir parıltı, sadece bir şerit.

"Bu yakındaki ormandan olmalı," dedi Aelestor. "Belki de Typhon ihtiyaç duyana kadar fazlalıkları burada tutuyordur."

Yumruklar yukarıdaki kapıya vuruyor, hayal kırıklığının çığlıkları ve homurtuları çatlaklardan sızıyordu.

"O burada," diye mırıldandım, ellerimi tahtanın üzerinde kaydırarak yeterince güçlü bir tutuş aradım.

Drystan merdivenlere yaklaştı, kılıcını çekmişti. "Çabuk çalışın."

"Kalkmama yardım et." Eldivenlerimi ellerime daha sıkı geçirdim ve parmaklarımı kütüklerin üzerinde kıvırmak için yukarı uzandım.

Aelestor'un elleri belime dolandı, bir dayanak oluşturup kendimi yığının daha yukarısına çekerken beni sabitledi. Ben tırmandıkça sallanıyor, tepeden birkaç kütük etrafımızda yuvarlanıyordu. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, daha fazla odun düşüp Aelestor ve Drystan'ın ayaklarının dibinde parçalandıkça gölgeler bizi örtmek için yayılıyordu. İşte oradaydı, tırmanışım yüzünden görünmüyordu.

Parmak uçları kenardan sarkıyor, soluk tenli, yarım ay , kan ve kir içinde. Ren'in kolu.

CHAPTER SIXTEEN

Oralia

Üzerimizdeki kapı, bir bıçağın ilk darbesiyle çatırdayarak parçalandı.

Drystan ve Aelestor etrafımı sararken Ren'in kolunu dikkatlice yırtık pırtık pelerinine sardım ve göğsüme bastırdım. Güç damarlarımda uğulduyor, büyümden bir tanıma kıvılcımı çıkıyor ve Ren'in sahip olduğum küçük parçası ensemde karıncalanıyordu.

"Beni istiyor musun...?" Drystan sordu, sesi merdivenlerin tepesindeki gürültüden zar zor duyulabiliyordu.

Başımı salladım ve Aelestor elimi tutarken ona doğru bir dirsek uzattım. Kapı yukarıda parçalandı ve başımızın üzerine kırık tahta parçaları yağdı. Ama derin bir nefes aldım, ayaklar merdivenlerden gürleyerek inerken bile gölgeler bedenlerimizin etrafında dolanıyordu. Kapıdan süzülen ışıktaki bir şey parıltıydı, gücümün karanlığından süzüldü, omzumda kesici bir acı dalgalandı.

Bir adım. Sonra bir adım daha. Karanlık, Infernis'in loş ışığı etrafımızda toplanmadan önce öfkenin kakofonisini yuttu. Tökezlemeden önce sis yüzümde kıvrılıp yanaklarımı okşadı.

"Ah," diye homurdandım, taşlara çarpmadan önce omzumdan çıkan sivriltilmiş tahta kazığa bakarken dişlerimi gıcırdattım.

Sadece ucu kratus reçinesiyle kaplanmıştı, o da bir etki yaratmaya yetecek kadar azdı. Ama Horace beyaz bir sis girdabı içinde saraya doğru birkaç adım daha yükselirken Drystan onu yerden aldı. Bir elimi sıg yaraya bastırdım, yaralı kolumla Ren parçasını kucaklarken parmaklarımdan biraz kan damladı.

"Bu çok tehlikeli," diye mırıldandı Aelestor beni sakinleştirerek.

Fırtınalar Tanrısı'na kaşlarımı kaldırdım. Ren kendi kendine yenilenirken sonsuzluğun geri kalanında saklanmaktan başka ne seçeneğimiz vardı? Ama şikâyetine cevap vermedim, sadece merdivenlerden inen Horace'a başımı salladım. Sidero ve Thorne yüzlerindeki panik ifadesiyle yukarıdaki kapıdan içeri girdiler.

Yaklaştıklarında, "Lütfen bunu güvende tut," dedim ve sarılı paketi Thorne'a uzattım.

Thorne onu geniş kollarıyla kucaklarken üçünün de gözleri büyüdü. Acaba onlar da Ren'in gücünü benim gibi hissedebiliyorlar mıydı, Thorne kralının şu anda taşıdığı küçük parçasını tanıyor muydu? Ama başıyla onayladı ve yarama doğru uzanmadan önce onu kolunun altına sıkıştırdı.

Birkaç adım geri atarak başımı salladım. "Ben iyiyim. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

Ama sabırsızlıkla küçük bir ses çıkaran Drystan oldu ve Thorne'u geçip elimi kenara itti. "*Yanan Güneşler*, ona sanki onun sözü kanunmuş gibi davranıyorsunuz."

Thorne bir kahkaha attı. "O bir kraliçe, dostum."

"Çok inatçıdır." Yaraya bastırırken Drystan'ın çenesinde bir kas kıpırdadı ve geri çekildiğimde bana bir bakış fırlattı.

Reçineyi dışarı atmak için daha sert sıkıldığında dişlerimin arasından tısladım. "*Ve o tam burada.*"

Sidero yanıma geldi ve Drystan'a yaraya bastırması için küçük bir bez uzattı. "Bize neler olduğunu anlat."

Dikkatim Thorne'un kollarındaki bohçaya kaydı, derisi endişeyle kaşınıyordu. Drystan tüniğimin kolunu çekiştirerek yarayı havaya ve sise maruz bıraktı, bozuk para büyüklüğündeki yarayı sildi.

"İnsanlar-" diye başladım.

"Delilik. İşte olan bu," diye kestirip attı Aeilestor.

Dişlerimi sıkarak burnumdan nefes verdim. Drystan da aynısını yaptı, gri gözleri kızıla doğru parladı.

"Peki bu çılgınlık neden oldu?" Horace soruyla gürledi. "İnsanların sağı solu belli olmaz," diye karşı çıktı Aeilestor.

Diğer üçü aramızda bakışırken Drystan ve ben acı acı güldük. "Aethera onların dükkânlarından çalışıyordu ve sen de onları Aethera'dan çalmakla suçladılar. Tepkilerinin kesinlikle tahmin edilebilir olduğuna inanıyorum." Son kelime, rahatlamaya dönüşmeden önce başka bir acı tıslamasıyla tüylendi, kan son reçineyle birlikte beze damladı.

"Gelin, içeri girelim ve daha fazla konuşalım." Horace yardım için bir kolunu uzattı.

Gücüm yerine gelmeye başlamıştı, yaram birkaç dakika içinde yok olacak kırmızı bir ize dönüşüyordu. Onları merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, yorgunluk gölgelerimle birlikte omuzlarımda asılı duruyordu.

İç çekerek elimi yüzümde gezdirdim. "Aelestor'un artık bu yolculuklarda konuşmasına izin verilmemesi dışında konuşacak pek bir şey yok."

* * *

Ya onu diriltmek mümkün değilse?

Parmaklarımı kulaklarıma bastırıp başımı dizlerime eğerek odada yanan mumların mavi ışığını engelleyene kadar kelimeler zihnimde tekrar tekrar dönüp durdu. Banyo suyu tenimi yalıyor, sıcaklık çok başlı yılanlar gibi ısıyor ve korku damarlarımda zehir gibi dolaşıyordu. Her hareketimde kaslarım geriliyordu. Ren bu dünyadan koparılmamış gibi var olan her an kalbimde bir yaraydı.

Banyo yapmanın ne anlamı vardı? Saçımı taramanın? Her basit hareket göğsüme bir taş daha koyuyordu, ta ki tekrar ayağa kalkıp kalkamayacağımdan emin olana kadar. Kendimi kurulumak ve çarşafların arasına girmek bile aşılmaz bir görevdi.

Acı, tırnaklarımın battığı şakaklarımı kesiyordu. Yine de şu soruyu sormadan edemiyordum. Ya Ren çoktan gitmişse? Dünyanın sonuna kadar seyahat edebilir, her bir parçayı toplayabilirdim, peki ya sonra? Sadece kendi hayatımı değil, Drystan ve Aelestor'unkini de riske atabilir miydim? Ya benim yokluğum Typhon'un içeri girmesi için başka bir kapı açıyorsa?

Asit boğazımdan yukarı tırmanırken midem çalkalandı. Yutkundum ve kuru bir tıkırtı odada yankılandı. Bunun yerine, rollerimiz bir şekilde tersine dönseydi Ren'in benim yerimde ne yapacağını düşünmeye çalıştım. Tüm dünyayı yerle bir ederken ardında bırakacağı katliamı düşününce ağzımın kenarı seğirdi. Beni geri almak için her şeyi göze alacağını ve bir an bile şüphe duymayacağını biliyordum.

Bir hamleyle küvetten çıktım. Kurulanırken hareketlerim mekanikti, her zamanki uyku önlüklerimi görmezden gelerek Ren'in yumuşak siyah tuniklerinden birini başıma geçirdim. Ren'in atılmış pelerinini toplayarak yanımda taşıdım ve çarşafın arasına girerken kumaşı burnuma bastırdım. Onun kokusunu sanki bir yaşam kaynağıymış gibi içime çektim.

Benim için onun yaşamadığı bir dünya yoktu. Ama devam etmek zorundaydım. Infernis'in bize ihtiyacı vardı, *biz* yokken bana ihtiyacı vardı. Yine de tek yapmak istediğim toprağa gömülmek ve eşimi takip etmektir; ister sihrimi dünyaya geri salmak ister Mycelna'nın insan diyarı gibi başka bir diyara gitmek olsun. Ancak bugünden sonra insanlarla işim uzun bir süre için bitmişti.

Bu gece insan köyündeki dehşet hakkında bitmek bilmeyen tartışmalarla geçti. Horace ya da Dimitri neyin farklı yapılabileceğine, böyle bir karmaşadan kaçınmamıza yardımcı olabilecek önlemlere her işaret ettiğinde derimin altında öfke çatırdıyordu. Bir insan kalabalığının oluşturabileceği tehdidi gerçekten nasıl anlayabilirlerdi ki? Tek bir insan hiçbir şeydi, ama yüzlercesi?

Bir devi yüz insan devirebilir. Bununla ilgili hikayeler okumuştum.

Gözlerimi ayırmadan pencereye baktım. Zifiri karanlık gece, açık perdelerden içeriye doğru bastırıyor, aynı anda hem boğucu hem de rahatlatıcı oluyordu. Birçok yönden, karanlığın beni yuttuğu ve yıldızların ortaya çıktığı, gücümün beni ele geçirdiği ilk zamanı hatırlatıyordu. Ren'in annesi oradaydı, teselli, güven ve güç veren sözlerle beni bekliyordu. Şu anda böyle bir şeye ihtiyacım olabileceğini düşündüm.

Uyku yavaş yavaş geldi ve geldiğinde de Ren'in karmakarışık anıları ve hayalleriyle birlikte geldi. Yüzü önümde yüzüyordu, dudakları yanaklarımda, alnımda,

Saçlarımı. Hatırlayamadığım kelimeler güven içinde fısıldadı.

Uyandığımda ıslak bir yastıkla karşılaştım ve ellerim Ren'in pelerinine sıkıca sarılmıştı.

CHAPTER SEVENTEN

Renwick

Zaman geçti ama yine de .

Asteria'yla söğüt ağacının etrafındaki ormanda dolaşmamızın dakikalar mı yoksa günler mi sürdüğünü bilemiyordum. Binlerce yıl önce olduğu gibi konuştuk ve bana Oralıa, aramızdaki bağ, güvensizlikten bağlılığa giden yolculuğumuz ve aradaki her şey hakkında nazik sorular sordu.

Tüm bunlar olurken göğsümde bir uğultu vardı. Dikkatle dinlediğimde, bu sesin Oralıa'nın Rathyra'daki ağaçları ve Infernis'teki otları yetiştirirken çıkardığı sese çok benzediğini düşündüm. Yaratılışın sesi damarlarımda dolaşıyordu. Onu özlüyordum ama bu duygu eşime duyduğum kemik sızlatan ihtiyaç için fazla basitti.

Gümüş bir ipi koparan parmaklar gibi uğultu daha da arttı. Dar bir dereden geçiyorduk, berrak su koyu renkli nehir taşlarının üzerinden akıyor, loş ay ışığında parlıyordu, o sırada çevresel görüşümde bir şey değişti. Dalgalı saçlı bir figür ağaçların arasından dikkatlice adım attı.

"Oralıa," diye nefes aldım.

Ama ben ilerlemek üzereyken Asteria dirseğıme elini koyarak beni uyardı. "Bu sadece onun rüyaların kıyısındaki bilinci. Nazik olmalısın."

Derin bir nefes aldım, onu kollarıma atma, öpücüklere boğma ve asla bırakmama dürtüsünü bastırdım. Bunun yerine dikkatli bir adım attım, sonra bir adım daha. Oralıa'nın dikkati uzaktaki yüksek kar tepeli dağa odaklanmıştı. Elimi koluna koydum, avucumun altındaki hissi ve bileğıme dolanan saçlarının kıvrımıyla nefesim boğazımda düğümlendi.

"*Eshara...*" Kelime yumuşaktı, bir nefesten daha fazlası değildi ve koyu yeşil gözleri uzakta, hayalperestlerin yavaş dansına benzer bir hareketle döndü.

Şaşkınlıkla bana baktı, bakışları yüz hatlarımda gezinirken kaşları çatıldı. Ama bakışları sersemlemişti, sadece gerçekten görmeye yakındı. Her şeye rağmen yüzünü ellerimin arasına aldım. Kederin yakıcılığı boğazımda o kadar sıcaktı ki konuşamıyordum. Oralia da sanki gördüklerini tam olarak anlayamamış gibi aynı garip gülümsedi.

"Ren," diye mırıldandı kollarımda kendinden geçerken yatağımızda sık sık kullandığı ses tonuyla.

Dudaklarının kenarları kaşlarını çatarak aşağı doğru eğildi ve ben de öne doğru eğilerek bir tarafına öpücük kondurdum. İç çekti, dokunuşa kendini kaptırdı, elleri kollarımda kayarken tüy gibi hafifti.

"Ya seni diriltmek mümkün değilse?" Soru fısıltı kadar sessizdi, sadece bir titreşim uğultusuydu, ama öyle bir ağırlık taşıyordu ki kelimeler ceplerime düşen taşlar gibiydi.

Ben de yanaklarını, şakaklarını, kaşlarının arasındaki çatlağı yumuşayana kadar öptüm ve gözleri camlaşıırken bile parmak uçlarıyla yüzümün düzlemlerini izlemesine izin verdim.

"Bir yolunu bulacaksın," diye cevap verdim, bir damla gözyaşını düşmeden dudaklarımla yakaladım.

Ağız büzüldü, yüzü buruştu ve ben onu yumuşak seslerle susturdum. Onu kollarımla sardığımda, göğsüme doğru ağırlarken başını çenemin altına sıkıştırdığımda korku etrafımızı saran ağır bir şaldı. Saçlarını okşadım, dudaklarımı kulağına yaklaştırmadan önce ağzımı saçlarına bastırdım.

"Benim inandığım sensin, *Eshara*. İnsanların taptıkları tanrılar için yaptıkları gibi ben de sana mum yakıyorum. Adaklarımı önüne serdiğim kişi sensin. Ve sen şimdiden çok şey başardın, kalbim. Aramızdaki bağı daha önce hissedemediğim gibi hissedebiliyorum, şimdi sis ve büyüyle ayrıldığımız zamandan bile daha güçlü."

Oralia yüzüme bakacak kadar geri çekildi, parmak uçları ağzımın dış hatlarını çizerken titriyordu, diğer elini göğsüne bastırmıştı.

"Kalbin."

Ne demek istediğinden emin olmasam da başımı salladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Kalbim sende. Onu senin ellerine bıraktım."

Vücudunu bir titreme sardı, aramızdaki boşlukta bir sıkıntı iniltisi yankılandı.

"Bırak onu oğlum," diye talimat verdi Asteria, ses tonunda ağır bir ıstırap vardı.

Karım bana ilk kez burada sahip olduğunu bilmediğim bir güçle sarılırken ellerim omuzlarında esnedi.

"Hayır." Oralia başını salladı, kendine daha sıkı sarıldı, sesi her kelimedede kırılıyordu. "Hayır, hayır, beni bırakma. Beni bırakma, Ren. *Lütfen gitme.*"

Acı göğsümü delip geçti -ruhumdan geriye ne kaldıysa. Daha da yaklaştı, kollarını boynuma doladı. Yüzü boğazımın derisine bastırılmıştı. Onu Isthil'den dışarı taşıdığım ve kaybettiği şeyler için ağladığı zamanki gibiydi. Tenimizin baskısı ciğerlerindeki oksijen olmuş, çaresizlik ateşini beslemişti. Ve şimdi de aynıydı.

"Seni terk etmeyeceğim," diye yatıştırdım, sesim çiğdi ve gözlerimin kenarları ısınmıştı. "Çağırdığında geleceğim. Yaralandığında seni yatıştıracağım. İhtiyacın olduğunda seni koruyacağım. Seni asla terk etmeyeceğim, *Eshara.*"

Kolları boynuma dolanırken bile kollarımda titriyordu. Adımı defalarca tekrarladı, dudaklarından gökten yağın dolu gibi dökülüyordu, her biri bir öncekinden daha yüksek sesle, terk edilmemek için umutsuz bir yakarış. Ona sıkıca sarıldım, çığlıklarını teselli ve sevgi sözcükleriyle delmeye çalıştım ama yine de ona ulaşamadım.

"Ren!" diye bağırdı. Ve sonra ortadan kayboldu.

Dizlerim nemli çimenlere çarptı, parmaklarım havaya sıkıştı. Ve buraya geldiğimden beri ilk kez, kaybettiklerimizin acısı bir dalga halinde üzerime çöktü ve boş ellerime bakarak ağladım.

CHAPTER EIGHTEEN

Oralia

"Ya hayata döndürülemezse?"

Acı hava ciğerlerimi yakıyordu. Yanaklarıma çarpan buz gibi rüzgâr yüzünden yüzüm çiğ kalmıştı. Ama yanımdaki yüksek karı iterek aşan, ellerini iki yanına sıkıştırmış ve pelerinini yüzüne sıkıca sarmış olan Aeilestor'a bakmak için durmadım. Yüksek sesle sorduğu soru, kaşlarımda ve kirpiklerimde oluşan buzdan daha derinden yakıyordu.

Israrım üzerine Infernis'ten ayrılmak için şafaktan önce toplanmıştık. İki gün önce insan köyünde yaşanan karmaşa hepimizin zihnini yakmış, geride şimdi ne bulacağımıza dair endişeler bırakmıştı. Aeilestor dinlendiğimiz gün boyunca pek ortalıkta görünmemişti, zamanını Josette ile Rathyra'da geçirmeyi tercih ederken ben çoğunlukla Ren ve benim odalarımıza kapanmış ya da odalarımıza bitişik salonda diğerleriyle konuşmuştum.

"Yapabilir," diye yanıtladım, sözcükler dilime yapışmış olsa da onları dışarı iterek.

Başka bir kar yığınının içinden tökezleyerek geçtik, görüş mesafesi o kadar düşüktü ki bir dağın zirvesinde miydik yoksa bir vadide mi seyahat ediyorduk emin değildim. Tek bildiğim acı soğuk ve buzun göğsümü yiyip bitirdiğiydi, ta ki sıcaklık uzak bir anıya dönüşene kadar. Her adım yüz adım gibi geliyordu. Ciğerlerimden geçen her nefes o kadar acı vericiydi ki bir nefes daha alıp alamayacağımdan emin değildim. Sorun kar ya da soğuk değil, artık yüksek sesle dile getirilen felç edici korkuydu.

Ne kadar denediysem de soru beni terk etmemişti. Uyuduğumda zihnimde kıvrılıp duruyorlardı ama ilk gecedan sonra Ren'i bir daha rüyamda görmemişim. Sadece sonu olmayan uzun, dar koridorlar, çakan şimşekler

Gökyüzünden geçip kalbimi deldi ve uzak dünyalardan uzun bir düşüşle neredeyse devrilecek bir tekneye kondu. Bir ses kulağıma güvenden, kehanetten ve bir dokuma tezgâhındaki iplikçiklerin zaman ve mekânda sonsuz bir döngüde tekrar tekrar kaymasından bahsediyordu, ta ki ben göğsümü tutarak bir solukla uyanana kadar.

"Emin misin?" Aelestor, derin bir çukura yüzüstü düşmeden önce kendini yakalayarak hışırdadı.

Sorun buydu. Ben değildim. Son iki geceyi aynı konu için endişelenerek geçirmemiş miydim? Ama kalbimden geçenleri yüksek sesle söyleyemiyordum. Bunu yapmak yenilgiyi kabul etmek, belki de yaptığımızın aptalca bir iş olduğunu düşünmek ve daha ileri gitmeyi reddetmesi riskini almak anlamına gelirdi.

Eldivenli elimi göğsümde Ren'in gücünün bulunduğu yere bastırdım. "Büyümüze güveniyorum" -ayağım buzda kaydı ve Drystan'ın eli ben yuvarlanmadan önce beni sabitlemek için uzandı- "ve bağımıza. Eğer ölemezse yeniden canlandırılabilir."

Zamanın ve rüzgârın aşındırdığı pürüzsüz gri taşlardan oluşan yüksek, buzlu bir duvarla karşılaştığımızda Drystan'ın tutuşu hiç gevşemedi. Her adım bir öncekinden daha tehlikeliydi. Kar göz kamaştıracak kadar beyazdı; o kadar kalındı ki elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum.

Sözünü ettiğim sihir içime işledi ve beni sağa, dağın yamacına giden patikaya yönlendirdi. Şu anda hoş karşıladığım tek his buydu: içimde Ren'den bir parçanın hâlâ yaşadığını hatırlatması.

"Peki onu nasıl hayata döndüreceğiz?" Aelestor bastırdı. "Aelestor..." Drystan uyardı.

Cevap vermedim. Ama Aelestor rahat durmadı, sesi sanki benim endişeli bilincimin yankısıymış gibi omzumda netleşti.

"Saygısızlık etmek istemem, Oralia. Ancak başkalarının sormaya korktuğu soruları ben de sormak zorundayım. Artık onun kalbine sahip değilsin, o senin içinde yaşıyor."

Kelimeler beynime batan iğneler gibiydi, her bir nokta her nefeste paniğe yol açana kadar kanıyordu. Bütün parçaları bir araya getirsek ne yapardım?

ondan? Biri hariç hepimiz olabilirdik.

"Nasıl olur da-"

"Yeter," diye tersledim, o kadar hızlı döndüm ki ayaklarım kaydı ve bir elimle yanımızdaki kaya parçasına dayanarak kendimi sabitledim.

Aelestor kayarak durdu, burnunu ve ağzını örten buzlu örtünün altındaki gri gözleri irileşmişti.

Burnumu ve ağzımı kapatan örtüyü çekiştirerek indirdim. "Bana güvenmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bu bir gerçek meselesi değil-"

Yaklaştım, bir zamanlar işkencecim olduğuna inandığım tanrının yüzüne baktım. Şimdi o benim vicdanımdı, seslendiremediğim korkularımı yüksek sesle dile getiriyordu. Bir parçam onun öğütlerini anlıyor ve minnettarlık duyuyordu - başka bir zaman olsa, bunu memnuniyetle karşılardım. Ama şimdi değil, kar fırtınasında bir dağın yamacına tırmanırken değil.

"Eğer bu görevin başarısına inanmıyorsanız, o zaman varlığınıza gerek yok." Sesim pürüzsüzdü, sadece boğazımın arkasında ufak bir titreme vardı. Bir kraliçenin kullanabileceğini düşündüğüm bir sestti. "Seni bu dünyanın bir ucundan diğerine huysuz bir tanrı gibi tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemek istemiyorum."

Drystan hırıltılı bir onay sesi çıkardı, bu sesin büyük bir kısmı uğuldayan rüzgâr tarafından yutuldu. Aelestor'un ağzının etrafındaki örtü kıpırdadı, küçük buz sarkıtları kopup ayaklarımızın dibine düştü ama bundan sonra söyleyeceği her şey, porselene çakılan çiviler gibi kulak tırmalayıcı bir çığlıkla boğuldu. Küçük hançer benzeri buz parçaları üzerimize yağarken uçumuz birden hareketlendik, ellerimiz donmuş silahlarımıza doğru uçtu. Gücüm içgüdüsel olarak dışa doğru alevlendi ve bizi şarapnellerin en kötüsünden korudu.

Drystan kargaşanın içinden, "gerek," diye seslendi.

Döndüm, kayaların üzerinde kayarak ilerledim ve köşeyi döndüm. Büyümün beni götürdüğü yer yakındı, ruhumdaki gümüş iplik daha önce olduğu gibi uğulduyordu. Yol eğimliydi, rüzgâr yüzümün etrafında savruluyordu ve adımın sesi başımın yanında kulak tırmalayan bir feryatla boğuldu.

Sadece bir an - buz gibi bir tokat yanağımın derisini yakalamadan önce gölgelerimi fırlatmam için gereken tüm zamandı. Etimi yırtmadı ama darbenin etkisiyle geriye, Aelestor'a doğru yuvarlandım. Pelerininin içinde çırpınırken donmuş ellerim hançeri bulmaya çalıştı ama ağır bir yük beni yana savurdu. Başım mide bulandırıcı bir şekilde yere çarptı.

Biri adımı haykırdı.

Dünya dönüyor, üzerimize buz ve kar yağdıran fırtınada çığlıklar ölüyordu. Kararsızca ayağa kalktım, etrafıma bakıp diğerlerini aradım ve başımı salladım.

Aelestor sırtüstü yatıyordu, bakır saçları pelerinininden dökülüyordu, dört ayaklı tuhaf bir yaratık onu en az kendisi kadar büyük bir şekilde yere yapıştırmıştı. Drystan başlarında durmuş, kısa kılıcıyla ikisine de faydası dokunsun canavarı kesiyordu. Tuhaftı; Drystan'ın indirdiği her darbede gövdeden buz parçaları fırlıyor ve Aelestor her kıpırdadığında kalın bacaklar onu itiyordu.

Öne doğru kaydım, karanlık dışarı fırladı ve yaratığı üzerinden sürükledi. Bir çığlık daha kulaklarımı doldurdu, ses kafamın içinde çatırdadı ve kıvılcımlandı, ta ki gölgelerim acıdan titreyene ve dünya sessizleşene kadar. Fırtına şiddetlendi ve Drystan'ın ağzı hareket etti. Örtü yüzünün etrafında çırpınıyordu ama yine de duyamıyordum.

Yaratık karşı duvara çarparak garip, sivri ayaklarının üzerine düştü. Soğanlı kafası bir o yana bir bu yana sallandı. Sendeledi, sallandı ve vücudunun geri kalanı gibi yüzünün de kalın bir buz tabakasıyla kaplı olduğunu fark ettim. Sanki bu katmanları bir zırh gibi kendi üzerine inşa etmiş, sadece ağzının ve ayaklarının etrafındaki keskin kısıkaçları serbest bırakmıştı.

Aelestor ayağa fırladı, elindeki hançeri ters çevirdi ve göğsünü korumak için yumruğunu içeri çekti. Kıyafetleri saldırı yüzünden yırtılmıştı. Bu yaratığı kılıçlarla savuşturmak mümkün değildi, hele ki onu koruyan buz tabakası varken. Hedefine ulaşana kadar saldırmaya devam edecekti. Belki de yuvasına yaklaşmıştık ve bizi dağın yamacından aşağı atmaya çalışıyordu. Büyük Anneler, yuvanın ne kadar uzağa düştüğünü bilirdi.

Altan. Hayatta kalacaktık ama bu, sahip olduğumuzdan emin olmadığım bir zaman alacaktı.

Gümüş iplik göğsümün içinde titreşiyordu, bu da bize görevimizi hatırlatıyordu. Bu yaratık eşimle aramızda duruyordu. Çömeldi ve cüssesine göre şaşırtıcı bir çeviklikle ileri atıldı. Üçümüz birden üzerine atıldık ve Drystan ile Aeilestor buzu yararken ben de gücümü yarattığım kol ve bacaklarını sararak onu yerinde tutmaya zorladım. Ter saç çizgimin üzerinde dondu. Derim sert rüzgârda gergin ve çatlamıştı.

Drystan kısa kılıcını iki eliyle kavrayıp aşağıya doğru savurdu ama bıçak kalın buza çarparak sıyrıldı ve ardından sadece bir santimlik bir parça koptu. Hayal kırıklığı şakaklarıma vuruyor, sıcaklığı damarlarımı yakıyordu. Gecikmeden yorulmuştum, içine düşeceğim yatağa, Ren'in yastığını yüzüme tutmaya ve sonsuz bir uykuya dalmaya hazırdım.

Isı alevlendi, yaşamı büyütmek için sihrimi kullanırken hissettiğim sıcaklığa benziyordu ama daha keskindi. Boya fırçası yerine bir bıçak ucu. Güç başımın arkasına dokundu ve dinlememi, odaklanmamı istediğini biliyordum.

Korku burada düşmanınız değil. Sözler sadece uzak bir hatıraydı, gücümün bir uzantım olduğunu hatırlatıyordu. Ondan korkmamalı ya da onunla savaşmamalıydım. Yaratık gölge bağlarına karşı çırpınırken, parmak uçlarımda, boynumun yanlarında ve kaburgalarımın ortasında alevlenen ısıya karşı dişlerimi sıkarak, büyüm üzerindeki hakimiyetimi yavaşça gevşettim.

Ve sonra gölgelerim alev iplerine dönüştü ve yaratık öldü, çığlıkları kemiklerimi titretti.

CHAPTER NINETEN

Oralia

Çınlama, kafatasımı sarsarak dünyayı dolaştı.

Yaratığın iskelet bedeni arasında küle dönüştü, buzdan zırh eriyip gitti ve ayaklarımızın altında yeniden dondu. Ama önümdeki korkunç, parçalara ayrılmış kalıntılara bir bakış bile atamadım; dikkatim siyah eldivenlerimin altında göze çarpmayan ellerimdeydi.

Ateş.

Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güç şimdi derimin altında akıyor, ölümün ve parlak altın yaşamın karanlık ağına dolanıyordu. Drystan ve Aelestor iri gözlerle bana bakıyorlardı. Onların düzensiz nefesleri kulaklarımdaki çınlamanın arasından süzülüyordu ve ben bunun, büyüyen gücümün ne kadar hayati olduğunu fark ettim. Horace ilk kez büyüdüğünden bahsettiğinde korktuğum şekilde hayati.

Drystan'ın yanağında bir kesik kanıyor, kendini örüyor, koyu kan donuyordu. O bir yarı tanrıydı, Aelestor ve benden çok daha kırılgandı. Typhon ve Ren'in yaptığı gibi onun bedenini ve büyüsunü güçlendirmek için lütufta bulunma gücüne sahip miydim? Yüzündeki yaraya bakılırsa, Aethera'da ona bahşedilen lütuf yok olmasa bile azalıyordu.

"Yaralandın mı?" Kulaklarımda tınlayan bir sesle sordum.

Drystan başını iki yana salladı ve elinin tersiyle artık iyileşmiş olan yarasını yokladı. "O güneşin lanetlediği canavar sadece bir darbe indirdi. Peki ya sen?"

Ben de başımı salladım ve dikkatimi Aelestor'a çevirdim. Ama o okunamayan gri gözleriyle bana bakıyordu.

"Oralia..." Sesi yumuşaktı, karartılmış zilin ardından zar zor duyuluyordu ve daha önceki tartışmamıza devam etmek istediği açıktı.

Ama beni Ren'e bağlayan gümüş iplik mırıldanarak dağın tepesine doğru çekerken buna ayıracak yerim yoktu. Bunun yerine yorgun bacaklarımın üzerinde döndüm. Bu yeni büyü de tıpkı gölgeleri ilk öğrendiğimde olduğu gibi enerjimi tüketiyordu. Aeleastor konuştuysa bile, sözleri benim iyileşen kulaklarım için fazla sessizdi.

Drystan adım attı ama yorum yapmadı, sadece kaygan, yuvarlak kayalardan geçerken bana omuz verdi. Desteği için minnettar olduğum kadar, bu yeni gücün ne anlama geldiğini ya da nereye gittiğimizi sormaya çalışmadığı için de minnettardım. Soruların daha sonra geleceğini biliyordum, tehlike şimdilik geçtikten ve kalenin güvenliğine geri sonra. Ama şimdilik, her zamanki gibi sessiz yoldaşımdı ve Aeleastor zihnimin sessizliğinde bile aklımdan atamadığım sorular sorarken bana huzur veriyordu.

"İşte," dedim, kayadaki küçük açıklığa dokunmak için uzandım.

Küçük mağarayı aydınlatmak için açıklıktan zar zor yeterli ışık akıyordu. Tavandan ölümcül buz sarkıtları sarkıyordu, duvarlar dışarıdaki kaya kadar parlaktı. Ancak mağaranın merkezi tuhaftı, garip parçalar ortada bir daire içinde toplanmıştı.

"Bir yuva gibi..." Drystan mırıldandı, içeri bakmak için yaklaştı.

"*Yıldızlar*," diye küfrederek kenarından baktım.

İçinde yüzlerce yumurta benzeri ovalin yuvalandığı, ince bir buz tabakasının onları avdan koruduğu bir yuvaydı. Minik, kıpır kıpır embriyolar altlarında karanlık lekelerden başka bir şey değildi.

"Yumurtadan çıktıklarında burada olmaktan nefret ediyorum." Drystan'ın sesi öncekinden daha yüksekti. Onları daha fazla incelemek için çömeldiğinde son işitme duyum da onarıldı.

Bu mağarada bir yerde Ren'in bir parçası beni bekliyordu ve buzla kaplı yuvanın içinde arama yapmama rağmen hiçbir şey çıkmadı. Ne bir botun ucu, ne parmak uçları, ne de bir dirsek. İçimi çektim, ayağa kalktım ve yavaşça mağaranın çevresini dolaştım. Ellerim duvarların üzerinde kaydı. Aeleastor girişte durmuş, dikkatini bana vermişti ama onu görmezden geldim ve karanlık bir kaya parçasının önünde durdum.

"İşte," diye nefes aldım, pürüzlü buz parçası diğerlerinden daha donuktu ve sanki biri yama yapmış gibi şişkindi.

Bıçağı kemerimden çıkardım, çevirdim ve kabzasıyla buza vurdum. Bu yeni sihriye böylesine hassas bir görev için güvenmiyordum, hele ki diğer tarafta bir Ren parçası varken. Kabzaya defalarca vururken içimde hayal kırıklığı kabardı. Hiçbir ilerleme kaydedemezken küçük parçalar ayaklarıma düştü.

"İzin ver." Aeilestor'un sesi yumuşaktı, bir elini omzuma koyup beni nazikçe yana çekerken.

Kılıcı bir hamleyle buzu benim yapabileceğimden çok daha etkili bir şekilde kırdı ve cam tabak bir gümbürtüyle önüne düştü. Ama elini uzatmadı, sadece geri çekildi ve benim ilerlememe ve geride bıraktıkları Ren parçasını kavramak için çekingen ellerle uzanmama izin verdi.

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı Aeilestor, kemerine sıkıştırdığı küçük bir kumaş parçasını bana uzatarak.

Bacağı sardım, kabuk bağlamış kana ve yavaş iyileşen yaraya bakarak yüzümü buruşturdum. "Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

Aeilestor ofladı pufladı. "Bu soruları soruyorum çünkü kendinize sormadığınızdan korkuyorum. Çünkü her iki tarafı da düşünmek için durmadığınızdan korkuyorum."

Ren parçasını kucağıma alarak Aeilestor'a döndüm. Saçları rüzgârdan savrulmuştu, yüzü benim ve Drystan'inki gibi hamdı ama bakışları samimiydi. Eşi Josette'ten ve onun iyileşen anılarından bahsederken takındığı ifadeye benzer bir ifade takınmıştı.

"Bu sorulardan *başka bir şey* düşünmüyorum. Her gece doğru şeyi yapıp yapmadığımı, halkımı kurtarmak yerine tehlikeye atıp atmadığımı düşünerek uykuya dalıyorum. Ve derinlere indiğimde aldığım tek cevap sihriye güvenmek oluyor." Bohçayı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Rollerimiz tersine dönseydi, Ren de burada olurdu."

Aeilestor başını sallayarak güldü. "Roller tersine dönseydi, tüm bu dünya gölge ve külden başka bir şey olmazdı."

Dudaklarım kıpırdadı ve Drystan'ın eli omzumu kapatırken dirseğimi uzatarak başımı salladım. "Ren her neredeyse, hoşnutsuzluğunu belli ettiğinden hiç şüphem yok." Eve doğru adım atmadan önce etrafımızdaki gölgeleri çektim.

* * *

"Oralia..." Thorne'un çalışma masasının üzerinde duran iki Ren parçasına bakarken arkamdan Drystan'ın sesi duyulmuyordu.

Bu parçaların sanki dostumun değil de, yıkılmış bir heykelin kırık kalıntılarıymış gibi durduğunu görmek tuhaftı. Onlara dokunduğumda, büyüünden kalan bazı kalıntılar vardı, ama bu sadece bir zamanlar olanın yankısıydı. Belki tekrar olabileceğine dair bir vaat, ama artık başka bir şey yok.

Thorne geniş ellerini bir zamanlar Caston'ı ölümün kıyısında tutan taş masanın etrafında kavuşturmuş, karşısında duruyordu. Tuhaf bir korku ve merak karışımıyla parçalara bakıyor, şüphesiz aynı soruyu düşünüyordu: Onu nasıl diriltecektik?

"Evet." Bu bir soru değildi, daha çok Drystan'ın konuştuğunu onaylayan bir ifadeydi. Omuzlarım ağırlaştı, yere düşme tehlikesi geçirene kadar öne doğru yuvarlandım. Ren'in bu parçalarını toplarken bir tür... zafer hissetmeyi ummuştum ama boğazımda sadece ağzımdan dökülmekle tehdit eden bir korku tırmanışı vardı.

Kelimelerini seçerek, "Ne olduğunu konuşmamız gerekiyor," dedi.

Thorne'un dikkati bize yöneldi, kumral kaşları bir çizgi halinde birbirine yaklaştı. "Ne oldu, Majesteleri?"

Başlık canımı sıkıyordu. Bu Ren'in unvanıydı, benim değil ve Infernis'te uyum sağlamak için yeterli zamanım olmamıştı. Şu anda bile Thorne'un kiminle konuştuğunu görmek için odaya bakma isteği duyuyordum.

Ellerim önümde açılıp kapanıyor, aynı kavurucu sıcaklık damarlarımda dolaşıyordu. Sadece yüzeyin altında bekleyen diğer güçlerimle yapabildiğim gibi onu geri itemiyordum. Bu güç, sahip olduğumu bilmediğim bir uzuv ya da sahip olduğum bir yabancı gibi tuhaftı.

kendini sırtıma bağıladı. Benim bir parçamdı ama bilinmiyordu. Dağda neler olduğunu anlattım; sıcaklığın içimde nasıl bir ateş gibi yükseldiğini ve gölgelerimin nasıl alev iplerine dönüştüğünü. Ama her kelimeyi eşimin parçalarına söyledim, Thorne'a baktığımda göreceklelerinden korkuyordum.

Aelestor ve Drystan'ı yaktığımı bilmiyordum. Büyümün değiştiği anda derileri kabarmıştı, Aelestor'un ki bile. Bu boşlukları dolduran Drystan oldu, ateş ortaya çıktığında kendi canavarı gibi yandığını, alevlerin içinde garip şekiller gördüğünü açıkladı.

"*Yıldızlar*," diye küfretti Thorne.

Ona bakarken sinirlerime hâkim olamadım.

Yavaşça masanın etrafında döndü, önümde durup elini kalbine bastırdı ve başını öne eğdi. "Böyle bir güce sahip olduğumuz için evren tarafından kutsanmış durumdayız. Bu bir *armağan* Oralia. Bir armağan."

Yanağımın içini ısırarak başımı salladım. "İçimde vahşi bir yaratık gibi evcilleşmemiş hissediyorum."

"Gölgeleriniz de aynıydı, değil mi? Sen ve Ren eğitim almadan önce, Morana yardım etmeden önce, birçok kez kendi akılları varmış hissettiklerini ve onlardan korktuğunu söylediğini duydum."

Kaşlarımı çatarak masaya döndüm. Tabii ki Ren'le bahçede nasıl tartıştığımızı, son sözü söylemek için birbirimizin peşinden krallığın içinde nasıl tepindiğimizi tüm krallık duymuştu.

"Infernis'te böyle bir güce sahip olan var mı?" Ben cevap vermeyip Ren'in anıları arasında kaybolunca Drystan sordu.

Thorne dudaklarını büzdü, gözlerinin kenarları gerildi.

"Ne oldu?" Cevap vermeyince üsteledim. "Burada hiç yok mu?"

Thorne başını sallayarak bir elini sakalında gezdirdi. "Var ama o... tuhaf biri. Zayne, Ren'in yakın çevresinde bir yere sahip ve benim gibi zamansız bir tanrının çocuğu olarak bin yıldır burada. Ama o da Morana gibi münzevi, zamanını kale yerine labirentte geçirmeyi tercih ediyor." Labirent. Rathyra ve Pyralis arasında, sık sık baktığım ama hiç keşfetmediğim tuhaf bir doğa eseri idi. Bir tanrının

Zamanını eride geçirmeyi tercih ediyordu, ama ben küçük bir onay sesi çıkardım.

Sabah Zayne'i bulacak ve bana kendi gücüm hakkında bir fikir verip veremeyeceğini görmek için ona gücünü soracaktım. Ama Şimdilik, merdivenleri çıkarken adımlarım ağırdı, beni odamıza götürecek gölgeleri toplamak için bile enerji bulamıyordum. Ve daha başım Ren'in yastığına değmeden uyuduğuma emindim, yüzünün görüntüsü zihnimde yüzmeye başlamıştı bile.

CHAPTER T W E N T Y

Renwick

Günler miydi, saatler mi? Haftalar mı yoksa yüzyıllar mı? Arada kalmışlığın içinde dolaşırken bunu bilemiyordum. Gözlerimi her kapattığımda Oralia'yı görüyordum, yüzü kederle buruşmuş, çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Eşimle ilgili hatırlamak istediğim şey bu değildi ama yine de dinlenmek için durduğumuzda, annem kanatlarını gerip kısa uçuşlar için gökyüzüne çıktığında ve beni yerde mahsur bıraktığında en parlak yanan şey buydu. Böyle bir görüntünün bu kadar acı verebileceğini bilmiyordum.

Yanımızda yüksek bir dağ belirdi, sivri siyah zirvesi bulunduğumuz noktadan görülebiliyordu. Asteria, kabukları gecenin karanlığında simsiyah olan budaklı bir ağacın altına tünerken, damarlarımda dolaşan hayal kırıklığıyla inledim.

"Bu gezintinin amacı ne?" Kelimeler sıkıli dişlerimin arasından kayıp gitti, tırnaklarım avuçlarımı ısırdı.

Asteria bana hüzünle baktı, ellerini dizlerine kenetlemişti, gri cüppesi kat ettiğimiz kilometreler ve geçtiğimiz vahşi ormanlar tarafından dokunulmamıştı. Burada zaman farklıydı. Aldığım her nefeste bunu hissedebiliyordum ama bu farklılığı anlayamıyordum. Ama uzayda garip bir şekilde ilerliyorduk, bir manzara diğerinin içinde eriyor, uzay kendi üzerine katlanıyordu.

"Dolaşmamın bir nedeni olduğunu söylememi istediğini biliyorum," diye mırıldandı, yanındaki sandığı okşamak için uzandı. "Ama hiçbir nedenim yok."

"O zaman neden yürüyoruz? Nereye gidiyoruz?" Ses tonum keskindi, çok keskindi.

Yüzündeki ifade sadece hüzünlü bir kabullenişe dönüştü. "Bin yıldır bu diyarda yürüyorum oğlum ve bunun başka bir amacı yok."

Dinlendiğimde içime çöken hüznü engellemek için. Yalnız geçirdiğim onca zamandan bir gölge gibi kalan delilikten kaçmak için."

Hayal kırıklığının ateşi bir cehenneme dönüştü. Bunu Typhon yapmıştı, babamızla birlikte suç ortağı olmuş ve annemi bu *eziyete* maruz bırakmıştı. Kükredim ve öfkemi önümüzde duran ağaca yönelttim. Yumruklarımı ağacın keskin kabuğuna vurdum, tahta ellerimin altında parçalandıkça, parmak eklemlerimde acı çiçek açtıkça çığlık attım.

Oralia göz kapaklarımın ardında parladı, korkmuş yüzü kalbimde bir yara daha açtı. Tekrar kükredim. Her darbe, azgın dalgayı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine acı arttı, çoğaldı, ta ki gecenin karanlığında çığlıklarım dağın yamacında yankılanana kadar.

"Sessiz ol," diye yatıştırdı Asteria, ben yıkılmış ağacın önünde zonklayan tenimle diz çökerken yüzümdeki saçları geriye doğru taradı.

Nefesim ciğerlerimde ıslık çalarak ilerledi ve kaşlarım çatılmış bir halde ellerime baktım. Parmak eklemlerimden damlayan kan değil, tuhaf, parıldayan bir maddeydi.

"Bir kratus ağacı..."

Annem onaylar gibi bir ses çıkardı, elindeki tahta ve yaprak parçalarını elemek için öne doğru uzandı. "Evet, öyleydi."

Güç, artan duyularımla birlikte damarlarımda yayıldı. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Tuhaftı, sanki Infernis'in sisini koklayabiliyordum - yokluğumda Infernis'e yapıştığını umduğum sisi. Ve döndüğümde, birinin konuştuğunu sandım, dağların içinde bir ışık titreşimi vardı.

Tylith Dağları.

"Anne..." Ayağa kalkarak nefes aldım.

Asteria kaşlarını çatarak döndü ve görüş alanımı takip etti. "Ne oldu?"

Titreyen bir elimle dağları, kenarlarına oyulmuş mağaraları, ellerimdeki derin kesiklerden damlayan garip parıltılı sıvıyı, şimdi ayaklarımın altında parlak yeşile dönen zemini işaret ettim. "Görüyor musunuz?"

Ama annem sadece başını salladı ve yaraları incelemek için yaklaştı. Birkaç kıymığı çekip çıkarırken ısıldayan sıvı avuçlarına bulaştı ve derin bir nefes alarak kaskatı kesildi. "Bu da ne böyle?"

Kalbim dengesiz bir şekilde çarptı. "Bu, Infernis'i Aethera'dan ayırmak için yarattığım sis." Onu döndürdüm ve tekrar dağların içindeki ışığı işaret ettim. "Ve bunlar da ruhların en derin korkularıyla yüzleşmek için gittikleri Tyolith Dağları."

Çenesi gevşedi, elleri ağzını kapatmak için havalandı. "Bunu nasıl yaptın?"

Ellerini yüzünden çektim ve tenimize bulaşmış gümüşe baktım. "Bu benim kanım olmalı ama ben tanımıyorum."

"Ama bu senin bedenin değil. Kan olamaz," diye mırıldandı Asteria, gözlerini kapatıp derin bir nefes almadan önce ellerimi çevirip yavaşça iyileşen yaraları inceledi. Buraya hapsediği binlerce yıldan sonra burayla olan bağı güçlüydü ve Oralia'nın küçükken olduğu gibi, sadece rüya gören ya da ateşi olanlar aracılığıyla da olsa, uyanık dünyayla kısa süreliğine iletişim kurmanın yollarını bulduğunu biliyordum. "Sanırım bu senin büyüünün özü. Gücünün en saf hali."

Bu öz, arada bir yarık yaratmıştı, içinden hayalet olarak yürüdüğümüz uyanık dünyaya açılan bir pencere. Düşünmek için durmadım, sadece bir tahta parçası kaptım ve kalenin bildiğim yere doğru koştum. Manzara sanki tül bir perdeye takılmışım gibi bulanıklaşıyor, Oralia'yla altında oturacağımız karaağacın dış hatları bir görünüp bir kayboluyordu. Gümüş bir iplik göğsümü çekiştirerek beni çağırıyordu. Daha hızlı koştum, ilerleyişimi takip ederken Asteria'nın kanat çırpışları arkamdaydı.

Önümde dalgalanan gün batımı saçlarıyla bir tanrı Athal'a doğru yürürken, nefesim kesilerek durdum. Nehrin suyu yumuşaktı, sadece fokurduyordu ve büyüüm bana bunun gerçekten Oralia olmadığını, sadece daha önce gördüğüm rüyadaki hali olduğunu söyledi.

"*Eshara*," diye seslendim usulca, uyurken yürüyen birine yaptığım gibi.

Oralia hayalperestlerin yavaşlığıyla durdu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle döndü, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Temkinli bir şekilde yaklaştım, ellerim artık kurumuş büyüyle kaplıydı ve onu kıyıdan çektim.

"İstemiyorum..." sesi kesildi, dikkati tekrar nehre yöneldi.

Hatırlamak istemedi. Acı kalbimi delip geçti. Acı yüzünde, gözlerinin altındaki koyu halkalarda ve omuzlarının ağırlığında açıkça görülüyordu. Yanaklarındaki saçları geriye doğru taradım ve yüzünü kendime doğru eğdim.

"Seni suçlamıyorum," diye cevap verdim, kaşlarının arasındaki boşluğa bir öpücük kondurarak.

Farkındalık ensemde diken diken oldu. Beni gerçekten duyuyor gibi görünmüyordu, sanki aramızdaki perde dalgalanarak kulaklarını dolduruyordu. Bir adım geri attım, bıraktığımda elleri tekrar yanlarına düştü. Belki de...

"Özür dilerim, aşkım." Sivri tahta parçasını avuçlarıma götürüp deriyi yarararak parmak uçlarımdan arasından sihir akmasını sağlarken kelimeler alçak sesle söyleniyordu.

Aradaki mesafeyi kapatarak ellerimi yüzüne bastırdım, parıldayan sihir çillerine bulaştı ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. İlk başta dudakları yavaştı, sadece bir öpücüğe yaklaşıyordu. Ama saniyeler uzadıkça aramızdan bir inilti kaydı, ağzı sıkılaştı ve parmakları sırtımda gezinip beni daha sıkı kavradı.

"Ren," diye bağırdı, gözleri yaşlarla dolmadan önce berrak gözlerle geri çekildi.

Onu tekrar öpmeden önce yanağını okşadım, yüzündeki kan ıslanmıştı. "Ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

Kaşlarını çattı, bana daha sıkı sarıldı ve alnını göğsüme bastırdı. "Bu bir rüya."

Onu susturdum, ellerim omuzlarına kapanarak onu geri itti. "Hayır, bu rüyalar arasındaki boşluk, uyku ile uyanıklık arasındaki an."

Oralia başını salladı, parmak uçları açgözlülükle çenemde geziniyor, bakışlarını benim yüzümden ayıramıyordu. "Anlamıyorum."

"Şu anda bunun bir önemi yok. Bana neler olduğunu anlat."

Kollarım omuzlarına dolandı, aramızda bir parça boşluğa bile tahammül edemiyordum. Nefesleri kesik kesik geliyordu ve bana Typhon'dan ve onun planından, kalbimin bir alay konusu olarak Infernis'e gönderilmesinden kesik kesik bahsederken tehditkâr gözyaşlarıyla savaşıyordu. Onu nasıl kendi içine aldığını ve bağımızı nasıl güçlendirdiğini.

"Benim harika dostum." Saçlarını öptüm, o devam ederken ona daha sıkı sarıldım. Hikâyesi bir şelale gibiydi, zapt edilemiyordu: aramızdaki bağın ipleri, benim parçalarımı bulmak için onları nasıl takip ettiği, beni bu âlemden diriltmek için yaptığı plan.

Ama daha şimdiden sesi yavaşlıyor, rüyamsı bir nitelik kazanıyordu. Bir el bileğimi sarmadan önce tahtayı daha sıkı kavradım.

"Bu güvenli olmayabilir," diye uyardı Asteria. "Zihninin dinlenmeye ihtiyacı var."

Oralia şaşkın bir sıcaklıkla anneme göz kırptı ve adını saygıyla mırıldandı. Asteria öne doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Geri çekilmeden önce arkadaşşıma, "Devam et, küçük corvus," dedi. "Doğru yoldasın."

Başımı salladım ve Oralia'nın yanağına bir öpücük daha kondurdum. Vücudu kollarımda gevşedi.

"Ren..." Oralia'nın sesi uzaktı, parmakları tuniğimden düşüyordu.

"Seni seviyorum," diye seslendim, vücudu derinleşen sisle birlikte kaybolurken, sadece onun bu duyguya karşılık verişinin zayıf yankısını yakalayabildim.

Parçaları buluyor, beni tekrar bir araya getiriyordu. Dönüp Asteria'ya baktım, parmakları cüppesinin içinde endişeyle kıvrılmış, Oralia'nın durduğu yere bakıyordu, solgun yüzünde anne şefkati ve endişesi okunuyordu. Dünyaya dönecek ve intikamımı alacaktım, bundan emindim.

Peki ya annem?

CHAPTER TWENTY-ONE

Oralia

Nefes nefese uyandım ve yatakta doğrudum.

Ellerim göğsümü tırmalıyor, kalbimin çarpıntısı kaburgalarımın altından midemi bulandırıyor. Oda karanlıktı. Ağır perdelerin arasından sadece küçük sabah ışıkları süzölüyordu. Gözlerimi her kırpışımnda Ren'in yüzünü görüyor ve ağzını yüzümde hissediyordum.

Özür dilerim aşkım, demişti.

Gerçektir. O kadar gerçektir ki. İnsan diyarının rıhtımında yakıcı güneşin altında yaralı tanrıyla birlikte durduğu gibi. Yine de gerçek olamazdı. Ren gitmişti, büyüğü bizim ötemizde bir yerde bedeninin geri dönmesini bekliyordu. Zihnim sadece rahatlamaya çalışıyor, yolculuğumuzdan ve verdiğimiz savaştan yorulmuştu.

Ama uyanmadan hemen önce bir an için umutlanmışım. Ama umut, bunun sadece bir rüya olduğunun farkına varmamla paramparça oldu. Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Çarşafı yumrukladım, kumaş ıııııııı boğana kadar öne doğru eğildim.

Ren'i istiyordum, hayır, ona *ihtiyacım vardı*. İçimde ne kadar güç olduğu ya da diğerlerinin bu savaşı onsuz kazanabileceğimize nasıl inandıkları önemli değildi. Bunu onsuz yapamazdım. Nefes nefese kaldığım her nefes canımı yakıyor, acının bir yaradan sızan zehir gibi vücudumdan süzölmesine izin veriyordum.

Perdedeki çatlaklardan sızan şafak ışıklarıyla odadaki ışık aydınlandığında sustum. Gözyaşlarım yanaklarımda iz bırakarak kurudu ve arkalarında sadece içi boş bir uyuşukluk bıraktı.

Benim parlak dostum. Ren'in sesi kulaklarımda sadece bir anıydı. *Seni seviyorum*.

Bu anı beni yatağımdan kaldırıp aşağıdaki araziye götürmeye yetti.

* * *

Labirent, Rathyra ve Pyralis arasında nöbet tutuyordu; yan tarafında büyüyen, budaklı ve zamanla güçlenmiş büyük bir ağacın dallarından oluşuyordu.

"Onunla daha önce konuştun mu?" Sonunda yataktan kalktığımda bana eşlik eden Sidero'ya sordum.

Sidero bir tepsi yemekle geldiğinde, oturma odasındaki pencerenin yanına yerleşmek ve pencereden Infernis'i izlemek beni rahatlatmıştı. Hava durumundan ne giyeceğime kadar akılsızca şeyler konuşmuştuk ve bir an için başka bir sabahmış gibi davranabilirdim. Ren'in Horace ve Dimitri ile birlikte ruhlarla ilgileniyormuş gibi davranabilirdim ve birazdan kapıdan içeri dalacak, baldrisini yere atacak ve beni kollarına alacaktı.

Eshara, ağzı benimkini kapatmadan önce mırıldanırdı.

"Zayne ile konuşmadım," diye cevap verdi Sidero, hayallerimi bölerek. Birbirine dolanmış dallar ve çürümüş yapraklardan oluşan korkunç duvarlarıyla labirentin girişine bakıyorlardı.

Dudaklarımı birbirine doladım, parmaklarımı elbisemin önünde sıkıp bıraktım. Eldivenlerim ceplerimden birine sokulmuştu ve avuçlarımdaki buğu hissinin, ellerimin altındaki kumaşının tadını çıkardım. Çoğu kişi içinden geçmeye cesaret edemediği için labirentin kendisi bilinmiyordu. Uzun zaman önce bir amacı vardı ama artık nadiren kullanılıyordu. Thorne bile Horace'ın oraya en son ne zaman bir ruh gönderdiğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ruhların korkularıyla yüzleşmek için gittikleri Tylith dağlarındaki mağaralara benzer bir yer olduğu izlenimine kapıldım.

"Seninle gelmemi ister misin?" Sidero yaklaşmakta olan kemere doğru eliyle işaret ederek teklifte bulundu.

Başımı sallayarak arkadaşşıma küçük bir gülümseme gönderdim. Şimdiden büyüm ensemde karıncalanmaya başlamıştı ve benimle kelimeler olmadan konuşuyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

Başını salladı, bir avucunu kalbinin üzerine koymadan önce kolumu sıktı. "Akşam yemeğinden önce seni bulacağım, tamam mı?"

"Elbette," diye cevap verdim. Aelestor, Drystan ve ben ertesi sabah yola karar vermiştik. Erzak toplamak için bir gün beklemeyi istemeye istemeye kabul etmiştim, çünkü bu parça bana diğerlerinden daha uzak ve... daha yabancı gelmişti. Gerçi bana böyle hissettiren şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Hepsi o akşam yemek yemek için ısrar etmiş, krallıkta biraz normallik görmenin halkımızın morali için en iyisi olduğuna beni ikna etmişlerdi. Ren'le aramızda giderek büyüyen arzuyu ilk kez fark ettiğim masada tek bir lokmayı bile mideme indirip indiremeyeceğimi bilmiyordum.

Labirentimin girişine attığım ilk adım omurgamda bir ürperti yarattı, gölgeler içgüdüsel olarak bir kalkan gibi omuzlarımın üzerinden kaydı. Eşiği geçtikten sonra dünya sessizleşti. Sabah ışığı alacakaranlık olana kadar karardı. Toprak ve çürüme kokusu, boğulana kadar diğer tüm duyularımı bastırdı.

Duraklamadan önce bir kavşaktan sağa döndüm, *yanlışlık* hissi içimi kıvrandırdı ve geri dönüp ters yöne gidene kadar ensemde çiğnendi. Bir sola daha dönüp labirentin derinliklerine doğru ilerlerken, bazıları çıplak, bazıları ise görebildiğimden ya da hissedebildiğimden daha derin çukurlara sahip mükemmel dairelerden oluşan avlulardan geçerken rahatlama, rahatsızlığı ortadan kaldırdı. Yaptığım her yanlış dönüş, beni *bir yerlere* doğru iten başka bir hastalık dalgasıydı.

İleride labirentte bir mola vardı. Merkez, bundan emindim. Ortada oturmuş, bacakları başka bir çukurun üzerinde sallanan bir tanrı oturuyordu.

Birçok patikadan birinden çıkıp eldivenlerimi çekiştirirken beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Durgun bir güvenle ayağa kalktı, eliyle kalbini kapattı. Bu, kale içinde sadece birkaç kez gördüğüm tanrıydı: bir kez taç giyme törenimde, bir kez de krallıktan ayrılmadan önce yakın çevremiz bana bağlılık yemini ettiğinde ve sonra Infernis'e geri döndüğüm sabah.

Sitrin gözleri bana baktı ve Horace'inki gibi güçle gördüğüme yemin edebilirdim. Bakışlarında bir tanıma kıvılcımı çaktı.

Elini indirirken ağır siyah kaşları çatıldı, başı yana eğildi. Yüzümdeki deri onun incelemesiyle karıncalandı ve elimi uzatarak bir adım öne çıktım.

"Oralia."

Dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle düzleşti ve "*Evet, elbette kim olduğunu biliyorum*" dercesine başını salladı. Derisi eldivenimin kumaşına sürtünüyordu ama bu savaşçıların nasırları değil, avuçlarının üzerinde çaprazlama uzanan derin yanık izleriydi.

"Sen Zayne misin?"

Tanrı küçük bir gülümseme daha verdi, başını onaylarcasına eğdi ve iki parmağıyla göğsünü sıvazladı. Neden konuşmadığını merak ederek kaşlarımı çattım ama tuttuğu eliyle beni çukura doğru yönlendirdi. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi ve topuklarımı yumuşak toprağa gömdüm.

"Hayır... *hayır*." Vücudum titrerken bile sesimdeki kırılmadan utandım.

Ama yumuşak, mırıltılı seslerle beni susturdu, bıraktı ve daha önce olduğu gibi kenara yerleşti. Yaralı bir eliyle ayaklarının altındaki karanlığı işaret etti, diğer eliyle de yanındaki zemini sıvazladı. Sihir bilincime dokundu, sanki ensemdeki bir el beni ileri doğru itiyordu, ta ki ben uçuruma doğru sarkmak yerine ayaklarımı yanıma sıkıştırarak geçici olarak kenara yerleşene kadar.

Benden büyük bir uçurumun kenarında oturmamı isteyen bu yeni güç biçiminden hoşlandığımdan emin değildim.

Zayne korkum hakkında yorum yapmadı, sadece boğazının arkasından bir mırıltı daha çıkardı. Nefesimi üfledim, başım dönüp dünya eğildiğinde geri çekilmeden önce dikkatlice kenardan baktım.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Çukuru işaret ederek sordum.

Dudaklarını büzerek başını iki yana eğdi ve elini tekrar arkasına yere koymadan önce ayaklarının altındaki karanlığı işaret etti. Pekâlâ. Bunun çok yardımcı bir yanıt olduğunu söyleyemezdim ve Thorne'un ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Zayne görünmüyordu

Konuşmaya meyilli idi, ancak birkaç dakikada bir, sanki orada olduğunu hatırlatmak istercesine çukura doğru işaret ediyordu.

Eldivenlerimden birinin kenarıyla ilgileniyor, kenardan bakmamak için elimden geleni yapıyordum. "Thorne senin bir Ateş Tanrısı olduğunu söyledi..."

Zayne kaşlarını çattı, yanaklarının koyu altın rengi derisi aşağı doğru çekildi. Bir eli kalktı, parmakları bir kez daha açılmadan önce rahat bir yumruk şeklinde kıvrıldı. Avularında tek bir alev dans ediyordu ve elini bana uzatmadan önce her bir parmak ucuna kaydırarak eğdi. Ben bir şey yapmayınca öne doğru oturdu ve avucunu biraz daha sıkıca uzattı.

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Derin bir i çekti ve yanaklarım onun bariz hayal kırıklığı karşısında ısındı. Ama sonra iki parmağıyla göğsüne vurdu, sonra ne uzanıp aynı hareketi kalbimin üzerinde yaptı ve bana ateşi uzattı.

Aynı olduğumuzu mu söylüyordu?

"İşte bu yüzden buradayım," dedim, saçlarımı tutmadan önce ateşten uzaklaşarak. "Bana ğretmene ihtiyacım var. Onu kontrol edemiyorum."

Başını sallayarak bana bir kez daha elini uzattı ve yavaşça benimkine uzandı. Bileğimi dikkatlice tutup, siyah eldivenimi çıkarmak için alevi yok ettiğinde kaskatı kesildim. Eldivenimi tutuşunda garip bir hürmet vardı, alevi bir kez daha çağırmadan önce onu aramızda yere bıraktı.

"Güvenli değil," diye mırıldandım bileğimi hafifçe bükerek avuç içimi yukarı kaldırırken.

Zayne sadece gülümsemekle yetindi ve parmak uçlarını benimkilerden bir karış kadar uzağa koydu, alevler yaralı etinde dans ediyordu ve bir kora üfler gibi hafifçe üfledi. Parmaklarımda bir sıcaklık hissettim, derimin altında büyü ortaya çıktı ve bir şimşek fırtınasında olduğu gibi karıncalandı. Hiçbir şey olmayınca endişelenmiş gibi görünmedi, sadece cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ve kolumu sıktı. Derin bir nefes aldı, yavaşça nefesini verdi ve sonra iki parmağıyla göğsüme dokunduğunda kaşlarımı çattım ama hareket etmedim.

Hareketi taklit ettim. Başını sallayarak tekrar nefes aldı, ben de aynısını yaptığımda boğazından bir memnuniyet mırıltısı . Nefes aldık, yavaş ve

ve her nefes verişimde omuzlarımdaki gerginlikten bir parça daha çözülyordu. Avucumun altındaki alışılmadık ısı cızırdamadan önce gücüm rahat bir nefes aldı ve son bir nefesle Zayne alevın üzerine hafifçe üfledi.

Ateş parmaklarımmın arasında dans etti.

Bu ateş yakmadığına göre ellerindeki yara izlerine nasıl sahip olduğunu tekrar merak ettim. Sadece bir an için avucumda kaldı, sonra püskürdü ve esintiyle birlikte söndü. Zayne kıkırdadı ve kendi eldivenini yok edip eldivenimi almadan önce başıyla onayladı. Dikkatli hareketlerle kumaştaki kiri sildikten sonra çenesini saygıyla eğerek bana uzattı.

"Bana öğretecek misin?"

Dudaklarındaki gülümseme kayboldu, gözleri sıkılaştı ve şimdi örtülü olan elimi tekrar işaret etti.

"Daha önce gölgelerime olduğu gibi bana da öğretecek birine ihtiyacım var."

Zayne bir nefes verdi, çukura bakarken dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Ağzı gerildi ve gevşedi, boğazı yutkunmaya çalıştı. Onu ne kadar uzun süre gözlemlersem, sanki ondan dalgalar halinde yayılıyorymuş gibi daha fazla güç hissedebiliyordum. Büyüsü, altımızdaki çukur kadar derin bir güçle doluydu. Sonunda başını salladı, ayağa kalktı ve bana yardım teklif etmeden önce ellerini pantolonuna sildi.

Ama elimi bırakmadı, sadece beni labirentin içine doğru yavaşça yönlendirdi, emin adımlarla baş döndürücü bir yol çizdi. Bazen mırıldanıyordu ve ben bu sesin tanıdık olduğunu düşünüyordum, Asteria'nın bana gençken öğrettiği şarkının bir yankısı, henüz kendi yaratılış şarkım şekillenmeden önce, prime başladığında. Yine de yürüdükçe hiçbir şey büyümüyor ya da değişmiyordu, sadece sessizliğin verdiği bir rahatlıktı bu.

"Beni eğitim için bir yere mi götürüyorsun?" Gözlerimi kısarak ilerideki ışığa bakarak sordum. Belki de başka bir avluydu, çukur olmadan manevra yapmak daha kolaydı.

Eşikten geçtik ve öğleden sonra ışığında gözlerimi kırıştırdım, sis omuzlarımmın ve yanaklarımmın etrafında geziniyordu. Çok , çimenlerin

Pyralis esintiyle dalgalandı ve Rathyra'dan gelen yumuşak kahkaha tınları ve metal işçiliğinin tıngırtıları havada süzüldü. Yavaşça iki parmak omzuma dokundu. Bir el benimkini sıktı ve ben de ona döndüm.

"Düşündüm de..." Bir elini kalbine bastırarak başını eğdiğinde sesim kesildi. Göğsüne iki kez vurdu, sonra , labirenti işaret etti ve anladığımı sandım.

"Döndüğümde mi?" Açıkladım.

Zayne başını salladı, çenesini eğdi ve karanlık onu tamamen yutarak eşikten geçti.

CHAPTER T W E N T Y - T W O

Oralia

"Bu... garip hissettiriyor," diye mırıldandım, göğsüme bağladığım baldric'i ayarlarken.

Dağın yamacındaki saldırıdan sonra Drystan ve yakın çevrenin geri kalanı - casusluk yapması için Aethera'ya geri gönderdiğimiz Mecerucio hariç - bu noktadan sonra Ren'in hançerinden daha fazla silahla donatılmam konusunda anlaşmışlardı. Kullanma konusunda çok az deneyimim olmasına rağmen, Ren'in yedek baltası birkaç kısa bıçakla birlikte göğsüme takılmıştı. Omuzlarımdaki pelerin, bundan sonra nereye gidersek gidelim sıcak tutacak kadar ağırdı.

"Baldric mi?" Drystan ayarlamakta olduğum kayışı işaret ederek sordu.

"Hayır..." Bakışlarım Thorne'un atölyesine kaydı.

Ren saklanmıştı. Her masa ve tezgâh titiz bir temizlikle parıldıyordu ve tezgâhının altına sıkıştırılmış birkaç bıçağın ağzını gördüm.

"Sıradaki parça mı?" Aelestor kendi silahlarının yerini değiştirerek, başparmağını özellikle ölümcül görünen kısa bir kılıçta gezdirdikten sonra onu kınına soktu.

Başımı salladım, ayarlamalarımın gereğinden fazla endişe yarattığını fark ettiğimde ellerimi indirdim. "Daha uzakta ama yine de beni diğerlerinden daha çok çağırıyor, sanki bulunmak için yalvarıyor."

İkisi de dondu kaldı.

"Endişeli misin?" Drystan sordu.

Pelerinimin kapüşonunu yukarı çekerek ikisine de kolumu uzattım. "Diğerleri için endişelendiğimden daha fazla endişelenmiyorum."

İkisi de tutmakta tereddüt etmedi, bu da beni biraz yumuşattı. Aeilestor'un beni sorgulamasını, başkalarını da getirmemizi önermesini bekliyordum - belki Thorne'u - ama o sadece yüzüme baktı ve başını salladı. Dağda geçirdiğimiz zamandan beri aramızda bir şeyler değişmişti. Bana daha önce de saygı duyduğunu biliyordum ama aramızda kaldığını bilmediğim son bir duvar yıkılmıştı. Aklından geçenleri söylemesi konusunda ona güveniyordum ve belirsizlik anlarında ona güvenebileceğimi biliyordum.

İçimdeki gümüş iplik mırıldandı ve çekti. Gölgele göğsümden alevlenip bizi sararken kaşlarımı çatıttım, huzursuzluk içimi kemiriyordu. Aeilestor ve Drystan büyümenin etkisiyle rahatladılar, bu yolda yeterince zaman geçirdikten sonra nihayet rahatlamışlardı. Hep birlikte karanlığa doğru adım attık ve bir an için aradaki karanlığın içinde duran birinin parıltısını gördüğümü sandım. Hayır, bir değil iki kişi: büyük gümüş kanatları olan bir adam ve bir kadın. Ama bir sonraki nefeste yok oldular, dağılırken gölgele tarafından silindiler.

Kükürt gözlerime batarken ve burnumu yakarken gözlerimi kırdım. Bir an karanlıkta donup kaldım, gözlerim yavaşça alışmadan önce hâlâ gölge yürüyüşü yaptığımızı düşünüyordum. Önümüzde budaklı bir ağaç uzanıyordu, örümcek gibi dalları her yöne uzanıyor ve ürkütücü derecede sakın, zifiri karanlık bir göle dalıyordu. Ağırlığımı kaydırduğımda ayaklarımın altındaki zemin gıcırdadı ve daha uzakta, bir kayalar topluluğundan fokurdayan bir ses yayıldı.

"Yıldızlar," diye küfretti Aeilestor, sesi fısıltıya dönüşerek. "Neredeyiz biz?"

İkimiz de karşılık vermedik ve ikisinin de kılıçlarını çektiklerini görmekten çok duydum. Baltayı kınından çıkarırken elim ağırlaşmıştı ama sanki Ren burada benimle birlikteymiş gibi kolumda bir sıcaklık parıltısı dolaşıyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardım, öne doğru küçük bir adım atarak.

Her adımda yer, nefes nefese kalana kadar ayaklarımızı emiyor, sanki yer bizi tutsağı olarak tutmayı tercih ediyormuş gibi uzuvlarımızı çekti. Lacivert gökyüzü siyaha yakın bir renge bürünmüştü. Yoğun sis damlacıkları yüzümüze düştü ve saçlarımızdan süzüldü. Ter alınımdan aşağı yuvarlanırken gözlerim acıdı ve pelerininin bir köşesiyle aceleyle sildim.

Tiksindirici ve tatlı bir şeyin tadı dilimin üzerinde dans ediyordu, uzuvlarım aynı anda hem ağır hem de hafifti. Her adım bir öncekinden daha zordu ve düşüncelerime garip bir pus çöktü. Rüya mı görüyordum? Ren'in bir sonraki parçası için henüz yola çıkmamış mıydık?

Yaklaşık bir mil yürüdükten sonra durdum ve kaşlarımı çatarak ağaca baktım. "Hareket etmedik."

Drystan doğrulmadan önce ellerini dizlerine koyarak nefes nefese kaldı. "*Yanan Güneşler*, aynı şey olamaz."

"Öyle," diye hırıldadı Aeilestor, bir ayağını süngerimsi zeminde sürüklerken tökezleyerek. "Altında da aynı göl var."

"Bu gerçek mi?" Bir elimi saçlarımda gezdirerek, saç tellerimi çekiştirerek ve kafa derimde zonklayan acıyı ölçmeye çalışarak mırıldandım.

Aeilestor'un eli omzuma kapandı ve tıslamama neden olacak kadar sert bir şekilde sıktı. "Bu gerçek ama burada garip bir büyü var Oralıa. Hissedebiliyor musun?" . Havada ağır bir büyü vardı. Farkındalık ensemde diken diken oldu.

Döndüm, baltayı ileri doğru savurdum, dişlerimin arasından bir çığlık kaçtı, ancak bıçağım Drystan'ın boğazından sadece birkaç santim uzaktayken bir adım geri tökezledim, ağaç hala önümdeydi. Yine bir güç sesi duydum, bu sefer şakağıma dokunuyordu ve onu bulmak için döndüğümde aynı yerde.

"Bir var..." Kalbim göğsümde hızla çarparken nefes aldım.

Bir *zil* sesi gökyüzünde uçan bir ok gibi havayı kirletti. Gölgeleirim onu karşılamak için yukarı doğru süzüldü ama yukarıda hiçbir şey bulamadılar. Ağırılığımı kaydurdım ama ayaklarım hareket etmedi. Çekerek aşağı baktım, siyah katran botlarımdan yukarı ve baldırlarıma doğru süzülürken boğazımda bir panik baloncuğu yükseldi. Ayaklarımı sonuçsuzca çekiştirirken baltanın sapı terli avucumun içinde kaydı.

Ama yardım istemek için başımı kaldırdığımda Drystan ve Aeilestor gitmişti.

Onların yerinde Ren duruyordu, ruh bağlama törenimizden kalma siyah giysileriyle göz kamaştırıyordu, obsidyen tacı başında parlıyordu. Gülümsemi ama gülümsemesi yanılttı, yüzü için fazla soğuktu. Bu onun gülümsemesiydi.

İlk tanıştığımızda acı ve kederle yönetilmişti. Gözümü kırptım ve ince giysileri gitmiş, yerine tuniği ve derisi gelmişti, pelerini yerde sürünüyordu.

"Ren," diye inledim, dengemi korumak için kollarımı iki yana açtım.

Bir göz kırpması daha ve kana bulandı, yanaklarından dehşet damlıyordu. Bir göz daha kırptı ve tören kıyafetleri geri döndü, ama artık benim için gülümseme yoktu, sadece bakışlarında soğuk bir hesaplama vardı. Tiksinti yüzüne yayıldı ve bir adım daha yaklaştı. Onun kokusu burnuma tuhaf geliyordu ve teninde benim kokumun olmadığını fark etmem bir anımı aldı.

"Sen miydin?" diye sordu, ince tuniği bir kalp atışında kayboldu, baltası elinde parlıyordu. "Bana ihanet mi ettin?"

"Ne?" Başımı salladım, ama Ren çenemi yakaladı, öyle sıkı tutuyordu ki yüzümde acı alevlendi.

"Başından beri planın bu muydu? Kardeşimin beni yok edebilmesi için beni Aethera'ya çekmek mi?" Soğuk, çok soğuk, çok şey kaybetmiş bir tanrının sesi.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir tanrı.

Kalbim kulaklarımda çınılıyordu ve başımı tekrar sallamaya çalıştım ama onun cezalandırıcı tutuşu tarafından durduruldum. Güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu ve kır çiçeklerinin tiksindirici kokusu, artık onun kokusunu hiç alamayana kadar bunaltıcıydı. İnandığı şey bu muydu? Ona olan aşkımın bir maskaralıktan, krallar savaşındaki bir oyundan başka bir şey olmadığına mı?

Göğsümde bir çatlak açıldı. "Tabii ki hayır. Ben seninim: senin eşin, senin *esharın*-"

Eli boğazıma kapandı ve kelimeler bir nefesle kesilene kadar sıktı. Boynumdaki küçük bir kemik çatladı, sıcak bir acı omurgamdan başıma doğru yayıldı ve dünya tersine döndü. Ren'in gözleri güneşin parlak ışığında parlıyordu, ay gibi solgun teni öfkeyle kızarmıştı. Küçük hava yudumları için savaşırken parmaklarım bileklerinde geziniyordu.

"Sen benim için hiçbir şeysin," diye hırladı Ren. "Hem de şey."

Kollarım gevşedi, başım oksijensizlikten döndü ve eli sıkılaştığında mücadele etmedim. Bunun yerine, son enerjimi elimi kaldırmak için kullandım.

İlk karşılaşmamızda yaptığım gibi yanağını avuçladım. Onu tek bir dokunuşla yok edebileceğime inandığım zaman.

Ne kadar da yan.

Boğazımdaki el sarsıldı, derin bir nefes alana kadar kavrama gevşedi. Yüzüme ılık bir şey sıçradı ve ikimiz de göğsünden çıkan oka baktık; karanlık, doğaüstü metal, Ren'i bir adım geriye çeken bir zincirle onu yerinde tutmak için dışarı fırlamıştı. Bocalarken bile gözlerinde buz sertleşmişti, bir ok daha koluna saplandı ve onu genişçe çizdi.

Ben de onunla birlikte düştüm. Boğazım acımıştı. Ellerim metalin üzerinde kayarken attığım çığlık yaralı bir hayvaninkine benziyordu. Aramızda kan birikti. Bir ok daha ve yine de yüzü değişmedi. Kollarını iki yana açtığında ve altın kılıcı sabah ışığında parladığında bile. Kollarımı göğsüne doladım, yanağımı onunkine bastırdım ve gözlerimi sımsıkı kapatıp son darbeyi bekledim.

Ayrılmayacaktık, bu sefer değil.

Ama vuruş hiç gelmedi. Öne doğru eğildim, Ren gözden kaybolduğunda burnuma çamur sıçradı, güneş göz açıp kapayıncaya kadar söndü. Kadınsı kahkahalar kulaklarımda yankılanıyor, tüyler ürpertici ve nazik arasındaki çizgide dans ediyordu. Öksürerek dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimdeki çamuru temizlemek için bir elimi yüzüme sildim.

Gerçek değildi. Gerçek değildi. Bir yanılsama, bir numara. Ama *gerçek değildi*. Yine de göğsümdeki çatlak hafiflemedi. Göğsümden aşağı süzülen panik azalmadı.

"Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil," diye tekrarladım. Avuçlarımı birbirine bastırırken ellerim titredi.

"Dramatik, aman Tanrım," diye mırıldandı biri, kelimelere eşlik eden garip bir tıkırtı sesi, mermer topukların izi gibi ama... farklı.

Çamurun üzerine bir gölge düştü. Sırt üstü uzandım, ayaklarım yerine kilitlendi. Kadın alçakgönüllü bir duruşa sahipti, zeytin rengi teni temizdi ve yanaklarında en ufak bir gül kırıntısı vardı. Eğer güzel olsaydı

Yüz hatlarındaki sertlik, ağzının gergin yapısı ve kaşlarının arasında dalgalanan garip dekoratif bant olmasaydı.

İleri doğru bir adım attı, kalçalarının salınımıyla tıkırdıyordu, o sırada göğsünün etrafındaki süslü bezemenin metal değil, *kemik* olduğunu fark ettim. Tanrı mı, yarı tanrı mı, yoksa insan mı olduklarını anlayamadım ama her adımda tıkırdıyorlardı. Zamanla kararmış benzer, daha küçük kemikler alnını süslüyordu.

"İlginç bir yaratıksın," diye mırıldandı, koyu renk elbisesinin kenarı çamurda sürüklenirken yırtılmıştı. Parmaklarım kaftanımın üzerinde gezinirken boş olduğunu gördüm. Kadın dilini şaklattı, menekşe rengi gözleri parlayarak başını salladı. "İlk hatan topraklarıma silah getirmek oldu." Dudaklarını büzerek durakladı. "Bu *ikinci* hataydı. İlk hata buraya gelmekti."

"Gücendirmek istemedik. Senin için burada değiliz," diye dişlerimi sıktım. Nabzım boğazımda hızlandı.

Yumuşak, keyifli bir kahkaha aramızdaki boşluğu doldurdu ve siyah uçlu parmaklar çenemi sarmak için dışarı fırladı. "Ne kadar politik bir cevap, gerçi bir kraliçeden daha azını beklemezdim." Yanağımı okşadı. "Ne için burada olduğunu biliyorum çocuğum. Ne de olsa güneş ışığı askerlerinin canlı çıkmasına izin verdim. Aslına bakarsan, bu kadar uzun sürmesi beni biraz kızdırdı."

Isı içime hücum etti ve gücüm ileri fırladı, gölgeler boğazını sarmak için dalgalandı, ama o sadece tekrar güldü, elini karanlığın içinden sanki bir sismiş gibi geçirdi.

"Biraz önce kralın ellerini boğazına dolamışken bu kavga neredeydi?" Öne doğru eğildi ve dudakları kulağıma değdi. "Yoksa bu tür şeyleri seviyor musun Oralıa Solis?"

Hamle yaptım ama ellerimin çamurun içinde sıkışıp kaldığını . Dudaklarımdan bir hırıltı döküldü, ısı kıvılcımlanmadan önce gölgelerim öne doğru fırladı. Bakışlarım daraldı ve ateşin tutuşmasına izin verdim, alev ipleri belini, boğazını ve bileklerini sardı. "O ismi bir daha ağzına almadan önce büyüünü yeryüzüne geri göndereceğim."

Bir başka çınlayan kahkaha. Ateşi incelemeden önce siyah uçlu eller sevinçle çırpıldı. "Dikkatli ol tatlım, yoksa senden hoşlanmaya başlayabilirim."

Altımdaki zemin katran gibi köpürürken alevlerim söndü. Ama onunla savaşımadım. Sadece bacaklarıma tırmanırken öfkeyle baktım. Göğsümün içindeki kettledrumun ağır ritmi kaburgalarımı titretti, duyup duymadığını merak ettiğim kadar yüksekti. Birbirimize baktık, menekşe rengi bakışları şaşkınlıkla genişlemeden önce yüzümde geziniyordu.

"Oh, senden hoşlanıyorum." Tanrı, çünkü öyle olmalıydı, tekrar öne doğru eğildi ve derin bir nefes aldı. "Gece ve gündüz gibi kokuyorsun. Bir kalbin yatabileceği bir mağara gibi. Sanki kanda boğulmuş ve yeniden doğmuşsun gibi."

Pençeye benzeyen elleri çenemi bir kez daha kavrayınca irkildim, dilinin ıslak sıcaklığı tenimi boyayan gözyaşlarını yakalamak için yüzümden yukarı kaydı.

"Bir zamanlar çok açtın ve şimdi ziyafet çekemiyorsun. Bir zamanlar çok doymuştun ve şimdi parça parça kırıldın."

Tırnaklar ısırды, acı yanaklarımı kesti ve soluğum kesildi, kratus reçinesi sığı kesiklere battı. Ama dili yaraları yatıştırdı, bir mırıltıyla kanı yaladı.

"Evet, oldukça iyi yapacaksın," diye mırıldandı. Bacaklarımin ve ellerimin etrafındaki baskı kayboldu, yanağımdaki sızı bir sonraki anda buharlaştı. Kadının dudakları tutkusuz bir öpücükle benimkileri kapladı. "Sanırım seni tutacağım."

Parlak bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve aniden arkasında beliren yoldaşlarımla yüzleşmek için döndü. Elbisesinin arkası hareketle tıkırdadı, ağartılmış omurlar omurgasını kapladı ve bir kuyruk yanılması vermek için elbisenin arkasından aşağı kaydı.

Drystan döndü, gözleri bana dikildiğinde vahşileşmişti. Yüzündeki gözyaşları loş ışıktaki yanaklarını parlatıyordu. Verdiği rahatlama içgüdüsel olduğu kadar somuttu da.

"Güvendesin," diye inledi dizlerinin üzerine çöküp avuçlarının içine ağlamaya başlamadan önce.

Arkasında Aeilestor ığlık atıyor, göremediği bir Şeye uzanıyordu. Josette'in adı dudaklarından dökülürken saçlarını yolarak öne doğru eğildi. Birkaç uzun dakikadan sonra, omuzları titrerken bile çığlıkları sustu. Hareket edemiyordum, dizlerim çok güçsüzdü ama Drystan'a başımı salladım.

"yleyim," diye mırıldandım, ancak bu bilinmeyen tanrının ne kadar değişken göründüğüne bakılırsa bunun doğru olup olmadığından emin değildim.

Sesim Aeilestor'u trans halinden çıkardı. Yavaşça döndü, yüzü kızarmıştı ve gözleri aramızdaki tanrıya takılmadan önce Drystan ile bana bakıyordu.

Kollarını iki yana açtı, karanlık kollarından gölgeli kanatlar gibi szlyordu.

"Merhaba ocuklar."

CHAPTER TWENTY-THREE

Oralia

Aelestor ve Drystan bir kalp atışında kılıçlarını çektiler ve bir sonraki atışta silahlar tanrının ayaklarının dibinde yere çarptı. Hafifçe güldü ve bir kez daha yanımda diz çökmek için döndü, terli saçlarımı yüzümden itti. Ellerimde ya da yüzümde çamur yoktu. Yanaklarıma sıçradığını düşündüğüm kan ve Ren'in kokusu da yoktu.

Hiçbiri gerçek değildi. Bundan emindim. O zaman neden titredim? Gözlerimi kapattığımda neden onun güvensiz yüzünün bana baktığını gördüm?

"Ona dokunma," diye hırladı Drystan, kılıcını kapmak için ileri atıldı.

Tanrı buna izin verdi, pençeleri kafa derimde gezinirken dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bıçağı boğazında belirdi ama o sadece kenarına dokundu, parmaklarını bir enstrümanın tuşları gibi üzerinde gezdirdi.

"Aradığın şey bende sevgilim," diye mırıldandı bana doğru, bir elini koluma doladı ve boyunu çok aşan bir güçle beni ayağa sürükledi.

Drystan ve Aelestor ileri atıldılar ama o beni zahmetsizce onlarla arasına sokarak kırmaya cesaret edemeyecekleri bir bariyer oluşturdu.

"Gelin çocuklar," diye seslendi, bir kolunu belime dolayarak beni ileriye doğru yönlendirdi.

Bizi bataklık arazide yönlendirirken dizlerim titredi ve ilk kez her şey değişti. Karanlık bataklık her yöne doğru yayılıyordu. Su ayak bileklerimiz etrafında yükseliyordu. Sarmaşıklar her adımımızı tehdit ediyordu. Yine de bu tanrı, geniş dalları suya batan yüksek ağaca doğru suya girdiğimizde duraksamadı. Sadece nefesinin altında mırıldandı,

Ara sıra göz göze gelmek için arkasına bakıyor ya da beni desteklemek için elime uzanıyordu.

"Genç tanrılar çok... *hayat dolu*," diye düşündü. "Seni ve *myhn latska çocuklarını* burada izlemek yıllardır yaşadığım en heyecan verici şeydi."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Gerçek değildi..."

Bu sözler ondan çok benim içindi. Ama o beni susturdu, yanaklarıma yapışan saçlarımı geriye doğru taradı ve belime kadar gelen suda sürüklenen ağır pelerinimi toplamak için arkama uzandı. Biz yaklaştıkça budaklı ağaç daha da büyüdü ve göz ucuyla Aelestor ve Drystan'ın takip ettiğinden emin olmak için bir omzunun üzerinden kontrol ettiğini gördüm.

"Tabii ki gerçek değildi," diye cevap verdi, sesi bal gibi tatlıydı. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi tatlım?"

Aelestor nefesinin altında mırıldanarak tanrıdan çınlayan bir kahkaha kopardı. Ama Drystan boş bir ses tonuyla cevap verdi ve sudan kaçınmak için kılıcını daha yükseğe kaldırdı.

"Rüyalar."

Tanrı tekrar mırıldandı, karşı kıyıya tırmanırken bulanık çamurda kayınca elimi tuttu. "Yaklaş, yarı tanrı." Ama elini bırakmadı, sadece beni devasa gövdeye doğru çekti.

Damarlarımda dolaşan dehşeti, dilimdeki garip kalınlığı ve göğsümdeki ağırlığı hatırladım. Ren'in görüntüsünün her göz kırpışımında nasıl titrediğini. Söylediği sözler en derin korkularımı dile getiriyordu. Şimdi bile, ondan kurtulamıyordum. Anı, kirli bir film gibi tenime yapışmıştı.

"Kabuslar," diye nefes aldım.

Tanrı mırıldanarak elimi bir kez okşadı. "Çok güzel, tatlım."

"*Yıldızlar*," diye homurdandı Aelestor. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Ama ben sadece ona bakabildim, burnunun narin eğimine, tacının üzerine örülmüş ve buranın soluk, doğaüstü ışığını kumral tonlarında yakalayan saçlarına. Onun gücü benimkinden ve Aelestor'unkinden, hatta Thorne'unkinden bile farklıydı. Bana daha çok Morana'yı hatırlatıyordu.

Tahmin ettiğim gibi ağacın önünde durmadık. Bunun yerine, ayak bileklerimize vuran suyun sığ kenarında ilerlememizi durdurdu.

"Sen zamansızsın..." Sözlerim yumuşaktı. Bu tanrıdan ve yapabildiklerinden korkuyordum - derisinin altında kaynayan güçten. Büyüsünün üzerimde işe yaradığını fark etmeden en büyük korkularımı görmemi sağlamıştı. Ensemde hissettiğim karıncalanma yüzünden olmalı, ama bu kıyılara geldiğimiz anda gücü beni etkisi altına almıştı.

Yüz hatlarında hüzne benzer bir şey belirdi, dudakları kaşlarını çatmaya yakın bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. Bakış o kadar yumuşaktı ki tüm yüz ifadesini değiştirdi, nefes kesici güzelliği bir alev gibi sönmeden önce bir anlığına parladı.

Ama cevap vermedi, sadece bir elini yana doğru uzattı ve dilini iki kez şaklattı. Çamur köpürdü ve ayaklarımızın altından büyük bir inilti yükseldi. Aeilestor ve Drystan yanıma yaklaştı, yeni yoldaşımıza gergin gözlerle baktılar.

"Onu tehlikeye atarsan, tüm dünyayı tehlikeye atarsın," diye uyardı Aeilestor, eli silahının kabzasını sıkıca kavrarken.

Tanrı sırıttı, beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. "Josette'in senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Koruyucu" -ona göz kırptı- "sahiplenici, kraliçeni bile. Ama kılıcınızı indirin Lord Thyella. Kraliçenize zarar vermek istemiyorum. Artık değil."

Arkasında, çamur daha da kabarıyor, mide bulandırıcı, gürleyen bir emiş zemini titreştiyordu. Gözümü kırptım ve bir yaratık çamurdan kendini sürükledi, geniş kalçaları kendini kurtarmak için büküldü, ağır ön ayakları dengede durmak için genişledi. Dört ayağı üzerinde bize doğru ilerledi, her adımda toprak yığınları yere çarpıyordu. Kuyruğunu salladı ve ısıklık çalarak havayı yaran jilet gibi keskin pençesini ortaya çıkardı.

Tanrı mırıldandı, dilini tekrar şaklattı ve parmaklarını oynattı. "Gel, Hezanah."

Ben tökezleyerek geri çekilirken bileğimi sıkıca kavradı. Canavarın kafası büyüktü, Drystan ve Aeilestor'un boyundan bile daha yüksekti, gözleri yarıklar halindeydi ve karanlıkta sarı renkte parlıyordu. Yassılaştırmış kafasından bir şey çıkıntı yapıyordu.

Ağız, vücudundan damlayan çamur tarafından dokunulmamış koyu renkli bir beze sarılmıştı.

Hayır... Bu yaratık çamurdan, balçıktan ve topraktan *yapılmıştı*.

Canavar -Tanrı ona Hezanah diyordu- nefes aldı ve açık avucuna sokulmadan önce bir sıçramayla bohçayı ayaklarının dibine bıraktı.

"Aferin oğlum," diye övdü ve alnını yaratığın neredeyse kafası büyüklüğündeki kocaman ağızına bastırmak için öne doğru eğildi. "Benim için dinle. Sana ihtiyacımız olduğunda arayacağım."

Drystan başını sallarken Aelestor homurdandı. Benimle yaratık arasına girmek için yer değiştirdiklerini fark etmemiştim. Göğsüm ağrıyordu ve tanrı fark etmeden onu geri çekmeden önce boştaki elimle göğsümü ovuşturdum.

"Ne oldu?" diye sordum. İlk kez göğsümün içindeki gümüş ipliğin yeniden uğulدادığını fark ettim. Yokluğunu ancak yeniden ortaya çıkmasıyla fark etmiştim.

Tanrı, kollarıma vermeden önce bohçayı bir çocuk gibi dikkatle kucakladı. Parmak uçlarını alnımda gezdirdi ve her dokunuş omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi, içimde bir huzursuzluk kaydadı.

"Biliyor musun, o ipliğin neye bağlı olduğunu merak ediyordum," diye düşündü, benimle bohça arasındaki boşluğa uzanıp bileğini büktü.

Çekiştirdiğinde nefesim kesildi, bu his göğüs kafesimde yankılandı.

Bağlantıyı çeken oydu, diğerleri göremezken o bir şekilde görebiliyordu.

"Nasıl..." Başladım ama bitiremedim.

Buz gibi eller yüzümü kavradı ve ben kaşlarımı çatarak yaltaklanma dürtümle savaştım. Bu sefer gülümsemedi. İfadesindeki tuhaf, vahşi eğlence, uykunun bir insanın omuzlarından eriyip gitmesi gibi eriyip gitmişti.

"Ben Samarah'ım, Kabuslar Tanrısı. Gücüm aradaki boşlukta, rüyalar arasındaki boşlukta, uyku ile uyanıklık arasındaki anda yatar."

Onun sözleriyle ensemde bir şey diken diken oldu, zihnimde titreşen sis kadar asılsız bir anı: Ren'in yüzü bana yakındı, gece yarısı gözlerinin ifadesi ciddiye.

Bu, rüyalar arasındaki boşluktur, uyku ile uyanıklık arasındaki andır.

Ben daha fazla soru sormadan uzanıp Drystan'ı kendine yaklaştırdı ve elini omzuma koydu, aynı şeyi Aeilestor'a da yaptı. "Gelin çocuklar, yola çıkmalıyız. Yüğü taşımanıza yardım edeceğim."

Güç, beni tuttuğu bileğime doğru kayd ve gölgelerim kendiliğinden parladı. Kaşlarım çatıldı. "Nereye gitmemizi istiyorsun?"

Samarah gözlerini kırıştırdı. "Infernis, elbette. Son gördüğümde bu yana yeğenimin krallıkta neler yaptığını görmek istiyorum."

"Yeğen mi?" Aeilestor kuşkuyla oflayıp pufladı.

Kabuslar Tanrısı gözlerini devirdi. "Çok yavaşsınız."

"Ren..." Nefes aldım. "Ren senin yeğenin."

Omuz silkti. "Bu oldukça hoşuma giden bir insan terimi. Eğer bir şey varsa, o bir oğuldu, zaman başlamadan önce doğumunu hatırlamaya çalışmak garip olsa da. Ama onu Asteria'nın rahminden çıkaranın ben olduğumu hatırlıyorum. Büyümesini izledim ve diğerleriyle birlikte ona rehberlik ettim. Ayrıldığımızda onun yasını tuttum, Typhon kanatlarını bir çocuğun bir böceği koparması gibi kopardığında onun yasını tuttum. İnsanın kanatlarının koparılması korkunç bir şey. Zamansız bir tanrıya boyun eğdirmenin en kolay yolu bu, biliyorsun." Büyüsü bana karşı titreşti, gölgelerim tepki olarak genişleyerek bizi içine aldı. "Bu kadar gevezelik yeter, sevgilim."

Ben nefesimi verip gölgeleri grubumuzun etrafına çekmeden önce üçümüz gergin bir bakış alışverişinde bulunduk. Aeilestor, Drystan ve kendime gölge yürüyüşü yaptırmak Infernis'ten Aethera'ya gitmeden önce bana öğretilen bir beceriydi, Ren'in öğrenmem için ısrar ettiği bir hazırlık önlemiydi. Ama gölge yürüyüşü yapması çok fazlaydı. Onun gücü benimkini güçlendirdi, yıpranan boşlukları doldurdu.

Birlikte adım attık, karanlık tüm ışığı ve sesi yutuyordu. Orada, yine, yolun sonuna yakın duran bir çift gördüğümü sandım.

karanlıkta, bakıyor, bekliyordum, ama ne için olduğunu bilmiyordum.

Gölgeler erimeden ve Infernis ortaya çıkmadan önce Samarah'nın onları selamlar gibi elini kaldırdığını görmekten çok hissettim. Kalenin kemiklerine bakarak bir onay mırıltısı verdi ve en yakınına okşamak için uzandı. Yüzüne aynı yumuşak ifade yerleşti.

Horace bize ulaşmadan önce merdivenlerden ayak sesleri geliyordu, yakut gözleri kocaman açılmıştı ve grubumuza bakıp donakaldı.

"*Maelith*," diye nefes aldı.

Ve bu eski kelime zihnime kaydedildiğinde, yanımda duranın kim olduğunu fark ettim. Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Beni özledin mi?"

CHAPTER TWENTY-FOUR

Renwick

"Kimdi o?" Oralia'nın geçtiği küçük çim alana doğru ilerleyerek nefes aldım.

"Ren," diye seslendi Asteria, ses tonu bir uyarıydı.

"*Kimdi o?*" Kelimeler hırıltı şeklinde çıkarken ensemden terler boşandı.

Sadece bir anlığına, eşimle birlikte yüz hatlarını seçmeme yetecek kadar kısa bir süre olmuştu ama bizi selamlamak için ellerini kaldırmışlardı. Bizi *görmüşlerdi*. Ve eğer bizi görebiliyorlarsa, bu belki de bize yardım edebilecekleri anlamına geliyordu.

"Samarah'tı." Elleri üst kollarımın üzerine kapandı, kanatlarının parıltısı ilerlememi durdurdu. "Sadece Samarah."

Ellerim boş havaya kenetlenirken, nefesimin altında küfrederek donup kaldım. Samarah, Kâbuslar Tanrısı, dünyayı yaratan Büyük Anneler'den biri. Binlerce yıl önce babamın deliliği yüzünden giden diğerleriyle birlikte ortadan kaybolmuştu.

"İapetos'ta olacağını sanıyordum," diye mırıldandım, annemin kollarında rahatlarım.

Asteria yumuşak bir kahkaha attı. "Elbette değildi. Samarah asla sürüyü takip eden biri olmadı."

Yine de ona en çok ihtiyacım olduğu anda bizi terk etmişti, beni terk etmişti. Onun korkunç gücünü savaş alanında kullanabilirdim. Gerçekliği kendi iradesine göre bükme ve düşmanlarını en büyük korkularıyla doldurma yeteneği kıyaslanamazdı. Benim ve Oralia'nın gölgeleri kadar somut ve on kat daha korkunçtu.

Bir kalp atışından daha kısa bir süre durdukları yere baktım. Samarah elini kaldırına kadar odaklandığım kişi Oralia'ydı; giydiği dövüş derileri, göğsüne bağladığım balta, koyu yeşil gözlerindeki perili bakış.

"Ona ulaşmam gerek."

"Samarah'ya mı?" Asteria açıklığa kavuşturdu.

Başımı sallayarak Infernis'teki kalenin bulunduğu yöne döndüm, ancak burada sadece uzaktaki gölgeli bir dağdan ibaretti. "Oralia. Ona ulaşmam gerek."

Burada kapana kısıldığımdan beri aşağı yukarı aynı şeyi söylüyordum. Ama şimdi Samarah kendi adını da ateşe atmıştı. En iyi ihtimalle öngörülemez, en kötü ihtimalle de tehlikeliydi. Eğer Oralia'nın yolu onunla kesiştiyse, bu şu anlama geliyordu.

Bu, eşime en büyük korkusunu gösterdiği anlamına geliyordu.

En güçlülerimizi bile çıldırtmaya yeterdi. Zihninin sınırları içinde bir halde nelere katlanmak zorunda kaldığını düşündükçe kanım donuyordu. Düşüncelerinin ne kadar korkunç bir yer olabileceğini, kendi içine nasıl çekilebileceğini herkesten daha iyi biliyordum. Şimdi, zaten taşıyacak çok yükü varken sırtına bir de bu fazladan taşı yükleyecekti.

Elimi kratus kabuğu parçasının üzerine kapattım ve keskinleştirdiğim uçla derimi kestim. Bir anda sis ciğerlerimi doldurdu. Asphodel çiçeklerinin ve sisin kokusu dilimde ağırlaştı. Bir ses uğultusu kulaklarıma ulaştı ve gözümü kırptım, karanlık dağın yerinde kale belirdi.

Samarah, Oralia'nın yanında durmuş, sahiplenici bir kolla beline sarılmıştı. Ama benim gözlemlediğim dostumdu, ağzının sertliği, omuzlarının kulaklarına kadar kıvrılmış olmasıydı. Kâbuslar Tanrısı hiçbir zaman sınırlar konusunda anlayışlı olmamıştı, bir ayağı arada değildi.

Arada.

Menekşe rengi gözler benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve ince kumral bir kaş kalktı. Birbirimize bakarken parmaklarımın arasından gümüşü bir sihir damlıyordu.

Horace ve Aelesor arasındaki boşluktan. Dimitri'nin ağır adımları merdivenlerden gürleyerek inerken, dikkati Samarah'nın üzerindeydi.

Oralia başını kaldırıp bana baktı, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Sarsıldı, belindeki kol tarafından tutulmuştu. Samarah öne eğildi, dudakları kulağına değdi, Dimitri öne çıkmadan önce bir şeyler fısıldadı, bıçağını Kabuslar Tanrısı'nın boğazına dayamıştı.

Yıldızlar, Samarah böyle bir şeyi ön sevişme olarak görüyordu.

Oralia'nın bakışları benimkileri terk etmedi ama orada bir şey titredi, gözbebeklerinin üzerinden bir gölge geçti. Yüzündeki şaşkınlık temkinliliğe, umut ıstıraba dönüştü, ta ki omuzları kendi üzerine yuvarlanana kadar. Samarah kaşlarını çattı ve diğerleri öne çıkarken onu serbest bıraktı. Eşimin kalabalıklaşmasını çaresizce izledim, titreyen eller gözlerini kapatmak için yukarı kalktı, parmaklar kulaklarına bastırdı.

"Geri çekil," diye bağırdım, sesim rüzgâr tarafından yutuldu. "Ondan uzak dur!" Samarah'nın bakışları benimkilere takıldı ve yüzünde sık görmediğim bir ifade gördüm: endişe. Çömeldi, Oralia'yı örttü ama ona dokunmadı, Yavaşça geri çekilen diğerlerine alçak sesle konuştu.

Ayaklarım yere ağır basıyordu, güç avuçlarımda kuruyordu ama derinleşen sisin içinden ilerledim. Ona ulaşmam, ruhu üzerindeki baskıyı kaldırmam gerekiyordu.

"Onu bana getir," diye homurdandım Samarah'ya.

Dudakları aralandı ve yüz hatlarındaki endişeyle korku birbirine karıştı. "Bunu bana borçlusun." Dimitri ve Horace'ın arasına girdim.

Sıçradılar, keskin bir nefes aldılar ama ben Oralia'ya uzanmış, onu kollarıma almaya hazırdım.

Ani bir rüzgarla yok olmadan önce.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Oralia

"Başından beri planın bu muydu?"

Eller boğazıma dolandı, sıkıldı. Keskin bir acı karnımı delip geçti. Şimdi rahmimden çıkmakta olan baltayı kavradım.

"Sen benim için bir hiçsin."

Ağzıma kan doldu. Çığlığımda boğuldum.

"şey."

Eller omuzlarımın üzerine kapandı. Bir ses kulaklarımdan akan kanın içinden bulanık bir şekilde adımları seslendi. Ve sonra sarsılarak uyandım, omuzlarıma dolanan kollara yuvarlandım, yüzümü dalgalanan kumral saçlara bastırdım.

"Sadece bir rüya tatlım," diye Samarah. "Benim için nefes al."

Boğulmak üzereyken attığım çığlık odada yankılandı. Parmaklarım belini çevreleyen kemikleri kavradı. Beni susturdu, jilet gibi keskin tırnakları kafa derimi sıyırdı, beni bir anne gibi salladı. İttim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Ona ihanet etmedim," diye mırıldandım, panik kelimeleri birbirine bulaştırıyordu. "Hayır, ihanet etmedin," diye cevap verdi Kabuslar Tanrısı. Yanaklarımdaki ıslaklığı, geri tepmemi görmezden gelerek. "Gördüğün şey o değildi, sadece korkundu - bilinçaltının her şeyden çok korktuğu şey."

Başımı sallayarak bir elimi yüzümde gezdirdim ve Ren'in tünığının eteklerini aşağı çekmeden önce karışmış saçlarımı karıştırdım. Samarah'nın menekşe rengi gözleri karanlıkta parladı, elini omzuma koymadan önce narin kaşları birbirine yaklaştı.

", " diye nefes aldım, dokunuşundan kurtuldum.

Ama o sadece dilini şaklattı ve beni ezici bir güçle tekrar kollarına çekti, mücadele ettiğimde beni susturdu.

"Kırılan parçaların kaybettiklerinden korkuyor ama bu onlara ihtiyacın olmadığı anlamına gelmiyor." Yavaşça sallandı, bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Sana gösterdiğim şey gerçek değildi tatlım. Bu *senin* bir yansıman, onun değil."

Onun haklı olduğunu biliyordum. Drystan da benzer bir imgeleme maruz kalmıştı ama o Ren değil bendim. Zincirlerle asılmış bedenimin, boğazımdan ve bileklerimden akan kanın görüntüsü karşısında ağlıyordu. Ve onun imgeleminde, kendi kanımda boğulmak ve gözlerinin önünde ölmek için kendime gelmiştim.

Aelestor, Josette'in Athal'dan içtiğini görmüştü. Korkularını yatıştırmak için Rathyra'ya koşmadan önce daha fazlasını söylemeyi reddederek, durgun tonlarda konuşmuştu. Bu rahatlık için onları kıskanıyordum. Drystan beni bir baba gibi kollarına çekebilir ve her şeyin bir rüya olduğu konusunda kendini rahatlatabilirdi. Aelestor da Josette'e aynısını yapabilirdi.

Ama . Ren benim için kaybolmuştu ve geride kalan tek şey yüzünün hatırasıydı, suçlamalar zihnimde bir çürük gibi duruyordu. Güvenmeye başladığım bağ sessizdi, sevgisinin ya da memnuniyetinin güvencesi yoktu - sadece büyüünün kalp atışı gibi bir ritmi vardı.

Yavaşça kendimi onun kollarına bırakmaya zorladım, gözyaşlarım yanaklarımda izler halinde kuruyordu. "Pişman mısın?"

"Gücümü senin üzerinde mi kullanıyorum?" Samarah'nın sesi kulağımın dibinde yumuşaktı, garip toprak kokusu dilimi kaplıyordu.

Boğazına doğru başımı salladım ve göğsünü kaplayan beyaz kaburga kemiğinin eğimini izledim. İç çekti, saçlarımı omuzlarımdan topladı, tırnakları boynumu çizdi ve omurgamda bir ürperti yarattı.

"Hayır, pişman değilim. Bedeli yüksek olsa bile gücümü kendimi korumak için kullandığım için pişman değilim. Vereceği zararı tartamasam bile."

Sesi bu odada farklıydı, bilmeceler ve histerilerle dolu o tuhaf, yumuşak niteliğinden yoksundu. Acaba gerçekten böyle biri miydi, yoksa sadece boyun eğdirmek için bir araç mıydı? Samarah, onun için

Benim üzerimde bir tür hak iddia ediyordu. Şatonun merdivenlerinde bile, Ren'in ellerinden gümüşü bir sıvı damlarken bizden birkaç metre ötede durduğunu gördüğümde em, kendimi kaybedip feryat etmeye başladığımda kimsenin bana yaklaşmasına izin vermemişti. Hatırladıkça utançtan karnıma ağrılar giriyordu; ne kadar zayıf görünmüştüm. Korkuya yenik düşmüş, titreyen bir geyik yavrusuyken bu tanrıların beni kraliçeleri olarak görmeleri ne büyük bir mucizeydi.

Sadece önümde gördüğüm şeyin ne olduğunu ölçemiyordum. Ren siyah bir tunik ve pantolon giymişti, tıpkı rüyalarımda gördüğüm gibi. Yüzündeki ifade endişeli bir ifadeydi, elindeki gümüşü madde gibi gözlerinden sevgi akıyordu. Samarah da onu görmüştü, bundan emindim. Bana bir şeyler fısıldamıştı ama kalbimin çarpıntısından onu duyamamıştım. Ve tek düşünebildiğim, yüzünün sertleştiği, suçlamaların yeniden başlayacağı anı görmeye dayanamayacağımdı.

Samarah bir elini belime koyarak bana odama kadar rehberlik etmiş, peşimden gelmeye çalışan Sidero'ya hırlamıştı. Beni kontrol etmesi için içeri girmesine izin verdiği kişi Drystan'dı, aralarında kırılğan bir güven vardı.

"Arkana yaslan," diye mırıldandı Samarah, ben onun talimatına uyana kadar omuzlarımı itti.

Ona karşı koydum, bileklerimi yakalayıp başımı Ren'in yastığına bastırırken beni sustururken bile dudaklarımdan yadsıma dökülüyordu. Zamansız tanrıların sessiz, sıvı dili karanlıkta süzülüyordu. Sadece birkaç kelime dikkatimi çekti ve kafamı daha da karıştırdı. *Zarar. İyi. Yol göster. Nefes al.*

Parmaklarının hafif baskısıyla göz kapaklarımı kapatmadan önce nazik hareketlerle örtüyü göğsümden yukarı çekti. Ama bu bana bir annenin hareketlerini anımsatmadı; daha çok bir cenaze levazımatçısının, bir cesedi gömülmeye hazırlayan birinin hareketlerini andırıyordu. Toprak kokusu yaklaşıyor, saçları yanağımı gıdıklıyordu.

"Nefes al, tatlım."

"Ne yapıyorsun?" Ağzım gerildi ve nefesimi tuttum.

Ama parmaklarım kaşlarımın arasını düzeltti, dudaklarımın üzerinde gezindi. Zihnim dalgalanıyor, uzuvlarıma garip bir ağırlık çöküyordu. Derin derin nefes alıyor, çürümeye benzer keskin bir tatlılıkla karışık kokusunu içime çekiyordum. Başımı sallayarak göğsüne vurdum ama Samarah sadece bileklerimi kavradı ve yatağa bastırdı.

"Sözümü tutuyorum, *latska lathira*. Çünkü her şeyden önce onlara sadığım."

Sözlerini anlayamayacak kadar uzaklaşmışım. Alacakaranlıkta sık bir ormanda dolaştım. Yıldızlar tepemde parılıyordu. Giydiğim sade elbise tenimde yumuşacıktı, gecenin karanlığında. Samarah beni sığ bir derenin üzerinden geçirirken menekşe rengi gözler bir bana doğru bir uzağa kaymadan önce bir el benimkine dolandı ve sıkıca sıktı.

Her adımda kalbim kulaklarımda çınılıyordu. Yutkundum, kuruyan dilimi ağzımın çatısından çıkardım. Bu bir rüya değildi ya da rüya gibi hissettirmiyordu. Onun eli benimkine karşı çok sertti, hava tenimde çok keskin, çıplak ayaklarımın altındaki zemin çok yumuşaktı. *Çok uyanıktım*.

"Uyanıksın," diye cevap verdi Samarah, sesi bir çan kadar netti. "Gözlerin tamamen açık uyuyorsun."

Bu biraz uyuyormuşum gibi geldi. Alçak bir dalın altına eğildim ve dolambaçlı bir patikadan aşağı inerken bir elimle başka bir dalın gövdesine tutunarak kendimi sabitledim. "Neredeyim ben?"

"Hem buradasınız hem de oradasınız. Aradaki boşluktasınız, bir ayağınız rüyalarda, diğeri uyanık. Bedenin yatağında kalıyor ama zihnin gitmiş." Başka bir geniş dalı yolumuzdan itti, orman seyrek ağaçlara doğru inceliyordu.

"Arada kalan," diye mırıldandım.

Samarah küçük bir onaylama sesi çıkararak elimin arkasını sıvazladı. Ama bir dönemeci döndüğümüzde bir daha konuşmadı; dağın eteklerinde geniş bir açıklık uzanıyordu. İlk olarak, soluk ay ışığında parıldaayan bir çift geniş, gümüş kanadı gördüm. Asteria'nın uzun siyah

Saçları sırtından aşağı dalgalanıyor, attığı her adımda kanatları açılıyor ve volta atan adamın ilerleyişini takip ediyordu.

Ren hızla ilerlediğinde açıklığa henüz adım atmıştım ki, dudaklarımdan yumuşak bir çığlık dökülerek geri sıçradım. Midem taşa döndü ve asit boğazımda kükredi. Birazdan güneş parlayacak, ok uçacak ve elleri boynuma dolanacaktı.

"Lütfen, *lütfe*," diye bağırdım, sanki kâbusu başlamadan durdurabilecekmişim gibi ellerimi önümde tuttum. "Söz veriyorum, sana ihanet etmedim. Sana asla ihanet etmem."

Ren'in elleri yavaşça bileklerime dolandı. İrkildim ama o sadece kalkık avuç içime bir öpücük kondurarak beni kucağının çemberine çekti.

"Bana asla ihanet etmezsin, *Eshara*," diye mırıldandı, kadife sesi sızlayan yaralara merhem oldu.

Asteria, Ren'in omzunun üzerinden, "Çok ileri gittin Samarah," diye azarladı ama hafifçe dudaktan öpüşmeden önce ne kelimeleri ne de Kâbuslar Tanrısı'na attığı uyarıcı bakışı fark edebildim.

Ren'in kollarında kaskatı kesildim, kendimi rüyanın değişmesine, bu giysilerin onun tören giysileri içinde erimesine hazırladım. Karanlığın gözlerimin köşelerine sızması ve dünyanın oksijenini tüketmesi için. Eller enseme dolanmadan önce sırtımda aşağı yukarı kaydı. Onu göremezsem işkencenin başlamayacağına çocukça inanarak gözlerimi kapattığımda göz kapaklarımda arkasında yıldızlar patladı.

"Her ne gördüysen, gerçek değildi," diye nefes aldı Ren.

Ama Samarah'ın söylediklerinin aksine, bunlar bilincimden süzülüp ruhumdaki çatlaklardan içeri süzülüyordu.

Dudakları göz kapaklarıma değdi, parmakları çenemde gezindi. "Sen benimsin, Oralia. Zamanın sonuna kadar, hatta ondan sonra bile. Hiçbir şey bizi ayıramaz."

Dudakları dudaklarımı kapladığında, öpücüğe karşı koymadım. Ren göğsüme yeni bir hayat üfledi ve ben inleyerek kollarımı boynuna doladım. Dili ağzımın içine girdi, hararetle talep ediyordu. Orada, onun içinde

öpücük, gerçeğin tadıydı, dudaklarımızın arasından kayan, kalplerimizi saran eski büyü.

Asteria ve Samarah'nın mırıltıları, onlar açıklıktan ayrılırken kayboldu. Bizi yalnız bıraktıklarında kanat çırpışları kulaklarımda hafif bir şarkıydı ve kalbimin atışlarıyla bastırılıyordu. Hayır... *kalplerimiz*. Göğsümün içinde tek bir kalp gibi atıyor, takip edemediğim gümüş iplik aramızda mırıldanıyordu.

Beni buraya, ona götürüyor.

CHAPTER TWENTY-SIX

Renwick

Kollarımdaki bedenin Oralia'nın gerçek bedeni olmaması önemli değildi. Fiziksel varlığı kalenin derinliklerinde, evlilik yatağımızın içinde, ulaşamayacak bir yerdeydi. Bu onun özüydü, büyüsyüdü, *ruhuydu*, burada benim kucağımdaydı ve şu anda daha büyük bir şey isteyemezdim.

Ağzını genişletmeye zorladığımda yumuşak bir inilti çıkardı, öpücüğün kontrolünü ele geçirdim ve onu yere doğru yönlendirirken derinleştirdim. Vücudum büyüyle aydınlandı, tenimin üzerinde sıçradı ve karnımın derinliklerine yerleşti. Ona yeterince dokunamıyordum. Ellerim yüzünün düzlemleri üzerinde geziniyor, saçlarının dalgaları arasından kayıyordu. Bu âlemde giydiğı cüppe sıradan bir şeydi; eski giysiler gibi bel ve omuzlarda toplanmış bir kumaştan ibaretti.

"Ren, lütfen," diye nefes aldı Oralia bana karşı, açgözlü parmakları tuniğimin bağcıklarını çekiştiriyor, tenimi okşamak için altına dalıyordu.

"Biliyorum, *eshara*," diye mırıldandım, çenesinin kıvrımına bir öpücük kondurdum, kulağının altındaki deriyi ısırdım. Onun da benim gibi acı çektiğini bildiğim için sikim zonkluyordu, bu cisimsiz beden dünyanın dört bir yanına dağılmış olanlarla aynı tepkiyi veriyordu.

Kendimi dizlerinin arasına oturtup, öpücükle dağılmış yüzüne baktım. Koyu yeşil gözleri vahşiydi. Köşelerinde birkaç dakika önceki paniğin ışıltısı vardı. Her nefes alışında göğsü kabarıyordu. Parmakları tuniğimin ön kısmına dolandı. Yavaşça elbisesinin eteklerini yukarı kalçalarının pürüzsüz tenini ve kalçalarındaki çil kümelerini ortaya çıkardım.

"Sana asla ihanet etmem." Sözlari boğazının derinliklerindeydi, sanki onları söyleme ihtiyacı kalçalarının arasındaki ihtiyaçtan daha ağır basıyordu. "Infernis'e sizi yok etmek için gelmedim. Benim bağılılığım size, halkımıza. Yemin ederim."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak, dudaklarını kendi dudaklarımla kapatma isteğine rağmen kelimeleri çıkarmasına izin verdim. Bunun yerine ellerimi dizlerine doladım, nazik dokunuşlarla yatıştırdım, dikkatimi yüzüne verdim. Sözlerini bitirdiğinde yanağını avucumun içine aldım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Senin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, Oralia."

Kaşlarını çattı ve dirseklerinin üzerine kalktı. "Ama nasıl bilebilirsin ki? Nasıl merak etmezsin?"

Saçlarını omzundan geriye doğru düzelttim, parmak uçlarım boğazında gezindi. "Çünkü sen bana ulaşmaya çalışırken derinden akan kanı gördüm. Çünkü ıstırabını burada hissettim" -göğsüme dokundum- "aramızdaki bağda. Ve en önemli şeyi biliyorum: Sen de benim senin için hissettiklerimin aynısını hissediyorsun."

Yanaklarından kan fışkırdı, gözleri cam gibi oldu. "Peki bu nedir?"

Bir elimi ensesine dolayarak onu kendime çektim, dudaklarım sadece birkaç dakika ayrılmıştı. "Sen benim *her şeyimsin*."

Oralia öne doğru fırladı, parmakları saçlarımı çekiştirerek göğsünü benimkine yapıştırdı. İnledim, kumaşla kaplı sikim kalçalarının kavurucu tepesini buldu ve onu kalçasından sabitleyerek sıcaklığına karşı bir kez itme dürtüsüne karşı koyamadım. Kelimeler eşimin içinde ilkel bir ihtiyacın kilidini açtı, yanaklarımı, alnımı, boğazımı öperken nefesleri yüzümde ağırlaştı. Narin parmakları eteklerini çekiştirdi, pantolonumdan çıkardı ve bir kenara attı.

Bu onun için bir ihtiyacı karşılamaktan daha fazlasıydı. Bu, dudaklarımızın bedenlerimizle konuşmaktı. Bitmek bilmeyen açlık, kavurucu arzu, bir an diğerine karışırken bile dayanamadığım özlem. Ona güveniyordum.

Her şeyimi alabilirdi ve ben bir bütün olurdum çünkü zaten onun olmuştum.

Omuzlarındaki bağları saygıyla çözdüm, kumaş belinde toplanırken takdirle mırıldandım. Ensesindeki elimi çekerek aç gözlerle göğüslerine baktım, meme uçlarının pembe tepeleri dikkatim altında geriliyordu.

"Kalimayah," diye nefes aldım, eski dile kayarak.

Ve çok güzeldi - yürek parçalayacak kadar. Bu kadim sözcük, sıradan dilin ifade edemediğini ifade ediyordu: güzelliğinin ruhani niteliği, ona baktığımda yaşadığım şaşkınlık. Bileğini ağzıma götürdüm, tenindeki siyah yara izlerini öptüm, krallığımla korkunç bir bağ kuran bu izlere tapınırken, onun hararetle korktuğu ve şimdi fethettiği güce de tapındım. Ama Oralia çoktan pantolonumun paçasına uzanmıştı, eli kumaşın içine dalıp ağrıyan aletimi okşuyor, ona olan ihtiyacından sızıyordu.

"Beni bekletme." Sesi sert ve emrediciydi, sadece arzunun en ufak bir titremesi sertliği kırıyordu.

"Elimden gelse seni yalvartırdım, sadece dudaklarından dökülen en tatlı ihtiyacı duymak için," diye karşılık verdim, beni öne çekmesine izin vererek.

Elim onunkinin yerini aldı ve sikimin başını ıslaklığının içinden geçirirken inledim. Sırtını kamburlaştırdı ve ben de onu, aradaki bölgeye asla yağmayacak olan yağmurun kokusuyla ağırlaşan kalın çimlerin üzerine tekrar indirdim. Oralia'nın dizleri açılırken ben de başının yanında durup sikimin ucunu sıcaklığının içine soktum.

Burada bile onun gücünün benimkinin içinden geçebilmesi çok garipti. Titredim, kendimi derinlere doğru kılıflarken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Onun cevap niteliğindeki rahatlama sesi benimkini yansıttı ve yüzümü onunkine doğru sürükledi. Yavaşça kalçalarımı salladım, sikimin etrafındaki sıkışmanın tadını çıkardım, her sürükleyişimde etrafımda nasıl çırpınıyordu, zaten kenara çok yakındı.

"Benim için acı çektiğini biliyorum, *eshara*," diye mırıldandım tenine karşı, bir meme ucunu dişlerimin arasına almak için alçaldım.

İnledi, tırnakları kafa derimi çizdi ve beni kendisine doğru çekti.

"Ama burada, her şeyin sağlandığı, yemeğe, dinlenmeye ya da barınmaya ihtiyacım olmayan bu alemde ihtiyacım olan tek bir şey olduğunu biliyor muydun?"

Elimi aramıza sokarak iki parmağımla klitorisinin etrafında dolaştım. Oralıa'nın çığlığı kulaklarıma müzik, ağrıyan ruhuma merhem oldu. Yaşadığım şiddet yüzünden kırılan küçük parçalarım bir araya geldi. Göğsüm hafiflese de omuzlarımdaki ağırlık arttı. Büyümüz etrafımızı sarmıştı, gölgeler ve ışık ve şaşırtıcı, ısıltılı korlar - dünyayı kapatan bir güç kozası.

"Neye ihtiyacın var?" diye bağırdı, göz kapakları titriyordu.

"Sen. Sen bana karşı, tatlılığın dilimde, amın sikimde. Vücudun şimdiye kadar evim gibi hissettiğim tek yer."

Sırıttım, kalçalarımı çalkalamak için arkama yaslandım, parmaklarımı klitorisinin iki yanına kaydardım. Arkamdaki bir hareket rüzgârda hışırdadı, ses aramızda kayan inlemelerden zar zor duyuluyordu ve dönmek istesem de onun kaygan sıcaklığında kayboluşumun görüntüsünden çok etkilenmişim.

Oralıa'nın gözleri açıldı, kaşları çatılmadan önce dudakları şaşkınlıkla aralandı ve amcığı etrafında sıkıştı. Bir elinin üzerine kalktı, diğer eliyle arkama uzandı. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, zevk sımsıkı sarıldı.

"İşte böyle," diye övdüm, yanaklarına yayılan ısıltılı ıslaklığı öperek. "Aynen böyle."

İniltisi dağda yankılandı, göğüs kafesimden kayarak göğsünde olmasaydı kalbimin olacağı boşluğu sardı. Ve onun zevki benimkini de kendine çekti, ta ki adı dudaklarımdan dökülene, kalçalarım düzensiz bir şekilde sarsılana, rahminin derinliklerine dökülene kadar onu kovaladım.

"Ren," diye soludu Oralıa, eli yine omzumda kayıyordu, gözleri arkamda sabitlenmişti. "*Yıldızlar*, Ren. Onları hissetmiyor musun?"

Kaşlarım çatıldı, ama ondan ayrılmaya hazır değildim, bu yüzden yüzünü daha kolay okuyabilecek kadar geri çekildim, gözlerindeki merak şaşırtıcıydı. Ve bu hareketle birlikte bir hışırtı daha geldi. Ağırdı.

ağırlık, yabancı ama unutulmamış. Etrafımızdaki büyü yavaşça dağıldı, yeni gücünün son korları da karanlığa göz kırptı.

"Ne oldu?" diye sordum, iç çekerek içinden çıktım, keşke kendimi onun içine sokabilseydim ve asla bırakmasaydım.

Kendimi pantolonumun içine geri sokarak aramıza baktım, şişmiş amından sızan gümüşü büyüü görünce göğsümde zevkle çalkalandım. Ama o sadece bacaklarını birleştirdi ve dizlerinin üzerine kalkarak arkama uzandı.

Eli *bir şeyin* kıvrımını okşadı. Dokunuş omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi, onu ters çevirip tekrar içine girmeye hazır olana kadar aletimin içindeki ısı alevlendi. Düşündüğüm, umduğum şey bu olamazdı. Burada, bu âlemde geçici de olsa buna inanmama izin veremezdim.

Ama sonra geri çekildi, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu, yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Kanatların."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Oralia

Ren'in aradaki zamanda neden kanatlarının olmadığını merak etmemiştim. Yeniden bir araya geleceğinden asla emin olamadığı, uzun süredir yasını tuttuğu parçaları dışında bir bütün olarak karşıma çıkmıştı. Ama birleştiğimizde ve sihrimiz etrafımızda dolandığında, anladığımı düşündüm. Ren burada, bu âlemde bile o kırık parçalarına tutunuyordu. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı bir dünyada ruhu tam anlamıyla bütün değildi.

İlk başta cisimsizdiler, sadece arkasından akan gölgelerdi, aldığı her nefeste titriyorlardı. Ama zevkimiz ateşin doruğuna ulaştıkça, büyü etrafımızda parıldadıkça, kanatları şekil aldı. Siyah kasların soluk tene dönüştüğü kavşakta parmağımı gezdirmek için uzanabildiğim ana kadar gölge zerreleri gerçek, elle tutulur hale gelmişti.

Ren'in saçları yüzünü örtmek için öne doğru kaydı, çenesi göğsüne doğru eğildi. Aldığı her nefeste kanatları titriyor, esniyor, tepki veriyordu. Uyluklarına yayılmış elleri, öldürücü bir darbe bekliyormuş gibi gerildi, sonra gevşedi. Daha da yaklaştım, çıplak göğsümü onunkine bastırdım, avucumu kıvrımın üzerinde gezdirdim, parmaklarımı kanadın tepesindeki gümüş uçlu pençenin etrafına sardım.

"Çok güzeller Ren," diye nefes aldım.

Typhon'un tüylü beyaz kanatlarından farklı olarak Ren'inkiler simsiyahtı, dört dar kemik boyunca uzanan bir zar gibi ince derileri vardı. Parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirerek dokusunu öğrenmeye çalıştım; alacakaranlığın zayıf ışığındaki garip parıltıyı anlamaya çalıştım. Birçok yönden, yükselirken parıldayan ışıkları sis ve karanlık tarafından yutulan ruhları hatırlatıyordu.

"*Eshara*," diye gürledi ve beni kalçalarımın kavramak için dışarı fırladı.

"Onları görmek istemiyor musun?" Keşfetmeye devam ederken çenemi omzuna yaslayarak sordum.

Parmaklarım sırtında bir zamanlar sadece boğumlu yara izleri olan buluşma noktasına kayd. Gözyaşları görüş alanımı kapladı, onu olması gerektiği gibi görmek için yüzümde sıcaklık dans etti. Tek umudum onun da yakında bizim dünyamızda aynı olmasını sağlamaktı.

Ren boğuk bir inilti daha çıkardı ve kaşlarım çatılmış bir halde geri çekildim. "Acıyor mu?"

Nefesi yüzümde geziniyor, parmakları etime daha da gömülmeden önce göğsü kabarıyordu. Yanakları kızardı, gece yarısı gözleri karardı. Aramızda, aleti, kendini gelişigüzel bir yere bıraktığı pantolonunun kumaşına doğru gerildi. Yine de cevap vermedi, sadece bana baktı, dudakları ayrılmıştı. Yavaşça uzandım, bir parmağımı kanadının kenarında gezdirdim ve göz kapakları dalgalandı, dudaklarının arasından bir inilti süzüldü.

"Ren..."

Tekrar sormama fırsat vermeden ağzını benimkiyle kapattı ve beni kucağına sürükleyip sikinin başına geçirdi. Elim kanadının kıvrımına dolandı ve inleyerek içime girdi, parmakları saçlarımın arkasına dolanarak boğazımı ortaya çıkardı.

"Bana acıyıp acımadığını mı soruyorsun, *myhn lathira*?" Ren beni cezalandırıcı ritmine karşı sabit tutarak hışırdadı.

Karnım sıkıştı, korlar tenimi yakana kadar sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

"Elini üç yüzyıldır sahip olmadığım bir parçama, hiç bilmediğin bir parçama dolaman ve yine de sadece bir nefesle bana geri vermen... bu acı tatlı bir *ıstırap*, Oralia."

Dişler omzuma kenetlendi ve omuzlarını kavrayarak kendimi sabit tutarak haykırdım. Bu kendine özgü bir tapınmaydı. Ren'in kontrol edemediği bir vahşet. Tüm varlığı bir kayıptı - ruhu, aynadaki yansımalarını tanıyamayacak hale gelene kadar parça parça parçalanmıştı. Ve şimdi aniden, bu yerde, yeniden bir bütün olmuştu.

Sikinin etrafında çırpındım, orada, tam sınırdaki serbest kaldım. Ama Ren hızını kesmiyor, sadece boynumdaki ısırtığı yalıyordu. İki eliyle belimi sarmış, beni kucağında zıplatıyordu. Tek yapabildiğim kendimi bırakmak, dostumun beni kendi amaçları için kullanmasına ve vazgeçmediği bu parçasını serbest bırakmasına izin vermektir. Ve bunu yaptığında, onun etrafında patladım, adı havada yırtılan bir çığlıktı.

Ren boğazımın kıvrımında inerken, kalçaları kekelerken onun pençesinde kemiksiz kalmıştım. Öne doğru eğildim, iki parmağımı siyah bir kanadın genişliği boyunca kaydırdım ve Ren haykırdı, horozunun sıcak nabızları benden daha küçük, daha yumuşak bir orgazmı sürükledi. Birkaç uzun dakika sessizlik içinde oturduk, alınlarımız birbirine yapıştı, birbirimizin havasını soluduk.

"Onları görmek ister misin?" Üzerinden dikkatlice kayarak tekrar sordum.

Ren'in parmakları bacaklarımın arasına daldı, tohumunu toplayıp tekrar içime bastırdı ama elbette bu âlemde bunun bir önemi yoktu. Seksimi sahiplenici bir şekilde avuçladı. Parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirirken uzun süre konuşmadı, sanki soluduğum tek havaymış gibi kokusunu derin derin içime çekti.

"Hayır," diye nefes aldı. "Buna dayanamam."

sallayarak ayağa kalktı, kanatları arkasında parlıyordu. Aşırı düzeltme yüzünden hafifçe tökezledi ve ben de ön kolunu tutarak onu destekledim.

"Neden olmasın?"

Ren derin nefes aldı, kanatları tepki verince yüzünü buruşturdu ve elini saçlarında gezdirdi. "Çünkü burası gerçek değil. Bu ne benim ne de senin gerçek beden. Rüyadan daha fazlası ama uyanıklıktan daha azı. Ve beni dirilttiğinde, bu bedene ve bu kanatlara dönmeyeceğimi biliyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzünü ellerimin arasına aldım ve elmacık kemiklerinin keskin hatlarını okşadım. "Sana söz veriyorum, onları geri vermek, seni tamamen eski haline getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bileklerimi kavradı, dokunuşa doğru eğildi. "Bunun yerine bana neler olduğunu, geriye ne kaldığını ve ne yapmayı planladığını anlat."

Rapor edecek fazla bir şey yoktu, sadece kendi gözlemlerinden çıkarabildiği şeyler ve Samarah'ın onun bir parçasını topraklarında barındırdığının teyidi vardı. Typhon'un sarayında sergilenen kanatlarını da dahil edersem, dağılmış üç parçası daha vardı. Gücümü, ışık ve gölgelerle dans ederken gördüğü ateşi sordu ve ona Zayne ile buluşmamı anlattığımda bana garip bir şekilde gülümsedi.

"O tam da ihtiyacın olan şey, *eshara*." Ren saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve elbisemin kumaşını omuzlarımdan yukarı kaydırmadan önce kaşlarımın arasına bir öpücük kondurdu.

Ona sarıldım, karnımda garip bir çekilme hissi başladı. "Lütfen beni gönderme."

"Gitmeliyiz tatlım," diye seslendi Samarah şakıyan sesiyle, Asteria ile kol kola ağaçların arasından belirerek.

İkincisinin yüzü kızarmıştı, gözleri parlak ve cam gibiydi. Ama Samarah gülümseyerek döndü ve bana uzanmadan önce yanaklarına öpücükler kondurdu. "Şafak yaklaşıyor ve sen dinlenmelisin," diye devam etti. "Veda et eşin."

Ren'in dudakları şakaklarıma değdi, parmak eklemleri çenemi yukarı kaldırarak ağzını benimkilerle kapattı. "Sen doğru yoldasın. Büyüne güven."

Onun görüntüsü, yüksek bir dağın eteklerindeki ormanla birlikte kayboldu. Kalçalarımın arasındaki hoş sızı da öyle, cinsel organıma bulaşan onun izleri de. Garip şehirlerde seyahat ettim, arkamda kaynayan bir karanlıkla garip insanlarla konuştum. Parlak güneş ışığı yüzüme vuruyor, acı bir karanlığa dönüşüyordu. Birisi bilmediğim bir dilde konuşuyordu ama yine de bana tehlikeden bahsettiğini anladım. Ellerinde zamanla solmuş ve küflenmiş bir nar vardı. Ren'i kalabalık, yılan gibi kıvrılan bir caddede kovaladım, insanlar ve yarı tanrılar arasında gidip geldim, arada geçirdiğimiz zamanın bir rüyadan fazlası olup olmadığından emin oluncaya kadar ona seslendim.

Ama saatler sonra sislerin arasından süzülen şafağın yumuşak ışığına ve odamın dışında tartışan Sidero ve Samarah'nın seslerine uyandığımda

banyo odasına girdiğimde boynumun omzumla birleştiği yerde parlak kırmızı bir ısırık buldum.

Ren'in işareti. Onu eve getirmemi beklediğini hatırlatan bir işaret.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Oralia

Labirent, başka bir âleme açılan bir kapı gibi girişinde dönen yoğun sisin içinde uğursuz bir şekilde duruyordu. Yumuşak siyah eldivenleri çekiştirmeden önce ellerimi elbisemin eteğine sildim. Zamansız bir tanrı olan Samarah'nın dokunuşlarıma karşı korunmaya ihtiyacı yoktu; bunu bir gece önceki mücadelemizden sonra fark etmiştim. Bu sabah bir esintiyle odama girmişti, Sidero da yanındaydı. Onunla arkadaşlarım arasında geçici bir ateşkes daha oluşmuştu.

Görünüşe göre Samarah'yı onlara sevdirmek için yapılması gereken tek şey onu tehdit etmektir.

İkisi de benimle birlikte arazide yürümeyi teklif etmişti ama ben reddetmiştim. Karanlığa adım atmadan önce derin bir nefes daha aldım, parmaklarımı boğazımdaki solan ısırığın üzerinde kaydırdım. Yol uzun değildi ve sadece birkaç dönüşle Zayne'i yine geniş bir çukurun kenarında oturmuş, bir elinde küçük bir günlük, diğerinde kömürden bir yazı çubuğuyla buldum.

"Kötü bir zaman mı?" Onu ürkütmek istemediğim için usulca sordum.

Zayne başını yavaşça kaldırdı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Hızlı ve kolay hareketlerle kitabı kapattı ve ayağa kalkmadan önce yazı çubuğuyla birlikte kenara koydu. Tanrı hatırladığımdan daha uzundu, gerçi o sırada o kadar şaşırmıştım ki belki de fark etmemiştim. Hafızamda aynı boyda duruyorduk ama gerçekte üzerimde yükseliyor, bir elini kalbine bastırıp çenesini eğiyordu. Kalın saçları diğer tanrıların çoğundan daha kısaydı, kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve hareketle yanık altın-kahverengi elmacık kemiklerinin üzerinden kayıyordu.

"İyi misin?" Zayne'in benimle henüz konuşmadığını bir kez daha fark ettiğim için bu soru biraz garipti.

Ama tanrı bana sırtıttı ve elini uzatmadan önce bir kez başını salladı. Eldivenli avucumu onunkine yerleştirdim, sonra diğer eliyle aynı soruyu sorduğunu düşündüğüm bir şekilde bana işaret etti.

"Buna gerçekten cevap verebilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandım o beni çukurun etrafından dolaştırıp başka bir yola yönlendirirken.

Zayne başını çevirdi, kalın kaşlarını kaldırdı ve ben de bir nefes verdim. "Yorgunum ve daha yeni başladık. Bu savaşı kazanmak için... Ren'i bu dünyaya geri getirmek için yapmam gerekenlerden sağ çıkamayacağımdan endişeleniyorum. Ve aramızda bir hain olmasından, güvendiğimiz birinin Typhon'un kulağına gitmesinden giderek daha korkuyorum."

Boğazından bir uğultu yükseldi ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Bu bir anlaşma mıydı yoksa sadece bir anlayış sesi miydi? Ama labirenti geçerken elimin arkasını okşadı ve bir kez sıktı.

Yarın, Ren'in bir sonraki parçası için yola çıkacaktık. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Samarah katılmak için ısrar etmişti, böylece üç kişilik küçük grubumuz dörde çıkmıştı. Diğerlerinin onun varlığı hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ama şahsen ben kararsızdım. İnkâr edilemez derecede güçlüydü ama tanınmıyordu. Bizi ya da yolumuza çıkan herkesi katletmeyeceğine güvenebilir miydik emin değildim.

Zayne, yılan çukuru gibi birbirine dolanmış, çürümüş sarmaşıklarla kaplı geniş bir duvarın önünde durdu. Dikkatimi verdiğimden emin olmak için bakışlarımı yakalamadan önce bir kez daha sıkarak elimi bıraktı. Sarmaşıkların üzerine iki parmağının ucuyla bastırmadan önce, boşlukta bir başka uğultu -en son birlikte olduğumuzda duyduğum melodinin aynısı- süzüldü.

Duvar alevler içinde kaldı.

Nefesim kesildi, sendeleyerek geri çekildim ama eli beni tutmak için uzandı, parmakları bileğimi sıkıca kavradı. Dikkatli çekiştirmelerle beni öne doğru çekti ve tuttuğu kolu alevlere doğru kaldırdı.

Ateşten değil ama utançtan enseme yanan bir sıcaklık yaladı. Zayne bir cesaretlendirme sesi daha çıkararak

Elimi duvara bastırmadan önce başımı ateş duvarına doğru çevirdim. Alevler parıldıyor, sanki tenime dokunmak için can atıyormuş gibi eldivenimin kumaşını yalıyordu. Bileklerimin ve ön kollarımın etrafında kıvrılırken, damarlarıma gıcıklayıcı bir sıcaklık yayıldı.

Elimi çektüğimde, alevler kaşlarımı çatmadan önce serin sisin içinde titreyerek oyalandı. Büyüm iğnelendi ve nefes verdim, ateş parmaklarımın arasından kaymak için bir kez daha yakalandı. Zayne başını salladı, sitrin gözleri gurur olduğunu umduğum bir ifadeyle parlıyordu, sonra tekrar duvarı işaret etti.

Yangın sönmüştü ve duvar daha önce olduğu gibi, cehennemden etkilenmeden duruyordu.

Parmaklarımı sarmaşıkların üzerinde gezdirmeden önce eldivenlerimi çıkardım, aynı damlayan sıcaklığı ileriye doğru gönderdim, yavaşça nefes aldım ve her nefes verişimde alevleri hayal ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, görevime odaklandığımda, sarmaşıklar parmaklarımın altında ölmedi ve bunun avuçlarımdan ölüm büyüsunü geri çekmenin püf noktası olup olmadığını merak ettim. Duvarın tutuşması ve ateşin dar geçidi aydınlatması umduğumdan daha uzun sürdü. Ama aydınlandığında gülümsedim, içimden bir parça yerine kilitlendi.

İhtiyacım olan kontrol değil, teslimiyetti.

Sonra Zayne elini duvarda gezdirerek ateşi söndürmemi istediğini düşünmemi sağlayacak bir hareket yaptı. Kaşlarımı çatarak avucumu ateşe bastırdım ama ateş daha da parladı. Panik omurgama sıçradı ve ona endişeli bir bakış attım ama yüzü sadece ciddi bir düşünceye dalmıştı.

Omzumu okşadı ve beni rahatlatıcı seslerle susturdu. Ateşi söndürmek zorundaydım. Ama aklıma gelen tek şey yağmurdu, eğer gökyüzü açılırsa alev alev yanan ateşi kolaylıkla söndürebilirdi. İhtiyaç duyulan şey Aeleastor'un gücüydü, benim değil.

Bir damla düştü.

Aeleastor'un yakınlarda olup olmadığını merak ederek etrafımıza bakındım ama yalnızdık. Göğsümde yeni bir şey titredi -ilk kez uyanan çocuk büyüsu.

Bir damla daha.

Gökyüzü açıldı ve su çarşaflar halinde düştü, alevleri söndürdü ve saçlarımı yüzüme, giysilerimi kemiklerime kadar ıslattı. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, birbirimize bakıyorduk.

"Belki de bir kez daha prime'ı yaşıyorumdur," diye mırıldandım.

Zayne bir kahkaha attı ve omuzlarını hafifçe sallayarak bana kendi ilk zamanlarını hatırladığını düşündürdü. Bu, tam sihrimin ilk ortaya çıktığı zamana çok benziyordu. Yağmur dilemişim ve derimden süzülen büyüm beni dinlemişti. Aelesor'a söylemek için sabırsızlanıyordum. Yağmur düzenli bir ritimle yağıyor, Zayne'nin yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş halde labirentin içinde sırlıklam durana kadar ateşin son sıcaklığını da soğutuyordu.

Onu buraya çağıran şeyin ne olduğunu merak ettim. Neden varlığının çoğunu krallığın geri kalanıyla geçirmek yerine yalnız geçirmeyi seçmişti? Elbette arkadaşları ya da yoldaşları vardı. Onu yakın çevre toplantılarında görmüştüm ama Ren ve Morana dışında kimse onunla konuşmamıştı. Thorne bile onunla tanışmamıştı.

Ama Zayne fırtınayı içerken, içinde yaşayan güç kadar uçucu bir güçle yalnız olmanın nasıl daha güvenli hissettirebileceğini anladığımı düşündüm. Ben de kendim için aynı şeyi hissetmemiş miydim? Benim bileklerimde olduğu gibi onun avuçlarını da saran yara izleri bu tehlikenin kanıtıydı.

"Ateş seni yaktı mı... gençken?" Gözlerimdeki suyu silerek sordum. Derin bir nefes aldım, sihrimi geri çektim, göğsümün içinde yuvasındaki bir yılan gibi kıvrıldığını hayal ettim.

Zayne çenesini aşağı çekti, yüzündeki tüm şaşkınlık son fırtınanın dinmesiyle birlikte akıp gitti. Parmak uçlarında ateş kıvılcımları çaktı, bana kolunu uzatmadan önce suyun en kötüsünü kurutmak için etrafımızı saran sıcaklık. Beni başka bir yere yönlendirmek istediğini anlamam bir anımı aldı. Bizi Infernis'e geri götüreceğini düşünmüştüm ama o kadar küçük bir oyukta durduk ki ötesi gece yarısı olabilirdi.

Eliyle işaret ederek eşiği geçmem için beni cesaretlendirdi. Kalın bir şekilde yutkundum, sadece bir an tereddüt ettim. Karanlık beni yuttu. Zayne'i görmekten çok hissedebiliyordum, nefeslerinin oyuktaki sığ yankısı sağır ediciydi.

Tek bir kıvılcım parladı.

Ama ateş ondan gelmiyordu. Önümüzde küçük bir çocuk duruyordu, gür saçları omuzlarına dökülüyordu. Minik botlarının altında yeşil çimenler sallanıyordu. Onun ötesinde hiçbir şey göremesem de yalnız olduğunu hissedebiliyordum. İlk kıvılcım ellerinin üzerinde dans etti ama kaşları şaşkınlıkla gerildi, küçük omuzları korkuyla titredi. Onu rahatlatmak için irkildim ama Zayne bir elini koluma doladı.

"Anne!" diye bağırdı çocuk, sesi dehşet içinde çınlıyordu.

Avucunun içindeki kıvılcım, aldığı her panik nefesiyle daha da parladı, bembeyaz oldu.

"Anne!" diye bağırdı dehşet ve acı içinde, ateş avuçlarına ve kollarına yayılırken, sıcakta köpüren ve kararan derisini yalayarak.

Kulaklarım onun dehşet dolu çığlıklarıyla çınladı, biri diğerine karışarak tek bir acı dolu feryat haline geldi.

Görüntü bulanıklaştı ve bir hıçkırık boğazımı parçaladı. Korku içinde o kadar yalnızdım ki, gücü onu tüketirken annesi için çığlık atıyordu... Güçlerin çocuklukta ortaya çıkması nadir görülen bir durumdu ve bu korkuyu çok iyi biliyordum. Uzun, acı dolu dakikalar sonra bir kadın koşarak geldi, sarı saçları arkasında parıldıyordu ve onu kollarına aldı. Kararmış kollarına su döktü ama yatıştırmak için artık çok geçti.

Zayne beni oyuktan dışarı çıkardı ama karanlık onları gözden uzaklaştıran kadar gözlerimi çocuktan ayırmadım.

"Yine , değil mi?"

Omuz silkti, takip etmemi işaret etti. Ama omuzları anının etkisiyle kaskatı kesilmişti ve ensesinde ter parıldıyordu. Neden bir daha konuşmayacağını anlamak kolaydı. Yardım için çığlık atan genç bir tanrı için, çığlıklarına cevap verilmemesi dehşet verici olurdu. Büyüsünün ona karşı dönmesi ise daha korkutucu olmalıydı. Yine de büyüyle iletişim kurdu, onu kontrol etti ve başkalarıyla birlikte yaşamayı reddederken ona hakim oldu.

Labirentin eşiğinden geçerken zayıf öğleden sonra ışığı yüzüme vurdu ve acaba yemek için bana katılır mı diye düşündüm.

ona sordum. Gerçekten istediği için değil *Lathira* olduğum için kabul edeceğinden korktum. Bunun yerine ona gülümsedim ve omzunu bir kez sıktım.

"Bugün bana öğrettikleriniz için teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı, göğsüme dokunmadan önce başını salladı ve tek kelime etmeden kendi kendime öğrendiğimi söyledi. Ama labirente yanımdaydı, bocaladığımda beni cesaretlendiriyor ve yağmur yağarken benimle birlikte şaşkınlıkla bakıyordu. Onu zorlamamaya karar vererek başımı salladım ve yarına hazırlanmak için Horace'ı bulmak üzere kaleye geri döndüm.

Basamakları çıkınca labirente döndüm ve girişte iki figür gördüm. Zayne, Samarah'nın kucağına adım attığında göğsümde küçük bir sıcaklık hissettim.

Ve sonra Kabuslar Tanrısı, Ateş Tanrısı'nı bir kez daha sanki sadece bir çocukmuş gibi kollarında sallarken gözyaşları yandı.

CHAPTER TWENTY-NINE

Oralia

"Benim için ne haberlerin var?"

Mecrucio yorgun gözlerle bakıyor, parmakları elinin altındaki koyu renkli mermerde bir damarın izini sürüyordu. Önündeki tabağa neredeyse hiç dokunulmamıştı ve Horace kaşlarını çatmış, ancak Gezginlerin ve Hırsızların Tanrısı onunla göz göze gelmemişti.

"Typhon savaş için bir ordu kuruyor. Dışarıdaki tüm birliklerini eve çağırdı," diye cevap verdi Mecrucio, sesi yavaştı, alışık olduğum alaycı tondan çok farklıydı.

"Kaç tane?" Midem bulandı. Cevabı ben de bilmiyordum ve Typhon tarafından bunca yıl boyunca karanlıkta bırakılmış olmak içimi sızlatıyordu.

Drystan sağıma kaydı ve bana dönmeden önce ikiziyle bakıştı. "Eğer tüm taburları Aethera'ya geri çağırırsa, aşağı yukarı altı bine yakın askeri olacak."

Thorne nefesinin altından küfretti. Konuşmalarımızdan iki binden biraz fazla askerimiz olduğunu biliyordum ama sisin içinden geçmesi beklenen tüm giriş noktalarını korumak için dağılmıştık. Bu kadar büyük bir orduya karşı böyle bir savaşı kazanmayı nasıl umabilirdik ki?

Aelestor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yavaşça, "Sis bizim tarafımızda," dedi. "Infernis'in büyüğü bize yardım edecek."

Thorne kadehini boşaltırken, "Ren'in sisi yaratması geçen sefer bizi kurtaran tek şeydi," diye mırıldandı.

Dimitri oflaya puflaya onayladı. "Typhon Infernis'i yerle bir eder ve boğazından yakalardı."

Bu düşünce karşısında benim de boğazım düğümlendi. Bu uyuyan güçler kendilerini göstermeye başlasa da, Altın Kral'a karşı sadece Ren'in bir şansı vardı. Ve onu aramak için harcadığımız her an, Aethera'ya dönen bir başka asker, tabutumuza çakılan bir başka çivi demektir.

"Oralia için planları neler?" Drystan masanın etrafındaki homurdanmaları yarıda keserek sordu.

Soru karşısında çeneler kapandı ve dikkatli gözler casusumuza çevrildi.

Mecrucio'nun vakur yüzü, masanın etrafındakilere bakarken solgunlaştı. "Oralia'nın sadakatini Aethera'ya geri döndürme umudunu yitirdi."

Thorne sandalyesinin iki arka ayağına yaslanarak, "En azından bir şey kalın kafasına girmiş," diye düşündü.

"Onun yerine benim için planı ne?" Mecrucio lehine Thorne'u görmezden gelerek bastırdım.

İkincisi beni anlayamadığım bir bakışla sabitledi. "Seni ve değer verdiğin her şeyi yok etmek için. Artık silahının kapasitesine güveniyor. Seni öldürerek, senin gücünü alıp kendi yerine hükmedecek bir başkasına bahşedebileceğine inanıyor."

Thorne'un sandalyesi yere düştü. Etrafımdaki herkes kuşkularını, yok edilmeyeceğime olan inançlarını dile getirdi. Ama Mecrucio'nun bakışlarını tuttum ve ifadesinin kenarlarında pişmanlık olduğunu anladım. Typhon beni yok etmeye çalışacak, sihrimi çalacak ve bir başkasına verecekti.

"Bunun olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz mü?"

Mecrucio başını sallamadan önce dudaklarını birbirine doladı. "Gördüm, Majesteleri. Babasının yüzüğünü bir başkasının büyüsunu almak için başarıyla kullandı. Yüzük Asteria'nın ağacından gelen kratus reçinesi ve Daeymon'un yaradılışı taşıyan kanıyla aşılınmış. Bu kombinasyon, bir başkasının gücünü almak için mükemmel bir araç oluşturdu."

"Ve bunu kendi gözlerinizle gördünüz mü?" Thorne gürledi.

Mecrucio bir elini buklelerinin üzerinde gezdirerek başının arkasını kavradı. "Mahkemede azıcık ateş büyüsu olan bir yarı tanrı vardı. Typhon öldürdü

ve Hollis'e vermeden önce alevlerini kullandı."

Odanın içinde lanetler uçuşuyordu ama benim gözüm sadece Mecrucio'daydı. "Benim sihrimi bir başkasına verecek kadar aptal olamaz. Infernis'i istiyorsa, onu kendine saklayacaktır."

"Gücü bir başkasına vaat ettiğini söyledi, Majesteleri. Infernis'in tahtını devralacak istekli bir tanrısı var." Sesi ölü gibiydi, tanık olduğu şeyin şokuyla duygusuzlaşmıştı.

Aelestor hırlamaya yakın bir ses çıkardı. "Kim o?"

Midemde bir çukur açıldı. Korkumu yüksek sesle dile getiremiyordum ama yakınımıdaki biri olup olmadığını giderek daha fazla merak ediyordum. Yanlışlıkla güvendiğimiz biri.

"Söylemedi. Ama Oralıa'nın ölümünün *yeni bir çağın*, altın bir çağın başlangıcı olduğundan bahsetti." Mecrucio bana döndü, gözleri yalvaran bakışlarla doluydu. "Ren'in parçalarını geri almak için bu görevi durdurun, Majesteleri. Bu toprakları terk ederseniz neler olabileceğinden, sizi nasıl bir tuzağın beklediğinden korkuyorum."

Başımı sallayarak onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bir delinin tehditleriyle korkutulmayacağım."

Ama Mecrucio'nun yüzü dehşetle doldu. Masadaki yerinden kalkıp sandalyemin yanında dizlerinin üzerine çökerek eldivenli elimi tutup bir kez sıkarken gözleri ışıktaki parlıyordu.

"Anlamıyorsun Oralıa," diye nefes aldı, o kadar yumuşaktı ki sanki sadece benim kulaklarım için konuşuyordu. "Ne kadar umurunda değil. Seni yok edecek." Ona yumuşak, hüzünlü bir gülümseme verdim. Son birkaç hafta içinde büyülerim ateş gibi yükselmişti. Şu anda bile, sarayın dışındaki çimleri büyütmek için kullandığım bir şarkı gibi mırıldanıyordu. Eldivenli elimi yanağını okşamak için kaldırdım,

Fısıltısını yansıtarak.

"Önce ben onu yok edersem olmaz."

* * *

Güneşin ışığı o kadar parlaktı ki gözlerimi yakıyordu. Aethera'da olduğunun on katı, Infernis'te parladığının yirmi katı. Kaputu çektim

Yüzümden daha yüksek bir pelerin giydim ve aynı şeyi yapan Drystan ve Aelestor'a baktım. Samarah pelerin ya da kukuleta giyme zahmetine katlanmamıştı ve kemikten elbisesi rüzgârda şingirdiyordu.

"Daha dikkat çekici olabilir miydin?" Aelestor mırıldandı.

Samarah omuz silktiğinde kumral saçları -bugün dökülmüştü- güneş ışığında kıpkırmızı parlıyordu. "İstersen yapabilirim."

"Şimdilik duralım," dedim, öne doğru bir adım attım, ancak ayaklarım yere battı.

Kalbim bir an için göğsümde çarptı. Botlarımın altındaki kuru kum kaymadan, rüzgâr hareketlenip gözlerimi yakmadan önce zihnim bataklıklara geri döndü. Göğsümdeki gümüş iplik titriyordu ve bunun yakınlığıma mı yoksa aradaki zamanımdan beri derinleşen bağa mı bir tepki olduğunu bilmiyordum. Dün gece rüyamda Ren'i görmüştüm ve bir an gerçek olduğundan ve onunla birlikte arada kaldığımdan emindim. Beni kollarına almış ve takip edemeyeceği öte dünyaya götürmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurmuştu.

Bu alemde benimle birlikte olamasa bile, kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağladı.

Önümüzde yıkık dökük kulübelerden oluşan bir topluluk vardı. Buraya köy diyebileceğimden bile emin değildim. Yıpranmış ahşaplar inliyor, yırtık pırtık kumaş kapı asmaları rüzgârda sallanıyor ve paslanmış metal çatılar güneşte cızırdıyordu. Bu hiçbir şekilde hoş bir varoluş değildi ve bunun bedeli yanından geçtiğimiz yüzlerde açıkça görülüyordu. Her insanın yüzünde derin çizgiler ve güneşten kararmış bir cilt vardı.

Binlerce yıl önce, insanlar bizim dünyamız ile onların dünyası arasındaki perdeden çoğunlukla kazara geçtiler. Birkaçı evlerine dönmüştü ama çok daha fazlası kendi dünyalarından daha iyi bir hayat bulmak için bu dünyada dolaşmaya devam etti. Ya da hikayeler öyle diyordu. İnsanlar sunduğumuz her şey için bize tapıyorlardı: kurtuluş, rahatlık, rehberlik.

Burada acı çekenler arasında ibadet eden birini bulamadım.

"Suyu nereden buluyorlar?" Alçak çatılı bir kulübenin önünden geçerken nefes aldım.

Toprak zeminde yatan adam ancak bir kabuktan ibaretti.

"Aethera onlara erzak sağlıyor," diye cevap verdi Drystan ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Samarah kıkırdadı. "Siz çocuklar masallarınızla çok safsınız."

Biraz daha uzun iki baraka arasına gerilmiş, ağartıcı ışıkta kuruyan yırtık pırtık çamaşırların altına eğildik. Sıcacın, kuru kumun ve kaya gibi mineralli bir şeyin kokusundan başka bir şey yoktu. Pelerininin güvenliğinden bile benim güneşin yakıcılığıyla ağrıyordu.

"Aethera'nın menzili o kadar da uzak değıl," diye mırıldandı Aelestor, pelerininin içinde sakladığı kısa kılıcına dokunurken, kır saçlı bir adam adımlarını atmadan önce bir süre uzun uzun baktı. Garip ama insan yanımızdaki Samarah'yı fark etmedi bile.

Tırnaklarını ufalanan bir taşa geçirerek onaylar gibi bir ses çıkardı. "Burası Batı Menzilleri, tatlım. Burada hiçbir şey yetişmez, hiçbir şey gelişmez ve hiçbir şey hayatta kalmaz."

"Bu son birkaç ölümlü hariç," diye ekledi Aelestor.

Onları bir konuda hemfikir görmek tuhaftı.

Gümüş iplik çekiştirdi ve ben konuşmayla ilgilenmeyerek hızımı artırdım. Ama Drystan devam etti ve açıklama istedi. Elimi alnıma götürüp pelerinine sildikten sonra küçük köyün içinden geçen ana patikanın yan kolunu işaret ettim.

"Batı Menzilleri'nin kaynaklar açısından zengin olduğı söyleniyor-" diye başladı Drystan.

"Öyle olduğı söyleniyor," diye kestirip attı Samarah. "Ve bir zamanlar, Typhon ve *Ardren* Daeymon insanların yerleştiğı ilk yüzyıllarda bu toprakları kurutmadan önce de öyleydiler."

"*Ardren* Daeymon?" Nabzımın atışı üzerinden sorguladım. Ter ensemden aşağı süzöldü ve beni bir ürpertiye zorladı.

Menekşe gözleri parlayarak başını salladı. "Evet, Ren ve Typhon'un babası Daeymon."

Gümüş iplik kaydı ve içimde bir sızı yankılandı. Rotamı değıştirmeden önce Samarah'nın cevabını zar zor duydum. Koşarken kum ayaklarımı yavaşlatıyordu ve ana yolun yoğun toprağı için minnettardım. Benim üç

Arkadaşlarım da peşimden geldi. Gerçi acelem yüzünden onları kaybettim ama bir köşede savruldu ve parçalara ayrılmış yıpranmış bir kapıdan geçtim.

Gölgelerim göğsünde bir bohça tutan bir adamın etrafını sarmış, gecenin kalın ipleri adamın boğazını sıkıyordu. Bohçayı bıraktı, parmakları sanki onu çekip çıkarabilecekmiş gibi gücümün etrafında dolaşıyordu. Bıçağımı boynunun omzuyla birleştiği yere bastırduğimde çatıdaki çıtaların arasından sızan güneşte parlıyordu. Odada birileri kıpırdandı ve gölgelerim havayı yararak onlara doğru ilerlemeden önce onlara bakmama gerek kalmadı, kafatasımın içinde yankılanan gürleyen bir çığlık.

Havadaki kan ağzımı sulandırdı, midem yok etme ihtiyacıyla sıkıştı. Bu adamları Aethera'da geçirdiğim zamanlardan tanıyordum. Typhon'un masasının etrafında oturmuşlar, şarabını içmişler ve onun korkunç emirlerini yerine getirmişlerdi.

Önümde tuttuğum adam kırmızının garip bir tonuna dönüştü ve mor renge doğru derinleşti.

"Bu Ren parçasını nereye götürüyorsun?" Dişlerimi sıktım. "Oralia," diye seslendi bir ses.

Ama buna aldırmış etmedim. Bıçağı yarı-tanrının çenesinin altına bastırdım, koyu metalin üzerine bir parça kan damladı.

"Gölgeler mi?" Mırıldandım. "Ya da ateş, yarı tanrı?"

Tanıdık bir ses "*Oralia*," diye bağırdı ve ben donakaldım. "Bırak onu gitsin."

Döndüğümde botumun topuğu toprak zemine sürtündü, dudaklarım sessiz bir solukla ayrıldı. Arkamdaki yarı tanrı bir *gümbürtüyle* yere düştü ve bir ciğer dolusu hava emdi. Ama ben sadece önümdeki tanrıya bakabildim, güneşin kararttığı altın sarısı teni, her zamanki ifadesinden çok farklı olan dikkatli bakışları.

Omuzları bir parça düştü ve her zamanki yaldızlı zırhının olmadığını fark ettim. Arkamdaki adama çok benzeyen bir giysisi vardı -şimdi arkasındaki kapıdan içeri dalan, benimle birlikte seyahat eden gruba çok benziyordu. Ama Caston onlara bakmak için dönmedi, Samarah ölümcül bir silah çektiğinde bile.

Nereden geldiğini tahmin edemediğim kavisli bıçağı boğazına dayadı. Sadece bakışlarını daralttı.

"Kalbin nerede, Rahibe?"

CHAPTER THIRTY

Oralia

"Kime hizmet ediyorsun?" Aelestor hırladı, bıçağı Caston'ın diğer tarafındaki karnına saplandı.

Aethera Prensi tehditler karşısında gerilmedi, sadece teslim olmak için ellerini kaldırdı ve dikkatini bana verdi. Odadan bir inilti yayıldı ve karnını yardığım muhafız kendi üzerine kıvrıldı.

Aelestor baldric'inden silah üstüne silah çıkarırken Caston bana, "Khale'i bir şifacıya götürmeliyiz," dedi. "Lütfen, Oralia."

Toprak zeminde kanlar içinde yatan söz konusu adama doğru döndüm. Kendi üzerine daha sıkı kıvrılmış, elleriyle iç organlarını tekrar yaranın içine bastırırken gözüme beyaz bir şey takıldı. "Bu Ren parçasını nereye götürüyordun?"

Caston yerde ölmekte olanla konuşmadığımı biliyordu. Dizlerinin üzerine çökerken iç çekişi, adam için taşıyacağı kederle ağırlaşmıştı. "Sana. Oralia, *lütfen*. Yalvaracak değilim."

Baktığımda gözleri kocaman olmuş, benimle topraktaki adam Khale arasında gidip geliyordu. Neden beklediğimi, bu adamın acının beni neden etkilemediğini bilmiyordum. Ama Caston'un yüzünü aradım, Infernis'te geçirdiği zamanı ve kurduğu dostlukları hatırladım.

Düşüncelerimi yarıda kesen Drystan oldu; elleri üst kollarımı sarmış, sert bir bakışla beni hizaya getirmişti. Hiçbir şey söylemedi ama bakışı sakinleştiriciydi. Bir an için meyve bahçelerinde azarlanan genç bir kıza döndüm. Yerde yatan bu adam eskiden onun silah arkadaşıydı, arkasındaki tanrı da eskiden onun komutanlarından biriydi.

Kalbin nerede, Rahibe? Caston sormuştu ve gerçek şu ki... Bilmiyordum.

Ben de tekrar bulmaya çalıştım. Ölmekte olan adamın yanına diz oktım ve yarayı daha iyi değerlendirebilmek için onu sırt üstü çevirdim. Gölgelerim midesini temiz bir şekilde kesmiş, kanın yemek borusundan yukarı çıkmasına ve ağzının köşesinden damlamasına neden olmuştu. Bunu sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz yapmıştım ama yine de bir adamın canını ilk kez aldığımda yaşadığım kafa karışıklığını bulamıyordum.

Sihir dikkatimin bir köşesine dokundu. Aethera'dan ilk ayrıldığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da içimde çalkalanan ve her geçen gün daha da genişleyen güce kulak vermektir.

"Göster bana," diye emrettim sihrime.

Avularım karıncalandı, eldivenlerimin kenarından parıldayan altın rengi bir ışık sızdı. Yavaşça eldivenleri çıkardım ve ellerimi yarasının üzerine bastırdım.

"Oralia, lütfen onu Thorne'a götür. Sakın ldrme-"

Derin bir nefes aldım, labirentte olduğu gibi gücümün içimden akmasına izin verdim, ona teslim oldum. Boğazımdan bir uğultu yükseldi, melodi tanıdıktı ama ekinleri büyütmek ve ağaları desteklemek için söylediğim şarkıdan farklıydı. Bu unutulmazdı ve damarlarımda dolaşan ışıkla bile yaşam gücüm birbirine karışıyordu. Gölgeler bir kefen gibi omuzlarımda ağır ağır asılı duruyordu.

Elimin altındaki deri gerildi, büyü sadece bir yarık kalana kadar çekti, rd. Khale yumuşak bir nefes verdi, başı yere çarparken omuzları ölümle değil rahatlamayla gevşedi. İyileşen yaraya şok içinde baktım ve eldivenli ellerimi geri çekip yanmış gibi sıçrayarak uzaklaştım.

Caston ne fırladı ve toprakta kayarak Khale'i kollarına aldı, diğer adam da onun yaralarını kontrol ederken onu takip etti. Başını kaldırıp baktığında Caston'ın alnına bir tutam sa düştü, illeri kızarmış teninde parlıyordu.

"Onu iyileştirdin..."

Eldivenlerimi tekrar ellerime geçirdim ve parmaklarımı esnettim. Karıncalanan sıcaklık sanki hiç olmamış gibi gitmiş ve yorgunluğa bırakmıştı.

"Oralia," diye itti Caston.

Başımı salladım, ayağa kalkarken boğazım kuru bir yutkunmayla tıkırdadı. "Öyle görünüyor."

Elimi tutmak için uzanmadan önce başı ağırlaşarak bir nefes verdi ve alnını eldivenli eklemlerime bastırmadan önce elimin arkasını öptü. "Infernis Kraliçesi'ni selamlayın."

Midem bulandı ve başımı salladım. "Bunu kastetmiyorsun."

Bıçak zoruyla tuttuğum yarı tanrı onun yanına geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve diğer elime uzanarak önce dudaklarını sonra da alnını parmak eklemlerime bastırdı.

"Infernis Kraliçesi'ni selamlayın," diye tekrarladı yarı tanrı, ama bakışlarında ihtiyat vardı.

Arkamda bir hışırtı duydum ve omzumun üzerinden baktığımda Samarah'nın yanımda diz çökmüş, dudaklarını tozlu pelerininin eteğine bastırmış olduğunu gördüm. Aelestor ve Drystan iki yanımdaydı.

"Infernis Kraliçesi'ni selamlayın," dediler birlikte.

"Evrenin tüm gücünün koruyucusu," diye bitirdi Samarah, menekşe rengi gözleri benimkilere parlayarak. "Kaderimizi avucunun içinde taşıyan kişi."

Samarah önce ayağa kalktı, yüzümü kucakladı ve alnını benimkine bastırdı. Sanki içimde kaynayan büyü'nün kokusunu alabiliyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Ondan korkma, *latska lathira*."

Ama korktuğum şey güç değildi. Hayır, onlar ayağa kalkarken ve Caston pelerinini Khale'nin başını desteklemek için kullanırken, kalbimde bulamadığım pişmanlıktı. Düşmanım olarak gördüğüm bu adamlar için merhametimin zerresini bile esirgememiştim. Hepsini seve seve öldürebileceğimi ve sonra da rahatça uyuyabileceğimi biliyordum.

"Bana neler olduğunu anlat," dedim Caston ayağa kalkarken, bir elini yorgun yüzünde gezdirerek.

"Onu neredeyse öldürüyordun." Sözleri sert değildi ama içinde bir soru vardı. Bakışlarıyla sanki bir yabancıymışım gibi beni değerlendiriyordu.

Buz karnıma doğru süzüldü, boğazımdan yukarı tırmanarak dudaklarıma dolandı. "Doğaüstü zincirlerle sarıldım ve eşimin de aynı şekilde asılmasını izlemek zorunda bırakıldım. Onu lime lime etmelerini izlemeye zorlandım ve sonra dünyanın dört bir yanına dağıldığını öğrendim. Onu geri almak için, yeniden canlandırmak için aklınızın alamayacağı şeylerle yüzleştim." Yaklaşarak çenemi kaldırdım. "Ren'i bu diyara geri getirmek için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin. Şimdi *bana neler olduğunu anlat.*"

Caston uzun bir süre bana baktıktan sonra yanındaki yarı tanrıya dönerek başını salladı. "Diğerlerini topla."

Başımı yarı tanrıya doğru eğerek, "Aelestor, ona katıl," diye talimat verdim.

Evlatlık kardeşime güvenmediğimden, onu kollarımı açarak karşılayamayacak kadar yaralı olduğumdan ve Aetheran askerlerinin silahlarını kaldırmış odaya akın etmesini beklemediğimden nefret ediyordum. Samarah onaylarcasına mırıldandı ve sol tarafıma yerleşti. Caston'ın dikkati aramızda gidip geldi ama ben tanıştırma teklifinde bulunmadım. Bir süre sonra boğazını temizledi.

"Typhon beni burada konuşlanmış askerlerimi alıp Aethera'ya geri götürmem için gönderdi. Yolda bana başka bir görev daha verdi, kendi çevresindeki birkaç kişiye emanet ettiği bir görev." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi, yüz hatlarını tiksinti kapladı. "Bana bu görevi vermeden önce sadakatimin nerede yattığını görmek için iki gün boyunca... sorgulandım."

Sadakatini kanıtlamak için ne tür bir sorgulamanın yeterli olacağı düşüncesi dilimin arkasını yaktı. Typhon'un kendi oğlu, *varisi*. Yine de daha önce de aynısı olmuştu. Beni Infernis'ten uzaklaştırmak için çocuğunun göğsüne bir ok saplamış ve sonra da suçu Ren'in üzerine atmıştı.

Typhon'un oyunlarının sonu yoktu.

"Benden önce başkalarının gönderildiğini biliyordum ama kimlikleri paylaşılmadı. Ancak, Typhon sana Ren'in kalbini gönderdi. Onu diriltmek için parçaları topladığınızı biliyor. Parçaları nasıl bu kadar kolay bulduğunuzu kimse ona anlatamaz ama bu onu çıldırtıyor. Huzursuz ve *tehlikeli*." Caston bir adım öne çıktı. "Birkaç gün önce Typhon'dan bir mesaj aldım. Bana verdiği parçanın yerini değiştirmemi, başka bir yere saklamamı istedi."

"Bu parçayı mı taşıyordunuz?" Drystan'ın yerden kaldırdığı bohçayı işaret ederek sordum.

Caston başını salladı. Bir nefes daha aldı, omuzları yuvarlandı ve kapı aniden doldu. Yarı tanrı ve Aelestor yan yana duruyordu, arkalarında benzer seyahat pelerinleri ve derileri giymiş yirmi küsur insan ve yarı tanrı vardı. Caston bir kolunu uzattı ve heykelsi bir kadın kalabalığın arasından sıyrılarak omuzlarındaki yükü silkip Caston'ın eline verdi.

"Hayır, bana başka bir görev verildi, yolculuğum sırasında onu güneybatıdaki ücra bir mağarada saklamam ve sonra eve dönmek için birliklerimi toplamam söylendi. Bölge daemoni istilasına uğramış durumda." Arkamdaki askere doğru başını sallayarak bana paketi uzattı. "Khale benim ikinci komutanım ve elinizdeki parça ona verildi."

Çantayı tarttım. Beklediğim kadar ağır değildi ama hafif de sayılmazdı. Ama Caston'un ne dediğini anlamıştım: Bu çantanın içinde Ren'in başka bir parçası vardı. Burada, bu yerde iki parça daha. Ve neredeyse öldürmek üzere olduğum adamlar Typhon'un emirlerine karşı gelerek Caston'a parçayı getirmişlerdi.

Bu adam benim düşmanım değildi ama onu neredeyse bir hayvan gibi katledecektim.

"Ama neden... neden onu saklanacağı yere değil de buraya getirdi?"

Caston'ın ağzının kenarları yüzünü buruşturdu. Ama konuşan Caston değil, kadındı.

"Çünkü biz tahtında boş boş oturan ve hayatları oyun tahtasındaki bir oyuncu gibi hareket ettiren bir krala sadık değiliz." Yeşil benekli gözleri benimkilerle buluştuğunda kırmızımsı kahverengi teni kızardı. "Ve biz prensimizin sezgilerine, büyüüne güveniyoruz. Birçoğumuz onun en parlak dönemini gördük. Siz ve kralınız prensi kurtardınız, ona sığınak sağladınız ve Typhon bunun için sizi katletti."

O zaman biliyorlardı... Olanlar bir şekilde buraya kadar ulaşmıştı. Caston'un eli çantayı kapatarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Bağlılık yemini ettiğim kişi sensin Oralıa, o değil."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. "Ama o senin baban."

Bir parmak eklemi çeneme dokundu. "Ve sen benim kız kardeşimsin. O koridorlarda sürünen dehşeti göremeyecek kadar küçüktüm ve gördüğümde de gönderilmiştim. Senin bir tutsaktan daha fazlası olduğuna inanmakla aptallık ettim." Nefesi kesildi, gözleri tahtalardaki çatlaklardan sızan güneş ışığında parlıyordu. "Sana işkence edilirken, eşin yok edilirken öylece durdum ve daha fazla sessiz kalmayacağım. Sana hizmet etmeme izin ver, Oralia."

Dudaklarımı yaladım, asidik acı kemiklerimi yırtarken mermer üzerinde ağrıyan dizlerimin anılarını uzaklaştırdım. Beni kara büyümden arındırmaya çalışan sayısız şifacıyı, acıyı, korkuyu. Typhon'un yaldızlı kafesine ev demiştim.

Caston derin bir nefes daha aldı, sonraki sözler bir ifadeden çok bir yemine benziyordu:

"O zaman onun terörünü durdurmak için hiçbir şey yapamazdım ama şimdi durdurmak için bir şeyler yapabilirim."

CHAPTER THIRTY-ONE

Renwick

"Ah, oğlum," diye mırıldandı Asteria, dikkati kanatlarıma odaklanmıştı.

Anlayışlı bakışlarına karşı gözlerimi sıkıca kapattım. "..."

Bir adım daha yaklaştı, elleri omuzlarıma kapandı. "Birkaç yüzyıl hiçbir şey ama yine de..."

"Bu her şeydir," diye onun için bitirdim. "Özellikle de sonsuza kadar süreceği varsayıldığında."

Aradaki sürekli esinti saçlarını hışırdattı, tüyleri onu dengelemek için rüzgârda gerildi. Benimkiler de aynı şeyi yaptığında irkildim, kaslarımın tanıdık bir esnemesi, nefes almak kadar doğaldı. Ama bırakın gökyüzüne çıkmayı, uzanıp onlara dokunacak gücü bile kendimde bulamadım. Çünkü eğer bunu yaparsam, uyandığımda onları tekrar benden koparmış olacaktı... bunun acısı tarifsiz olurdu.

Asteria'nın narin kaşları çatıldı, dikkati omzumun üzerinde sabitlendi. Kaşlarını çatana ve dudaklarından bir mırıltı dökülene kadar kanatlarımı incelediğini düşünmüştüm.

"O ne yapıyor?"

Anneme çarpmamak için kanatlarımı sıkıca kapatarak döndüğümde Oralia'yı tanımadığım üç kişiyle birlikte gördüm. İkisinin elleri bir kolunun etrafındaydı, diğeri ise bileğini tutuyordu. Samarah onun arkasındaydı, parmak uçları eşimin omurgasına basmış, sanki onu ileri doğru itiyordu.

"Onları tanıdın mı?" Asteria sordu.

Başımı sallayarak geçtikleri alana yaklaştım. Sadece birkaç dakikaydı, Oralia'nın gerçekten görebileceği kadar uzun değildi, ama başka bir

kalp atışı, o ve Samarah tekrar içeri girdiler. Sonuncusu gözden kaybolmadan önce bana endişeli bir bakış gönderdi.

Oralia otuz kişiye yakın insanı aradaki yoldan Infernis'e doğru yürüttü. Sonunda, yanında evlatlık kardeşi, Aethera Prensi Caston'un olduğuna yemin edebilirdim, kolunun altında başka bir adamı destekliyordu. Hiçbiri Altın Kral'ın zırhını giymiyordu; tek bir yaldızlı miğfer bile yoktu.

"Savaşçı topluyor olmalı," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımın arasından geçirirken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

O zaman yaklaşmıştık. Anneme baktım, alnında endişeli bir ifade vardı. "Seni geri getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

Asteria kaşlarını çattı ve burnundan yavaşça nefes verdi. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmıyorum."

Çenemde bir kas kasıldı. Bu döngüsel bir konuşmaydı ve bu âleme geldiğimden beri birkaç kez yapmıştık. "Daha önce değil, hayır. Ama şimdi buradayım... Bu diyar hakkında çok şey öğrendik. Samarah'ın yardımıyla."

"Kaderimi kabul ettim, aşkım." Sözlerindeki yumuşaklık canını sıktı.

Bu tanıdığım kadın değildi. Babama ve onun çılgın yöntemlerine karşı çıkan, insanların tanrılar tarafından köleleştirilmesine seyirci kalmayacak olan tanrı. İçindeki o kıvılcım ölmüş, yalnızlık ve umutsuzlukla solup gitmiş, geriye sadece bir kabuk kalmıştı.

"Şey, yapmadım," diye cevap verdim, sesimdeki acıyı tutamıyordum. "terk etmek istemiyor musun? Typhon'un işlediği suçlarla yüzleşmesini istemiyor musun?"

Dudaklarını büzdü, boğazını bir yutkunmayla çalıştırdı. "Tabii ki biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun? terk etmek mi istiyorsun? Yoksa Typhon'un adaletle yüzleşmesini mi istiyorsun?"

"İkisi de. Tabii ki ikisi de."

Verdiği cevap her zaman var olan öfkemi körükledi. Yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı. "Yaptığı şey seni dehşete düşürmüyor mu?"

Asteria bana göz kırptı. "Bana nasıl böyle bir şey sorarsın? Elbette dehşete düştüm."

Başımı salladım ve acı bir kahkaha attım. "Çünkü burada sıkışıp kaldığım süre boyunca bu yolda yanımda yürüdün, sadece gezinmekle, korkularımı dinlemekle yetindin, ama bir kez olsun başıma gelenlere... başımıza gelenlere öfke göstermedin."

"Uzun zaman oldu-"

"Günler önceydi anne," kestirip attım. "Belki haftalar, belki daha fazla, ama Typhon'un beni asması ve parça parça etmesi sanki günler önceymiş gibi geliyor. Ve ne oldu biliyor musun? O acının her saniyesini biliyordum. Kalbim göğsümden sökülene ve başım bedenimden ayrılana kadar o işkencenin her anını yaşadım."

Asteria bana döndü, ama ben onu takip ettim, ellerini yüzünden çektim ve bakmaya zorladım.

"Her kolumdan ve her bacağımdan birer cıvata. Bir diğeri de göğsümden." Kaburgalarımın arasındaki boşluğa dokundum. "Ve sonra öldürücü darbe boynumdan."

Benimkine benzeyen gece yarısı gözleri bana doğru parlıyor, solgun yanakları kıpkırmızı oluyordu. "Onu durdurabilir miydin?"

Başımı salladım. "Yapabilirdim ama son büyü rezervlerimi Oralia'yı Infernis kıyılarına geri göndermek için kullandım."

Çünkü eşim her zaman önce gelirdi. Onun güvende olması için binlerce kez daha ölebilirdim. Asteria'nın boğazı tekrar çalıştı, savaştığı her türlü duyguyu geri yuttu.

"Yarattığı tahribatı gördünüz ve bu bin yıl önce değildi. Düdü, önceki gündü, yarındı ve bir sonraki gündü." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Görmüyor musun?"

"Öfkem yanıyor ama sadece beni tüketiyor," diye fısıldadı. "Yüzyıllar önce bu kadar zaman karşısında öfkemin işe yaramadığını öğrendim. Typhon böyle bir ateşten etkilenmez."

Göz hizasına kadar eğildim. Ellerim omuzlarına düştü. "O zaman bunu ona hissettir. Buradan ayrılmayı, onun yanışını izlemenin bir yolunu bulmayı seç."

Başını iki yana salladı. "Peki o zaman ben ne olurdum? Onların deyimiyle dünyanın *Büyük Anneler*'e ihtiyacı yok."

Tam boyuma doğru doğruldum, bakışlarım Oralia'nın geçtiği noktaya sabitlendi.

"Sen onu yere seren kişinin elindeki bıçak olacaksın. Sürpriz bir şekilde böğrüne saplanan bir hançer. Kendini eşimin hizmetine ver." Ona döndüğümde bakışlarındaki hafif kaymayı fark ettim, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Çünkü onun büyüğü *her şeyi* değiştiren şeydir."

CHAPTER THIRTY-TWO

Oralia

"Sanırım bir şey kaybettim..."

Kelimeler sessizdi, çıtırdayan ateşin üzerinden zar zor duyulabiliyordu. Sidero, Ren ve benim odamızın pencere kenarındaki koltuğunda yanıma oturdu, ikimiz de karanlık araziye doğru yoldaşça bir sessizlik içinde bakıyorduk.

Gecenin çoğunu Thorne ve Horace ile Caston'un askerlerini sorgulayarak geçirdim. Horace, Caston'un birinin söylediği sözlerdeki gerçeği görme gücünden yoksun olsa da, birinin ruhundaki ağırlığı tartabiliyordu. Karakterlerini ölçerken, otuz iki insan ve yarı-tanrının içinde endişe uyandıracak hiçbir şey görmemişti. Sadece temkinlilik ve tereddütle birlikte *iyilik* yapmak için çaresizlik.

Caston'un askerleri yerleştirilip karınları doyurulduktan sonra, Sidero'nun beni bulduğu odama çekilmiştim. Zayıf bir gün batımı alacakaranlığa, alacakaranlık da geceye dönüşürken konuşmayıp sadece yanımda oturmakla yetinmeleri beni rahatlatmıştı.

"Kaybettiğini düşündüğün şey nedir?" Ben devam etmeyince Sidero mırıldandı.

"Öldürmekte tereddüt etmedim," diye nefes aldım, parmaklarım sabahlığının astarında esniyordu. "Ve Caston adamlarından birini bağışlamamı istediğinde... Onu Thorne'a götürmem için yalvardığında... İçimde zerre kadar merhamet bulamadım."

Sidero'ya baktım, ağızları bir çizgi halinde incelmışti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gördüğüm şey ihtiyat değil, artık bulamadığım duyguydu.

"Onu iyileştirmek için acele etmek yerine, Infernis'e getirmenin -onu kurtarmanın- maliyetini tarttım. Hiç tanımadığım biri.

Bağlılık varsayılmıştı ama henüz kanıtlanmamıştı." Tekrar pencereye döndüm ve başımı serin cama yasladım. "Şu anda bile pişmanlık duyamıyorum, sadece olanları sakın bir şekilde kabulleniyorum. Sanki yere dökülmüş bir adamın iç organlarına bakmak yerine, bir sohbetten başka bir şey değilmiş gibi."

Sidero göz ucuyla bana baktı, ağzı gerildi, sonra gevşedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. İnsanın kendini kaybetmesi olağan bir şey..." Durakladılar, kelimeyi arıyorlardı. "*İnsanlık*, gerçi bu kelimenin bir tanrı için gerçekten geçerli olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir canı, almak için olgunlaşmış bir meyve gibi elinde tartmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim. Hayatınız öldürmekten, sonsuz savaş ve kan dökmekten başka bir şey olmadığında kendinizden bir parça kaybetmemek zordur."

"Onu tekrar nasıl buldun? Merhameti mi?"

Düşünürken dudaklarını birbirine doladılar, başlarını yana eğdiler. "Zaman. Başlangıçta işkence gibi gelse de bir yara üzerindeki en büyük merhemdir."

Son zamanlarda sanki zaman her şeyin cevabıymış gibi geliyordu. Sanki sabırlı olabilseydim, aklımdaki sorular cevap bulacaktı. Ama ne Ren'in dirilmesini ne de içimdeki bu yaranın iyileşmesini bekleyecek zamanım vardı.

"Ren anlayışla karşılardı," diye mırıldandı Sidero. "Böyle şeyler için seni suçlamazdı."

Başımı salladım. "Her önce onun rahat etmesini istiyorum."

Sıcak elleri benimkini kapladı ve bir kez sıktı. Gücüme ve gücümün ruhlara işleyişine karşı bağışıklıkları olduğunu erkenden keşfetmiştim. Dokunuşumun getirdiği mutluluk ve memnuniyet onlara ulaşmıyordu ve bunun tek sebebinin zaten olmaları olduğunu tahmin edebiliyordum. Sidero, ben bu kıyılardan geçmeden çok önce, yüzyıllar önce yaptıkları savaşlar yüzünden işledikleri suçlarla yüzleşmiş ve kendilerini affetmişlerdi.

Aslında ben doğmadan yüzyıllar önce de yükselebilirlerdi ama bunu yapmamayı seçmişler. Ren'e ve bu krallığa olan sadakatleri çok büyüktü.

"Söyle ona, konuş onunla, belki duyacaktır."

Cevap vermedim. Aradaki yere yaptığım ziyaretlerden kimseye bahsetmemiştim, Samarah'a da. Dünyalar arasındaki o tuhaf yerde Ren'i gördüğümü, onunla konuştuğumu, ona sarıldığımı açıklamak çok mahremdi. Ama haklıydılar - belki de Ren'le konuşmak korkumu yatıştırabilirdi.

Daha fazla baskı yapmadılar ya da o sabah Batı Menzilleri'nde başka neler olduğunu sorgulamadılar. Uzun bir süre sonra içimi çektim, parmak uçlarımı gözlerime sürterek Samarah'bulup bana getirip getiremeyeceklerini sordum.

Kabuslar Tanrısı odada bir gölge gibi süzüldü ve saçımın tepesine bir öpücük kondurmak için eğildi.

"O gün bataklıkta beni öldüreceğini düşünmüştüm," diye mırıldandım, bakışlarımı Isthil'in kayalık düzlüklerinden ayıramıyordum.

Samarah mırıldanarak eteklerini toplayıp yanıma yerleşti, bir eli bileğimi sarmak için uzandı. "Yapardım tatlım. Bir kalp atışında."

"Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?" Soru tutkusuzdu. Gerçekten umurumda değildi ve bu, ondan yapacağım ricanın sadece bir önsözüydü.

Ama dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüştü, menekşe rengi gözleri çevresel görüşümde parlıyordu. "Bir insan neden fikrini değiştirir? Çünkü sende asla gelmeyeceğini düşündüğüm şeyi gördüm. Orada, topraklarımın çamurunda ve pisliğinde, söndüremediğim bir ateş vardı, Typhon'un sana ve varisine bir hastalık gibi verdiği saçma soyadından bahsedildiğinde bile hırlıyor ve çığlık atıyordu. *Solis*, gülünç." Sanki tatlı bir anıymış gibi iç çekti.

"Ve şimdi bana *küçük kraliçe* diyorsun ve dudaklarını pelerininin eteğine bastırıyorsun," diye mırıldandım.

Bileğimdeki el kaybolmadan önce sıkılaştı, tırnakları çenemden kayarak yüzümü onunkine doğru çekti. "Evet, biliyorum. Sen *myhn latska lathira'sın*, *myhn Lathira na Thurath*. Ve sen, senin anlayabileceğinden çok daha uzun zamandır evrene sağlaması için yalvardığım şeysin."

Ama pençelerini yanaklarıma geçirmeden önce ne olduğunu sormadım, acının sızısı tenimde parladı. Ve sonra iki tane

Parmaklarını dudaklarına götürdü, uçlarındaki kanımı yaladı.

"Aydınlık ve karanlık. Gün doğumu ve gün batımı. İlk nefes ve son nefes ve aradaki her nefes. Evren tarafından yaratıldınız ve içinde bulunduğunuz durum için seçildiniz, çoğu kişinin asla göremeyeceği bir alemin ışığının tadını çıkardınız. Yaşam. Ölüm. Ateş. Yağmur. Buz. Gölge. Sen *ih rhyonath*'sın."

Başımı eğip yanağımı sabahlığımın omzuna sürterek kurumuş kanı sildim. "O kelimeyi bilmiyorum."

Samarah bir parmağını kaşlarımın arasındaki boşluğa bastırdı ve nazik bir dokunuşla onları yumuşattı. Yüzü o kadar vakur, o kadar duygu doluydu ki, eli avuç içi yukarı bakacak şekilde aramızda durmak üzere uzaklaştığında tanınmaz haldeydi.

"Hesaplaşma sensin."

* * *

Samarah şakağıma hafif bir öpücük kondurarak ve beni rahatlatan sözler söyleyerek beni aralara gönderdi.

Uyandığında burada olacağım. Yalnız olmayacaksın.

Ren'in kanatları ilk gördüğüm şeydi, dağa doğru yürürken esniyordu. Yolda beni görünce tökezledi ve hemen uzanıp beni kendine çekti. "Ne oldu? Ben gördüm-"

"Bugün neredeyse bir adam öldürüyordum." Kelimeler dudaklarımdan bir yaradan akan kan gibi döküldü ve Sidero'ya anlattığım her şeyi ona anlatırken orada bir sıcaklık görmek beni rahatlattı. "Kendi içimde vicdan azabı bulamıyorum, Ren. Eskiden ruhumu üzerine kurduğum merhameti bulamıyorum. Caston bana sordu: *Kalbin nerede?* Ve ben bilmiyorum. Seninkini bulabilirim ama kendiminkini bulamıyorum."

Son sözcükler gözlerimin kenarlarında yanan yaşlarla birlikte döküldü. Yüzümü boynuna bastırdım, onun kokusunu içime çektim, her ne kadar bu onun gerçek bedeni olmasa da. Ama büyüğü onun gibi, *bizim* gibi, aramızdaki bağ gibi kokuyordu. Karnıma doğru yayılan paniği yatıştırdı.

"Seni suçlamıyorum," diye fısıldadı.

Çenemdeki bir kas seğirdi ve yüzümü boynuna daha da gömdüm. "İstemiyor musun?"

Elini başımın arkasında gezdirdi, dudakları şakağımı okşadı. "Rollerimiz tersine dönseydi, o çocuk şu anda ölmüş olurdu ve eğer seni geri almak anlamına gelseydi, daha sonra onun için yas tutmam anlamına gelse bile gözümü kırpmazdım."

Ren'in yüzüne bakmak için geri çekildiğimde, onu kederin boş çizgileriyle dolu buldum, umutsuzluğunda o kadar eskiydi ki, sık sık hissetmediğim zamansızlığının ağırlığını hissettim. Alnını benimkine bastırmadan önce başparmağı alt dudağımın kıvrımında gezindi.

"Bunun beni canavarlaştırması umurumda değil. Yaptıkların ya da yapmadıkların için seni suçlamıyorum ve sen de bir an bile kendini suçlamamalısın."

Bileklerini sıkıca kavradım, cevap verecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

Ren mırıldandı, aramızdaki sessiz boşluğu anlayışının sesiyle doldurduktan sonra dudaklarını yanağıma değdirdi ve hiç olmadığı halde beni rahatlattı. "Yakınsın. Bunu hissedebiliyorum."

Gülüştüğümün içi boştu, sadece bir mizah yaklaşımı. Yakın hissetmiyordum; sanki dinlenmeden önce kat etmemiz gereken kilometrelerce yol varmış gibiydi. Ren gideli bir ay olmuştu, belki de daha fazla, ama yine de bu ruhuma kazınmış bir sonsuzluktu.

"Sırada ne var?" diye sordu.

Nefesimi üfleyerek elimi göğsünde gezdirdim, avucumu kalbinin üzerine bastırdım. "Senden kalan son parçayı bulmak için seyahat ediyoruz. Caston'a göre Typhon huzursuzlanmaya başlasa da, kıyılarımızı istila etmeye çalışmasına ne kadar vaktimiz var bilmiyorum."

Yüz ifadesi karardı. "Onun pervasızlığını kendi yararına kullan, *eshara*. Seni yok etme şansı olduğuna onu inandır ve sonra da onu öldür."

"Sence var mı?" Kaşları birbirine yaklaştığında, "Beni yok etme şansı var mı?" diye açıkladım.

Ren usulca gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, kalbim. Tüm evreni yerle bir etmek seni yok etmekten daha kolay olurdu."

CHAPTER THIRTY-THREE

Oralia

"İçeri girebilir miyim?"

Caston'ın kapısını tekrar çaldım ve içeri girmeden önce boğuk davetini bekledim. Burası Ren beni Infernis'e ilk getirdiğinde kaldığım koyu yeşil odaydı ve içeride kalan anılar boğazımı yakıyordu. Caston benim sık sık yaptığım gibi pencere kenarında oturmuş, bir dizini mindere dayamış, sade beyaz bir tunik ve koyu renk bir pantolon giymişti.

Bir adım attığımda ayağa kalktı, ama ben ona el salladım ve boşluğu geçerek yanına yerleştim. "Eğer daha fazla formalite yaparsan, sanırım hasta olabilirim."

Öfkeyle başını salladı. "Eski alışkanlıklar."

Mırıldandım. Onları öldürmek zordu, özellikle de Typhon'un sarayında ve ardından ordularında büyümüşken. Caston'un hayatı şatafat ve gösterişle doluydu. Babasının kalbine bir kratus oku sapladığı ana kadar tüm varlığı koreografisi yapılmış bir danstı.

"Sence biliyor mudur?" Mırıldandım.

Babasının adını yüksek sesle söylemedik ama buna gerek yoktu. Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Biliyorsa bile onun için fark etmez. Ben onun babası olduğum kadar varisi değilim."

Dikkatlice elini elimle kapattım ve eldivenli başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Özür dilerim."

"Olma. Beni doğuran adam hakkında hiç istemediğim kadar çok şey öğrendim ve bu bende damarlarımda dolaşan kanı ateşe verme isteği uyandırıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden Ren'in burada olmasını dileyerek elini sıktım. Doğru kelimeleri o bulabilirdi.

"Sihri korumanı hiç istemediğini biliyor muydun?" Caston acı acı sordu, dikkati pencereden bana kaymıştı.

Boğazım bir yutkunmayla tılandı. "Evet, yaptım."

Küçük bir parçam hep biliyordu, aksini düşünerek kendimi kandırdığım zamanlarda bile. Ama şimdi, her şeyden sonra, kesin olarak biliyordum.

Ağzından çıkan küçük tiksinti sesi, herhangi bir kelimenin söyleyebileceğinden daha yüksek sesle konuşuyordu. "Getirdiği o şifacılar... seni *iyileştirmek* için orada değillerdi. Güneşin terk ettiği bu silahla sonunda başardığı şeyi yapmaya çalışıyorlardı. Bunca zamandır, büyünü kendine almak için seni büyüden mahrum bırakmaya çalışıyordu."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "İnan bana, biliyorum."

Typhon için ben sadece raftaki bir fincandım, içimde yaşadığını bildiği gücü tutacak bir kap. Bu gücü barındırdığımı ne kadar zaman önce fark ettiğini bilmiyordum. Belki de ısırıldığım geceyi bile biliyordu. Ama noktaları birleştirmek için kahin olmaya gerek yoktu.

"Bu yüzden seni zayıf tuttu. Gücünü kontrol etmeyi öğrenirsen neler olacağından korkuyordu."

Duyguları yüzüne yansırken tek yapabildiğim yine başımı sallamak oldu. "Seni suçlamıyorum."

Caston elini benimkinin altından çekip yüzünü ovuşturdu. "Bana bir görev ver. Bana ne yapacağımı söyleyin. Burada güçsüzüm."

Sözleri beni rahatlattı. En başta buraya gelmemin sebebi onlardı.

"Bugün bizimle gel. Bu son parça tuhaf hissettiriyor. Diğerlerinden hain. İçimde bir his var..." Parmaklarımın ucunu göğüs kemiğime bastırarak devam ettim. "Gücümün içinde sana orada ihtiyacım olduğunu söyleyen bir bilgi var."

Caston yüzümü okurken uzun bir süre birbirimize baktık. Büyüsü tenimde dalgalanıyordu, tüy kadar hafif ve göze batmıyordu.

sözlerimdeki gerçeği aradı. Sonunda bileğimi sıktı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Elbette geleceğim Oralia. Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim."

Elimi çevirip onun elini tuttum. "Şey... tam olarak gideceğimiz yer orası olabilir."

* * *

"Gelin çocuklar," diye mırıldandı Samarah şarkı söyler gibi sesiyle, Drystan'ı bana doğru çekiştirerek.

Sinirlerim göğsümde çırpındı. Ren'in kanatları son parça önümde duruyordu. Ama çok geçmeden onları da alabileceğimi umuyordum, o zamana kadar Ren'in yeniden canlandırılması gerekse bile. Drystan'ın eli dirseğimin üzerine kapandı ve hafifçe sıktı.

"Aceleye gerek yok Oralia," diye mırıldandı Drystan. "Acele etme."

Arada kalmışlığın diğer tarafında bizi bekleyen her neyse ona doğru koşmak istesem de onun sözleriyle rahatladım. Ama arkamda beni önemseyen, kendim ilgilenecek gücü bulamasam bile buradan canlı çıkmamı isteyen birilerinin olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Çünkü içten içe, Ren'in bu dünyaya geri dönmesi anlamına gelecekse kendimi seve seve feda edebilirdim.

Gölgeler omuzlarıma dolandı, belimi sarmak için yükseldi ve yoldaşlarımı örtmek için dışarı çıktı. Aelestor sağımda durmuş dirseğimi tutarken, Drystan da diğer dirseğimi tutuyordu. Caston'un eli omzumda, Samarah'nın eli de belimdeydi. İhtiyacım olduğunu düşünmesem de, Samarah'nın büyüü benimkini destekledi ve dördünü taşımak nefes almak kadar kolay olana kadar etrafımızdaki karanlığı derinleştirdi. Karanlıkta ilerlerken gözlerimi dört açtım ve gecenin içinde gümüş başlıklı bir kanadın parıltısını aradım.

Ren ve ben kısa bir süre için göz göze geldik ve onun küçük baş hareketiyle kalbim sıkıştı. Herhangi bir öpücükten daha samimi, herhangi bir

kelimesi. Ben kendime inanamazken o bana inandı ve yolumdan o kadar emindi ki bu yolda ilerlemeye devam etmekten başka çarem yoktu.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Gölgeler yavaşça dağıldı, tuzlu sprej yüzümü buğulandırdı, güneş ışığı son karanlığı da yardı. Kollarımın üzerindeki eller sıkılaştı ve botlarımın uçları kayalık bir çıkıntının kenarından sarktı. Kükreyen dalgaların arasından toplu bir soluk kesildi. Önümüzdeki su uçsuz bucaksızdı, sadece sisle kaplı bir ada tarafından engellenmişti, o kadar yoğundu ki sadece yırtık uçurumun kenarını seçebiliyordum.

"Yüce Anneler," diye lanetledi Aeilestor.

"Evet?" Samarah kaşlarını kaldırarak sordu.

Başımı sallayarak yüzümdeki spreji sildim ve uçurumun kenarına eğilerek aşağıya inmenin bir yolunu aradım. Drystan bir elini koluma dolamış, dikey düşüşle birlikte midem bulanırken beni sabit tutuyordu. Kayalık uçurumdan aşağı inmek için yeterli tutamak vardı ama okyanustan gelen sis bize zorluk çıkarabilirdi. Keşke Ren ve Asteria'nın kanatlarına sahip olsaydım da bizi suyun üzerinden geçirip gümüş ipliğin çektiirdiği adaya uçursaydım.

Aşağıdaki kıyıda enkaz gözüme çarptı. Okyanus tarafından su ile kaplanmış, hırpalanmış tahta parçaları siyah kumun üzerine serpilmişti. Kaç kişi bu sulardan geçmeyi denemişti ve diğerleri başarısız olmuşken biz bu kıyılara nasıl ulaşacaktık?

"Neredeyiz biz?" Parıldayan dalgalara baktım, adaya doğru uzaklaştıkça daha sakinleşiyordu.

Büyü tenimde dalgalandı. Güç damarlarımda gümbürdedi. Bu yerin içindeki bir şey beni çağırırdı, beni ileriye ve suya çağırırdı. Uzun bir süre kimse cevap vermeyince şaşırmadım, karşıımızdaki dalgalı sise takılıp kalmıştım. Bizim Infernis'teki sise çok benzeyen sisin içinde acı içinde kıvranan ve bükülen figürler gördüğüme yemin edebilirdim. Duyduğum bir çığlık mıydı? Bir çığlık mı? Ve sonra sessizlik, nefeslerimizin sesi ve okyanusun çalkantısı dışında hiçbir şey.

Sonunda konuşan Samarah oldu, sözlerinde keder ve özlemin garip bir karışımı vardı.

"Iapetos'a hoş geldiniz, canlarım."

CHAPTER THIRTY-FOUR

Oralia

İniş tahmin ettiğimden daha tehlikeliydi.

Kimse konumumuz ya da çalkantılı suyun diğer tarafında bizi neyin bekliyor olabileceği hakkında yorum yapmadı. Sadece karşıya geçmenin en iyi yolu hakkında konuştuk ve yüzmenin tek seçeneğimiz olduğu konusunda anlaştık.

Samarah aşağıdaki enkazı işaret ederek, "Bunlar daha önce hiç görmediğiniz sular," dedi. "Hiçbir tekne ya da tekne yüzemez. Sadece ve sadece iradeyle geçilmelidir."

Caston onun uğursuz açıklamasından sonra ilk inen kişi oldu. Aeilestor onu takip etti, ardından Drystan ve Samarah sıranın kendilerinde olduğu konusunda ısrar ettiler, ta ki aşağı inen son kişi ben olana kadar. Bazen parmaklarımın arasında paramparça olacak kadar kırılgan olan nemli kayalarda tutunacak bir yer bulmaya çalışırken dalgalar kulaklarımda kükrüyordu. Her bir tutamak tehlikeliydi ve ben kördüm, zayıf çıkıntılara tutunurken aşağıya bakmak bile imkansızdı.

"Neredeyse vardık," diye seslendi Caston ama sesi dalgaların altında kaybolmuştu.

Botlarım kara kuma değdiğinde kollarım titriyor ve parmak uçlarım ağrıyordu. Ama dinlenmek için zaman yoktu. Şu anda bile gelgit devam ediyordu ve ilk başladığımız zamana göre kumsalın daha az bir kısmı görülebiliyordu. Aeilestor pelerini çıkardı. Caston ve Drystan silahlarını göğüslerinde daha sıkı tutarken, Samarah dudaklarını büzerek bizi izliyordu.

"Kılıçlarınız bir sonraki karşılaşacağımız şeyle boy ölçüşemeyecek," dedi saçlarını başının üstünde toplayarak. "En iyisi onları geride bırakmak."

Üç adam Kabuslar Tanrısı'na kuşkuyla baktı ama hiçbirisi silahlarını çıkarmadı. Ben de çıkarmadım. Ren'in silahından ayrılmak istemiyordum.

Silahlar. Samarah sadece omuz silkti, kemik korsesinin suya geri döndü ve sanki sadece bir koridormuş gibi suya girmeden önce ağır etekleriyle yüzmeyi nasıl başaracağını merak ettim.

"Gelin o zaman çocuklar. Bakalım ne tür dehşetler saklıyorlar."

"Bir sonraki maceraya başlamak için ne harika bir yol," diye mırıldandı Aeilestor. Pelerinimi silktim ve diğerlerinin yanına bıraktım.

Caston bir kahkaha attı ve Drystan da aynı fikirde olduğunu mırıldanarak dalgalara doğru ilerlerken yanıma geldi. Samarah çoktan birkaç metre açılmıştı başını sallıyor ve yüksek dalgaların altında eğiliyordu. Daha önce hiç yüzmediğimi söylemek için doğru zaman olmadığından emindim - tabii Aethera sarayının yakınındaki küçük gölette yüzdüğümü düşünmezsek. Ama sonra Drystan yanımdaydı, elini uzatmıştı.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle.

Göğsüm ona duyduğum sevgiyle ağrıyordu ve elini kolumun altına soktuğunda daha da yaklaştım. Isırılmadan önce bana saray arazisinin yakınındaki derin gölde yüzmeyi öğretmeye çalışmıştı ama daemoni saldırısı öğrenme umudumu yok etmişti.

Deniz derinleştikçe korkum da artıyor, dalgalar yüzüme çarpıyor ve burnuma kadar yükseliyordu. Ama Drystan'ın eli kolumdan ayrılmıyor, beni tekrar tekrar yüzeye çıkarıyordu.

"Bacaklarınla tekmele," diye talimat verdi ve elini sırtımdaki baldıza götürdü. "Güzel, şimdi suyu itmek için kollarını kullan."

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, adaya doğru ilerledikçe, gelgit bizi az önce ayrıldığımız kayalık kıyıya geri sürüklemeye çalışsa bile, en azından suya basmayı başardım.

"Oralia!" Caston seslendi, takip ettiğimizden emin olmak için arkasını döndü.

Cevap veremedim ama Drystan dikkatini çekmek için sırtımdaki elini hızla kaldırdı ve ben dalgaların altına düştüğümde bir kez daha tuttu. "Burası daha sakın," diye teşvik etti Aeilestor, geri yüzerek ve duraklayarak Samarah'ın yanında bizi bekle.

Şimdiden nefes nefese kalmıştım, onlara doğru çabalarken utançtan yanaklarım kızarıyordu. Kıyı şeridini zar zor geçmiş ve açık suya girmiştik. Karşıya geçmemin ne kadar süreceğini hayal bile edemiyordum.

"Bize yüzme bilmediğini söylemeliydin," diye çıkıştı Samarah, elini Drystan'ın elinin üzerine koyarak beni tutmasına ara vermesini sağladı.

"Ben ..." Sesim kesildi.

Beni ileri doğru yönlendirdi, Drystan'ın yaptığından biraz daha hızlı çekiştirdi. "Konuşmadığın zaman acı çeken tek kişi sensin."

Sözlerinin doğruluğundan nefret ederek yanağımın içini ısırdım. "Zayıf görünmek istemedim."

Mırıldanarak başını salladı, elbisesinin etekleri arkamızdan geliyor, ara sıra bacağıma değiyordu. "Zayıflık, kişinin güçlü olmak için kendisinden başka biri olması gerektiğine inanmasıdır."

"Oralia..." Caston aradı.

İçimi çektim, önümde Caston ve Aeilestor'u görmeye hazır bir şekilde döndüm ama kanım dondu. Bana değil, ilerideki suya bakıyorlardı. Dev baloncuklar yüzeyden kopup havaya yükseldi ve kendi etraflarında dönmeye başladı. Durakladık ve Samarah'nın yardımıyla bile çenemi dalgaların üzerinde tutmakta zorlandım.

"Geri! Geri!" Aeilestor bağırdı.

Ama bir yaratık sudan fırladığında kafatasımda bir gümbürtü yankılandı. Havaya doğru uçtu, pençeleri Drystan'ın etrafını sardı ve onu da kendisiyle birlikte yüzeyden kopardı. Vücudu uzun, bir yılanınki gibi akıcıydı ve geniş, kavisli kanatları onu daha yükseğe itiyordu. Yine de ötesinde gerçek bir şekil göremiyordum, vücudu tamamen şeffaftı ve güneşte parılıyordu.

"Ah, *Serapha*," diye gözlemledi Samarah.

"*Drystan!*" Yaratık onu havaya fırlatıp kuyruğuyla tekrar yakaladığında umutsuzca seslendim.

Çırpınarak ileriye doğru yüzdük, ancak üç yaratık daha -ya da Samarah'ın dediği gibi *serapha*- derinliklerden fırladı. Garip, bozuk bir çığlık dünyayı yırttı. Şekilleri dışında birbirlerinin aynısıydılar.

Burunlarının bazıları uzun ve kıvrık, bazıları ise kısa ve yuvarlaklıktı. Ama her birinin geniş kanatları vardı, kıvrımlı vücutları gökyüzünde süzölüyordu.

Bir tanesi Caston'a doğru alçaldı, o da yaratıktan kaçmak için dalgaların altına daldı. Yanımda, Samarah tutuşunu sıkılaştırdı ve beni her geçen an daha da uzaklaşan karşı kıyıya doğru daha hızlı çekti.

Ağızıma su doldu ve dilimi kaplayan garip tattan irkilerek sıçradım. Bu, çoğu okyanusta olduğunu bildiğim gibi tuzlu su değildi ama yine de taze tadı da yoktu. Ama suyun ağızıma ilk girişi dudaklarımı ve dilimi karıncalandırdı ve gücüm göğsümün içinde gerildi.

Drystan'ı tutan *serapha* yüzeye doğru alçaldı ve ben de yollarına çıkmak için ileri doğru ittim. Samarah anlamış gibi göründü ve alçalırken beni canavarın hizasına sürükledi.

"Yapabilirsen beni suyun üstünde tut," diye talimat verdim bir an, sonra iki elimi kaldırdım, dikkatimi tamamen yaratığa verdim ve büyüme teslim oldum.

Avuçlarımdan alevler fışkırdı ve tam çeneleri üzerime inerken *serafayla* çarpıştı. Ateş onu tüketip ardında sadece buhar bırakmadan ve Drystan yüzeye çakılmadan önce kulaklarımda çığlık çığlığa bir feryat yankılandı.

"*Aelestor!*" Drystan'ın düştüğü yeri işaret ederek bağırdım.

Yanlışlıkla daha fazla su yuttum ve büyüüm titredi. Ama alevlerden ustalıkla kaçan bir sonraki yaratığa doğru döndüm, bir diğeri tam böğründe ydi. Samarah yanımda güldü, sesi biraz çılgıncaydı ama ona bakmak için dönemedim. Bunun yerine kollarımı iki yana açtım ve üçüncüsü yaklaşırken bile *serafayı* tutmak için ateşi ters yönlelere doğru ittim.

"Ah, Belinay, yaşlandıkça işkenceye dönüşüyorsun." Samarah'nın sesi eğleniyordu, parmaklarını bir tanesinin karnında gezdirmek için uzandığında, son anda parmaklarını kaçırdı.

Biri okyanusa geri çarparken bir dalga bizi solladı; o kadar güçlü bir kuvvetti ki Samarah'nın eli kaydı. Tekme attım.

Kalınlaşan suyun içinden kollarımı geçirdim, parıldayan yüzey sadece birkaç metre yukarısındaydı. Büyü ensemde karıncalanırken, şakağıma dokunup zihnimde kıvılcımlar çakarken bile başım dönüyordu. Ama göğsümün içinde korlar yanıyor ve görüşümün köşelerinde siyah noktalar oluşuyordu.

İstemsiz bir nefes aldım, ciğerlerime daha fazla su ancak yanmanın azalmaya başladığını fark ettim. Yavaşça, uzuvlarımı gevşemeye zorladım, okyanusun beni Asteria'nın uzun zaman önce ilk ısırıldığım gece yaptığı gibi kucaklamasına izin verdim.

Bu su değil, dedim, kimse beni duyamasa da. *Bu sihir*.

Ve karanlık derinliklere sürüklenmeden önce duyduğum son şey, kulağıma gülerek şöyle diyen bir kadın sesiydi: *Evet, öyle*.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Oralia

Burnumdan ve ağızımdan bir su fişkırdı.

Küçük yudumlarla hava almaya çalıştım ama ciğerlerim çoktan dolmuştu. Boğulurken parmaklarım altımdaki kaygan taşlarla boğuştu, görüşüm o kadar karanlığa gömülmüştü ki okyanusun dibinde olduğuma emindim. Ama yavaş yavaş ciğerlerim temizlendi ve nefeslerim boğazımda ılık çalarak çiğ nefesler halinde geldi.

Altta değil. Gözlerimi kırptıştırırken, altımdaki geniş taşların kenarlarını izledim; yeşil otlar, aynı malzemeden uzun duvarlarla buluşmadan önce mükemmel çizgiler halinde aralarında büyüyordu. Ama güneş tepede parlıyor, duvarlardaki oymaları kabartıyordu.

Yalnızdım.

"Drystan?" Boğazımı temizledim. "Aelestor? Caston?"

İsimleri taşa yankılandı, benimle alay edercesine geri yansıdı. Ayağa kalktım, uzuvlarım ağrıyordu ve yorgundum, botlarımın çıkardığı sestten ve derime yapışan ağır deriden irkildim.

"Samarah?"

Bir çeşit avlu gibiydi, ortası meyve yüklü bir zeytin ağacıyla kaplanmıştı. Bir giriş ya da çıkış seçemiyordum, sadece inanılmaz detaylarla işlenmiş dört taş duvar vardı. En yakın duvarda bir daire içinde toplanmış bir grup insan ve ortada duran, gözleri kapalı ve kollarını kaldırmış bir kadın tasvir edilmişti. Taşın içinde bile çok güzeldi, saçları omuzlarında dalgalanıyordu, dolgun dudakları memnuniyet ifadesiyle yumuşacıktı. Bu kadın her ne yapıyorsa, etrafı onu koruyan diğer kadınlarla çevriliymiş gibi görünen bir yoğunluk yayıyordu. Düşündüm ki

Aralarında şimdi bu yolculukta bana eşlik eden kişi de dahil olmak üzere birkaçını tanıdım.

Bir sonraki yer bir ormandı, yanlarında çürümeye yüz tutmuş birkaç ağaç vardı. Gövdenin yanında düşmüş bir geyik yavrusu yatıyordu, kürkü kaburgalarını ortaya çıkaracak şekilde soyulmuştu. Ve orada, onun yanında diz çökmüş, çok iyi tanıdığım bir tanrı vardı.

Kanatları oymanın içinde rahatlamıştı. Taştan bile yumuşak görünen saçları omuzlarında dalgalanıyor, diz çöktüğü yerde ayaklarının dibinde biriken cübbesinin omuzlarını okşuyordu. Ren'in yüzünün kusursuz bir tasviriydi, kaşlarının arasındaki çatıklığa kadar, parmak uçları kederin mükemmel bir ifadesiyle geyik yavrusunun başını okşamak için uzanmıştı.

Elimde olmadan çenesinin kıvrımını izlemek için uzandım, acı boğazımın arkasında ve burnumun köprüsünde yanıyordu. Görüntü o kadar gerçektir ki. Bir an için bana dönebileceğini, yüzündeki yırtık ifadenin neşeye dönüşebileceğini düşündüm. Ama karşımdaki bu tanrı gençti. Bunu alnının düzgünlüğünden, gözlerinin berraklığından anlayabiliyordum. Hepimizi bekleyen dehşeti henüz görmemiş, bu kadar çok ölümün ağırlığını omuzlarında taşımamıştı.

Bu an yalnızca bir başlangıçtı: ilk ölüm.

Horace, Morana ve Samarah gibi tanıdığım tanrıların yer aldığı, hepsi de zamanın başlangıcını, mevsimlerin döngüsünü tasvir ettiğini düşündüğüm ve hepsinin en büyük oymanın etrafında toplandığı daha fazla sahne. İki meçhul tanrı tarafından büyük bir ağaca doğru sürüklenen bir kadın, yüzü korku ve acıyla buruşmuş, panik içinde izleyiciye doğru uzanıyordu.

Asteria ve ilk kratus ağacının yaratılması.

"Bir kez bile çığlık atmadı." Sesi, sanki bu yorum yürek burkucu değil de sadece bir gerçekmiş gibi yumuşaktı.

Döndüm, ıslak saç örgüm boynuma çarptı. Birkaç metre ötede bir adam duruyordu, kollarını arkasında kavuşturmuş, Asteria'nın görüntüsüne bakıyordu, kalın siyah sakalının altındaki yumuşak ağzıyla.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sormadan edemedim.

Adam bana bakmadı ama bir adım daha yaklaştı, güneş ışığı koyu zeytin rengi teninde parıltıyordu. Cübbesi içinde tasvir edilenlere benziyordu.

ama koyu kırmızı, attığı her adımda sandaletli ayaklarının etrafında dalgalanıyordu.

"Asteria yalvarmadan ve gözyaşı dökmeden cesurca savaştı ve dürüst olmak gerekirse... neredeyse kazanıyordu."

Her nasılsa, neredeyse kaçtığını bilmek hikâyeyi daha da kötüleştiriyordu. Adam aniden yanımda belirdi, Horace ya da Ren'den daha uzun boyluydu ama bana ya da soruma gösterdiği ilgiye bakılırsa avluda yalnız da olabilirdi. Kalın siyah saçları bir şelale gibi sırtından aşağı dökülürken çenesini oymaya doğru eğdi, elleri arkasında seğiriyordu.

"Arkadaşlarım nerede?"

Uzun bir sessizlikten sonra döndü, yakut benekli gözleri donuk bakışlarla bakıyordu. "Sorduğun şey bu mu? *'Neredeyim ben? Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?'*"

Hayal kırıklığıma tepki olarak gücüm kıvılcımlandı, ama bir nefesle onu bastırdım. "Nerede olduğumu biliyorum ve düşüncelerine bakılırsa, eninde sonunda bana kim olduğunu ve benden ne istediğini söyleyeceğinden eminim. Bu nedenle, şu anda benim için önemli olan şeyi soruyorum: yoldaşlarım nerede?"

Sakalının köşesi eğlenerek kıpırdadı, başı hafifçe yana eğildi. "Sen tam bir *latska lathira*'sın, değil mi?"

Küçük kraliçe. Bu isim Samarah'ın dudaklarında sevecen bir anlam taşıyordu ama onunkinde biraz sertti. Bu yüzden, verdiği unvanı taklit ederek sadece buyurgan bir kaş kaldırdım.

"Ve bir korkağa göre oldukça küstahsın."

Kelimeler çınlayan bir sessizlikle karşılandı, gözlerinin yakut rengi bir kahkaha atmadan önce bir parça parladı. Dönüp bir zeytin ağacının çiçeklerle dolup taşıdığı avlunun ortasına doğru ilerlerken ben ona katılmadım. Ağacın önünde durdu ve bir tanesini iki parmağının arasında tarttı.

"Bana korkak diyorsun ama bir zalimin önünde yüzyıllarca diz çöktün öyle mi?"

Onu takip etmesem de gülme sırası bendeydi. "Cehalet ile korkaklık arasında fark vardır. Bu, kişinin oyunu anladıktan sonra yaptığı seçimlere bağlıdır. Sen bir zalimden kaçarken ben dönüp onunla savaşıyorum."

Dilini şaklatarak başını salladı ve zeytini ağaçtan koparıp parmaklarının arasında ezdi. Bir esinti yüzümde geziniyor, kuruyan saç tellerim yanaklarımı kaşındırmak için havalanıyordu.

"Renwick'in bir eş bulduğunu ilk öğrendiğimde, onun dengesiz davranışlarına dayanabilecek kadar güçlü olup olmadığını merak etmiştim." İçini çekti, ağaçtan bir zeytin daha kopardığında dal geri çekildi. "Ren'in çok fazla duygusu ve çok az kontrolü vardı. Ya da en azından... eskiden böyleydi. Son yıllarda ateşinin çoğunu kaybettiğini duydum."

Çenem gerildi, bana bakmak için topuklarının üzerinde dönerken görüşüm tanrıya daraldı.

"Yüzyıllar boyunca hiçbir şey hissetmedikten sonra senin o sihirli amcığın onu rahatlatmış olmalı. Sana bağlanmasına şaşmamalı."

Gölgeler tepki olarak göğsümden, omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı süzüldü. Ama onları ileri göndermedim, sadece Ren'le ilk tanıştığımızda yüzünde gördüğüm ifadenin bir benzeriyle ona baktım. Bu tanrıya ne öfkemden ne de acımdan bir an bile pay vermedim - her ikisini de böylesine boş bir yumrukla arıyordu.

"O zaman sen Piçlerin Tanrısı mısın?" Her kelimesinden buz damlayarak sordum.

Kahkahasıyla başını gökyüzüne doğru eğdi, kollarını mizahını kucaklayacakmış gibi genişçe açtı. Gözümü kırptım ve birden burun buruna geldik, gümüş uçlu bir hançer boğazıma dayanmıştı.

"Başının şöminemin üzerindeki görüntüsü çok hoşuma gitti. Seninkini de ekleyeyim mi?" Küçük bir gülümseme dudaklarımı kıvrırdı, gölgeler kollarımdan onunkine kaydı. Elinin altına eğildim, gölgeler ve parmaklar bileğinin etrafında dönerek Bıçağı kendi boğazına dayadım, dudaklarım kulağında.

"Hayır, ama seninkinin üzerinde olması fikri çok hoşuma gitti."

Kratus reçinesi bıçağın kenarında parıldıyordu; topraksı kokusunu alabileceğim kadar ağırdı. Eldivenlerim okyanusta kaybolmuştu ve avucum onun tenine zarar görmeden basmıştı. Zamansızdı, o halde, tahmin ettiğim gibi. Tekrar güldü, sanki sadece oyun oynuyormuşuz gibi elimi okşadı.

"Pekala , şimdi barış var."

Ama onu bırakmadım, sadece tutuşumu ve büyümü sıkılaştırdım. "Yoldaşlarım nerede?"

"Göründüğünden daha bilgesin. Beni serbest bırak, sana anlatayım."

Gölgelerim onun etrafında daha sıkı kıvrıldı, bıçak yüzeyini kırmasa da derisine baskı yapıyordu. Etrafımızda gurur gibi bir şey parıldıyordu, onun onayı sanki yanaklarımı okşuyormuş gibi boşlukta somut bir varlıktı.

"Çok güzel, Oralia, *Lathira na Thurath*. Büyük salonda sizi bekliyorlar, canlı ve iyi durumdalar."

"Beni onlara götür," diye emrettim.

Başını salladı. "Her şeye rağmen onun gerçek eşi sen olabilirsin. Benim adım Gunthar, küçüğüm. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Ben karşılık veremedim ya da onu ileri itemedim, tanrı koluyla havaya bir kesik attı. Gölgelerim ve elimdeki bıçak sanki sadece bir dumanmış gibi kayboldu. Tutunduğum yerde döndü, göğsüme bir tokat atarak beni geriye itti ve bir *oof* sesiyle ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Birden kendimi zifiri karanlık okyanus tabanında, suda boğulurken buldum.

Ve sonra kalbim durdu.

CHAPTER THIRTY-SIX

Oralia

Gözlerimi kırptım ve parlak güneş ışığı yüzüme vurdu. Hava baharatlarla ağırlaşmıştı, pazardaki kalabalığın hışırtısı. Renk lekeleri, bir dağa tırmanan kır çiçekleri gibi odak noktasına geldi.

Mycelna. İnsan diyarı.

Başımı sallayarak arkamdaki büyük gemilere baktım. İnsanlar bir sıra halinde toplanmış, dar bir vagonun üzerine istiflenmiş fiçı ve sandıkları alıyorlardı. Etraflarında, elleri kılıflarındaki silahların üzerinde duran savaşçılara benzeyen insanlar duruyordu. Biri döndüğünde boğazında gümüş bir parıltı belirdi, sanki biri nabzının üzerinde derisinin derinliklerine bir madeni para bastırmış gibiydi. Ilık bir esinti saçlarımı yakaladı ve elbisemin ince kumaşını dalgalandırdı.

"Oralia?" Yaralı tanrının sesi bunca zaman sonra bile tanıdıktı.

Ama onunla yüzleşmek için döndüğümde geriye doğru uçtum. Kollarım dışarı fırladı ve dizlerim Iapetos'taki avlunun taş zeminine bir *tokatla* çarptı. Burnumdan ve ciğerlerimden sicim gibi su aktı, büyü ensemde karıncalanmaya başladı. iki sandaletli ayak duruyordu. Tanrı Gunthar beni saçlarımdan yakaladı ve öğürmeye devam ederken beni dizlerimin üzerine sürükledi.

Elindeki bıçak avlunun zayıf ışığında parlıyordu ve gölgelerim onu karşılamak için toparlansa da onları kolayca yararak bıçağı göğsüme sapladı. Nefesim kesildi, kan dudaklarımdan taşların üzerine süzülürken bıçağın üzerine eğildim. Kalbimin bir atışı. Sonra bir tane daha.

Görüşümün kenarlarına siyahlık çöktü ve hırıldadım. Ama kratus reçenesi kemiklerimi yiyip bitirecek kadar güçlüydü. Gunthar'ın eli

kabzanın üzerine kapandı ve elinin bir hareketiyle kabzayı çekip çıkardı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken dudaklarımdan bir çığlık döküldü; ıstırap, işte buydu. Nefesimi tutamıyordum, göremiyordum. Kan boğazıma hücum etti ve karanlığa gömüldüm.

Bir solukla doğruldum ve parlak ışığa göz kırptım. Yönümü bulmaya çalışırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Ellerim altımdaki yıpranmış tahtanın üzerinde kaydı. Korku bir canavar gibi başını kaldırdı ve bir çığlık attım. Ama parmaklarım göğsümün üzerinden açık yaraya doğru , artık orada değildi. Gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırdığımda, yaralı tanrının yüzüyle karşılaştım.

"Neler oluyor?" diye yalvararak tek dizinin üzerine çöktü.

Ama ben bilmiyordum. Sadece kalbimin durmasının verdiği işkenceyi biliyordum. Tuniğinin önünü kavradım ve parlak, uyumsuz gözlere baktım.

"Sanırım ben-"

Bu kez öne doğru savrulurken bir sarsıntı daha. Ellerimin altındaki kan gölü, Gunthar'ın yumruğundaki bıçak gibi ıslaktı.

Yeni biri yüzümü avuçladı. Beni dikleştirdiklerinde sıçradım ve iki süt beyazı göz benimkilere baktı. Karşımdaki bu tanrı, dudaklarının kıvrımına ve yüzümü dürttüğünde esintiden ıslak yanaklarıma yapışan düz kumral saçlarına kadar keskin açılara sahipti.

"Ne görüyorsun?" Gunthar başımı sıkıca kavrayarak sordu.

Ellerim tanrının bileklerinden kaydı ve gölgelerim görüşümde dans ederek kendimin ve Gunthar'ın etrafında kaymalarına rağmen ona ulaşamadılar. Gücümü dışarı iterek gölgeleri alevlere dönüştürdüm.

"Yeter," diye emretti ve kolunu sallayarak başımı salladı.

Tanrı bu görüntüden etkilenmemiş görünüyordu ve sadece kendi kendine mırıldanarak yüzümün düzlemlerini izlemeye devam etti. Tepemizde güneş zayıf da olsa parlıyordu. Mycelna'daki güneşten çok farklıydı; bir şekilde daha soğuktu. Ama yine de parıltıya karşı gözlerimi kısıtım. Önümde parıldadı, avlu önce bir an önce bulunduğum rıhtıma, sonra Aethera'nın sarayının geniş alanına ve tekrar avluya kaydı. Gözümü kırptım ve Infernis'in kalesi avluda belirdi.

mesafe, kulaklarımda çınlayan metal çarpışma sesleri ve ardından avlunun sessizliği, sadece benim kalp atışlarım ve tanrının nefes alışları.

Sesim bir törpüden öteye geçmiyordu. "Bırak beni gideyim." "Petra, ne görüyorsun?" Gunthar üzerimden seslendi.

Şato gözlerimin önünde tekrar göz kırptı ve uzakta bir figür gördüğümü sandım, ellerinden kan akıyordu, göğsü kabarıyordu. Sırtlarındaki kanatlar mıydı yoksa yanılısama yaratmak için kollarını arkalarına mı bağlamışlardı? Yanlarında kan yağmur gibi yağıyor ve çığlıklar havayı kirletiyordu. Ve sonra avlu, ağzı konsantrasyonla daha da düzleşen tanrı, yanaklarının çilli derisini derinleştiren pembe bir allık.

"Kimdi o?" Ayağa kalkmak için kendimi zorlamaya çalışıp başaramayınca taşların üzerinde kayarak sordum.

Gunthar'ın tutuşu sıkılaştı ve boştaki eli omzuma kapandı. Sakin olmam, sessiz olmam için homurdanıyordu ama ben sadece tanrıya bakıyordum. "Neydi o? Sanki-"

"Infernis," diye yanıtladı tanrı.

Sesi etrafımızda bir örtü gibiydi. Gökyüzündeki güneş bile nemlendi. Parmak uçları dudaklarıma değdi, sonra elleri bir ağaçtan dökülen yapraklar gibi uzaklaştı.

"Evren etrafınızda birleşir. Enerjisini sizin pınarınıza, büyüüne akıtır. Gelecek olanı durdurmak ya da çoktan gerçekleşmiş olanı değiştirmek mümkün değildir. Aydınlık ve karanlık, ateş ve gölge, güneş yağmur, yaşam ve ölüm, yıkım ve hesaplama." Başını yukarı kaldırdı, süt rengi gözleri üstümdeki tanrıya kayıyordu.

"Evrenin tüm gücü," diye mırıldandı Gunthar.

Tanrı - Gunthar ona Petra diyordu - tekrar başını sallayarak mırıldandı. "Zamansız bir tanrı kadar güçlü, hatta daha da güçlü. Düşündüğün gibi. O ölemez."

Ona bakakaldım. "Hayır... bu doğru değil."

Gunthar kalın sakalını çekiştirerek bir kahkaha attı. "Bu doğru ufaklık. Birkaç dakika içinde seni iki kez öldürdüm ve Petra seni geri çekti."

Hayır, hayır, .

"Öldüğünde ne gördün?" Petra sordu.

Kaşlarım birbirine yapıştı ve giysilerimde kuruyan suyla tenim kaşındı.

"İnsan diyarı, Mycelna."

Gunthar boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. "Renwick'in her zaman yaptığı gibi. Bu o, tamam."

Ama saçımdaki elin izin verdiği ölçüde başımı salladım. "Ama orayı daha önce de görmüştüm, buraya gelmeden çok önce."

Önümdeki tanrı yumuşak bir gülümseme verdi. "O gün Infernis'te gücün seni tüketti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yanağıma dokunduğunda süt rengi gözleri parladı. "Başımıza gelen her şeyi biliyoruz."

Yıldızlar. Buna inanabileceğimden emin değildim ama yine de büyüm anlayışla titreşiyordu. Çok acı vericiydi. Anıyı mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyordum.

Saçlarımdaki tutuş azaldı. Kendimi kurtardım ve ayağa kalktım. Her iki tanrı da bana, ayaklarımda dibinde biriken gölgelere, tepemde toplanan bulutlara ve parmak uçlarımda dans eden titrek alevlere baktı. Eğer evrendeki tüm gücü görmek istiyorlarsa, bunu onlara gösterecektim.

"Beni yoldaşlarıma götürün," diye emrettim.

Bir nefes sonra Gunthar'la burun buruna geldik ama o tekrar saldırıp beni suya fırlatmadan önce eğildim. Gölgelerim ayak bileklerine dolandı ve onu geriye doğru sarsarak yüzünde bir *çatırtıyla* düşmesini sağladı. Ama o sadece darbeyi savuşturdu ve sakalını çekiştiren manik bir sırıtişla ayağa kalktı.

"Şimdi özel olduğumu mu düşünüyorsun ufaklık?" Sesi, yaramazlık yapan bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşaktı. "Bu gücün bir anlamı olduğunu mu?"

Yumruğunu savurduğunda eğildim, yumruğu boş havayla buluştu ama bir sonraki yumruğu kaburgalarıma indi. Beni suya geri göndermese de nefesim ciğerlerime kaçtı ve ona cevap veremedim.

"Bunun *seçilmiş olduğun* anlamına mı geldiğini düşünüyorsun?" Acı bir kahkaha taşlarda yankılandı.

Onun arkasında, gücümü ilan eden tanrı ifadesiz bir şekilde bizi izliyordu, süt gibi gözleri aramızda gidip geliyordu, elleri parlak beyaz cübbesinin önünde hafifçe kenetlenmişti.

"Bunun ne anlama geldiği umurumda değil," diye soludum, gölgelerimi gönderdim ama onları fırçalayıp uzaklaştırdı. Dişlerimi sıkarak gücümü daha da artırdım, bir dal çarpıp çenesini yana savurana kadar sihrimi güçlendirdim.

"Çok mütevazı, bizim *latska lathira na thurath*, ama seni görüyorum." Sesi alçaldı. Eli boğazıma dolandı ve beni ayak parmaklarımın ucuna kadar sürükledi. "Evrenin seni bu güç için seçtiğini sanıyorsun ama . Sen sadece doğru zamanda ve doğru yerde orada olan uygun bir konukçusun. Eğer Typhon o gece seni ormana götürmeseydi, asla ısırılmayacaktın ve bu güç asla senin olmayacaktı."

"Ama öyleydim," diye mırıldandım, "ve öyle."

Rüzgâr ıslak saçlarımı savurdu ve omurgamı bir ürperti kapladı. Parmaklarım bileğine gömülürken bileği boğazımı sıkarak havayı inceltti. Tutmaya karşı savaştım. Ama kahverengi gözlerinin içindeki kırmızı parçalara bakmadım, yanaklarına yayılan acımasız sırtışı yansıttım.

"Yine de amacına eskisinden daha yakın değilsin. Sen devler arasındaki bir savaşta asker olmaya çalışan bir çocuksun; gücün seni kurtaramayacak küçüğüm."

Gölgelerim arkasından yaklaştı, kafasını kavradı ve bir çatırtıyla yana doğru salladı. Gunthar ayaklarımın dibine bir yığın halinde düştü ve kırık omurgasının iyileşmesinin ne kadar süreceğini merak ettim.

"Bunu göreceğiz."

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Oralia

"Beni yoldaşlarıma götürün."

Sözler öfke ya da kızgınlıkla söylenmemiştir. Sadece bir an sonra soğğun omuzlarıma çöktüğünü, buzun göğsümde çatırdadığını fark ettim. Petra çenesini bir kez eğip avlunun uzak ucundaki duvarı işaret etmeden önce uzun bir süre bana kayıtsızca baktı.

Elini, beyaz bir duman bulutu içinde süslü bir kemere dönüşen pürüzsüz taş parçalarından birine bastırduğında sessiz kaldık. Avlu, aşağıda sağır edici dalgaların çarptığı uçurumların kenarında yer alıyordu. Yemyeşil tepelerin üzerindeki görüş noktamızdan, yola çıktığımız küçük adayı görmek çok kolaydı. İapetos'u çevreleyen sis sadece dışarıdan görülebiliyordu, ancak içeriden görüşlerini kısıtlamıyordu.

Petra, kır çiçekleri ve köpüklü yapraklarla kaplı kısa, yılankavi bir taş yolun sonunda yer alan binalar topluluğuna doğru eliyle işaret etti. Hava, taze okyanus esintisiyle karışan et ve baharat kokularıyla kokuluydu. Mevsimleri, yıldızları ve ormanları tasvir eden muhteşem oyma taşlardan yapılmış ilk birkaç binanın önünden geçerken, içeride birkaç kişinin dolaştığını fark ettim.

İnsan ya da yarı tanrı olabilirlerdi, ancak hepsinde hissedebildiğim gerçek bir güç yoktu. Birkaçı, pencere pervazları bile kitaplarla dolu küçük bir binanın içinde dolaşıyordu. Bir diğesinde bir kadın bileme taşına karşı bıçağını bileylerken, bir diğeri büyük bir canavarın leşini oyuyordu.

"Onlar tanrı değil," diye gözlemledim, dokuma tezgâhının önünde duran birine bakarken.

"Öyle değiller," diye yanıtladı Petra. "İnsanlar zaman zaman okyanusa düşüyor ve bazen onları tutmaya karar veriyoruz. Birkaçı yarı tanrıdır, kendimizi burada bulmaya gelenlerle aramızdaki cilveleşmelerin sonucudur."

Dalliance'lar. İçimden bu kelimeyle alay ettim ama cevap vermedim.

Bir sonraki binanın penceresinden birkaç enstrüman gördüm, biri hariç perdeleri çekilmişti. Etrafımızı saran gösterişli binalarla tuhaf bir tezat oluşturacak şekilde sadece iki avuç kadar insan vardı.

Ama yürürken, tenime yerleşen soğukluktan, kafatasımda birkaç dakikada bir zonklayan buz gibi öfkeden kurtulamıyordum. İntikamım beslenmemişti ve büyüm açlık çekiyordu. Şimdi bile uyanıktı, genellikle bir dövüşten sonra dağılan gölgeler omuzlarımin etrafında bir pelerin gibi oyalanıyordu.

"Diğerleri nerede?" Ren'in Asteria hapsedildikten sonra kaçtıklarını anlattığı zamansız tanrıları düşünerek sordum.

"Sizi bekliyorum," diye cevap verdi Petra, başıyla ilerideki sütunlu kapıları işaret ederek.

Yaklaştığımızda, çiçek ve yıldız oymalarıyla işlenmiş kapılar açıldı. Gunthar'ın tarif ettiği gibiydi: ışıltılı beyaz mermer zemini ve yüksek duvarlarıyla *büyük bir salon*. Ancak çatı taştan değil, bir taraftan diğerine gerilmiş tül kumaştan yapılmıştı. Aralardan masmavi gökyüzü görünüyordu ve ötesindeki daha yüksek bir binayı zar zor seçebiliyordum.

"Gunthar nerede?" diye seslendi derin ve yankılanan bir ses. "Boynunu kırdım ve onu avlunuzun içinde bıraktım."

Orada, merkezde, zamansız tanrılarla çevrili yoldaşlarım vardı. Onları böyle çevrelenmiş görünce gücüm kükredi, gölgeler onları hapsedenlerin etrafını sarmak için dışarı fırladı. Bedenler mermerin üzerinde savruldu, birkaçı pürüzsüz duvarlara çarparken diğerleri tökezledi. Dokunmadığım birkaçı, parmaklarımdan çıkan ateş yoldaşlarımı bir daire şeklinde sararken dehşet içinde durdu; kimsenin ulaşamayacağı kadar yüksekti ama ısı dostlarıma dokunmuyordu.

Aelestor, Drystan ve Caston ağızları bir karış açık, kocaman gözlerle bakıyorlardı. Ama dikkatimi çeken Samarah oldu, başını sallarken dudakları aşağı doğru çekiliyordu. Vücudum içimden akan öfkeyle titriyor, güç omuzlarımın etrafında yıldızlar gibi parlıyordu. Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyor, bir buluttan diğerine şimşekler çakıyordu.

Bir tanrı öne çıktı, sarı saçları ensesinde dalgalanıyordu, ellerini yalvarırcasına kaldırmıştı. "Barış."

"Korkarım yoldaşlarım bağlıyken bundan hiç zevk almıyorum."

Tanrı'nın sarı kaşları yukarı kalktı. "Onların acı çektiği tek bağ sizinkidir, Majesteleri."

Gözlerimi kırıştırdım ve arkadaşlarıma dönüp baktığımda aslında bağlarının çözülmüş olduğunu gördüm. Üç adam da üzerlerine bağlanmış silahlar taşıyordu. Caston yanımda getirdiğim ve dalgaların arasında kaybettiğimi sandığım Ren'in baltasını gevşekçe tutuyordu. Ama Samarah mükemmel yüz hatlarına kazınmış bir hüznün ifadesiyle ateşin içinden geçerken ve ellerini bir çocuğu kucağına alacakmış gibi yukarı kaldırırken bile gücüm azalmadı.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, avuç içleri yüzümü kavradı. "Ah, tatlım, bu öfke sana göre değil. Seni içten içe yiyor ve ruhunu küle çevirecek."

Yine de, öfke kaburgalarımın içinde çalkalanıp kalbimin hapishanesine çarparken bile gitmesine izin veremezdim. Dokunuşundan ürktüm, sadece daha sıkı tutması için, menekşe gözleri benimkileri delip geçti.

"Benden bir şey aldılar," diye dişlerimi sıktım. "Ve ben onu geri alacağım."

Samarah yüzünü benimkine yaklaştırdı, sesi fısıltıya dönüştü. "Onu almadılar ve senden de saklamıyorlar. Her şey eski haline dönecek, sevgilim. Zamanı gelince."

"Gunthar'ın onu test etmesine izin vermek bir hataydı," diye mırıldandı bir başka tanrı, elleri dağınık kahverengi buklelerini başının üstünde toplarken.

Sarı saçlı tanrı, Samarah'nın yanına süzülmeden önce, "Onun test edilmesi bir hataydı," diye cevap verdi.

"Geri dön Cato," diye tısladı bana dönmeden önce. "Şşş, tatlım. Onlar sizin için bir tehdit değil."

Sarışın tanrının mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti, başını sallamadan önce aramızda gidip geldi ve bir adım geri çekilip elini kalbinin üzerine koyarak yalvardı. Bu beni serinletmek için hiçbir şey yapmadı. Göğsümün içindeki yanmaya merhem olmadı. Samarah'nın büyüü, kusmak isteyene kadar dilimin üzerinde kayarak ilerledi ve gözlerimi sıkarak başımı salladım.

"Hayır, *hayır*."

Ama gözlerimi açtığımda Ren aramıza girdi, gece yarısı gözleri cam gibiydi ve ellerini yüzümdeki elleriyle değiştirdi. Dokunuşu bir esinti gibi tüy kadar hafifti ama ben yine de ona doğru eğildim.

"Nefes al, kalbim," dedi başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak.

"*Yapamam*," diye nefes nefese kaldım.

Bir mırıltı odanın içinde süzülüyordu ama geniş kanatları geri kalanını görmemi engelliyordu. Sadece onu görebiliyordum ve kokusunu bulmaya çalışsam da hiçbir şey yoktu, tıpkı ellerimi bileklerine dolamak istediğimde parmak uçlarımdan boş havanın kaydığını gördüğümde olduğu gibi.

O burada değildi, gerçekten.

"Öfkeye, kan arzusuna teslim olmanın ne demek olduğunu bilirim. Hiçbir ışık giremesin diye onu bir zırh gibi etrafına toplananın. Ama bu senin tek başına taşıyabileceğin bir yük değil."

Dudakları alnımda gezinirken bir nefes aldım. Omuzlarım gevşedi ve onunla birlikte, odadaki tanrıların çoğunu zapt eden gölgeler alevlerle birlikte yok olana kadar büyüm üzerindeki tutuş da gevşedi.

Ren'in gülümsemesi yumuşaktı ama başını sallarken keder gözlerinin kenarlarına yapışmıştı. "Bu tanrılar senin düşmanın değil."

Başımı salladım. "Seni terk ettiler."

"Ama bu onların kurtarılamaz oldukları anlamına gelmez, *eshara*. Sonsuzluk akıl almaz bir süredir ve her ne kadar gerçekte olduğumuz kişi olmak için büyüsek de, değişim için her zaman fırsat vardır." Ren göz göze gelene kadar başını eğdi. "Onlara ihtiyacın var."

Gözlerimin kenarları ısındı ve yüzü görüş alanıma girdi. "*Sana* ihtiyacım var."

Başını sallayarak öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük daha ; tenimde bir tüyün gezinmesi gibi bir his vardı.

"Fazla uzun sürmez."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Oralia

Ren bir anda ortadan kayboldu ve ben de sırlıklam giysilerimin içinde titreyerek zamansız tanrılara, onların beni izlediği kadar temkinli bir şekilde bakakalmıştım.

Sarışın tanrı Cato bir adım öne çıktı, yüzleri anlayış doluydu. Omuzlarının üzerinde, sırtlarına sıkıca tutturulmuş yaldızlı kanatlar olduğunu daha önce fark etmemiştim. Giydikleri açık yeşil cübbe omuzlarından toplanmıştı ve yaklaştıklarında ayaklarına bağlanmış altın sandaletleri görebileceğim kadar kısaydı.

"Barış," diye tekrarladılar, ellerini avuçlarının içine .

Samarah yanımda durdu ama ben onun dokunuşundan kaçtım. Bunun yerine önümdeki tanrıya bir kez başımı salladım.

"Düşüncesizce davrandım..." Başladım, sesim belirsizlikle kesildi. Dikkatim ayağa kalkmaya çalışan, cüppelerini fırçalayan ve yıpranmış görünmeyen tanrılara kaydı. Kelimeler boğazımda düğümlenirken bıçak gibi keskin ve rahatsız ediciydi. "Özürlerimi kabul edin."

"Bizimkiler de sizde," diye cevap verdi Cato, ellerini uzatmak için öne doğru uzanarak.

Çenemde bir kas kıpırdandı, ama ellerimi onlarınkinin üzerine koydum. Nefes verdiler, bir kez sıkıp bırakmadan önce çeneleri bir parça düştü.

"Bu gün bitmeden Gunthar'inkini de alacaksın," diye seslendi kadınsı bir ses.

"Belki iki gün," diye sırtarak cevap verdi bir diğeri, elini benimkinden bir iki ton daha koyu çilek sarısı buklelerimin üzerinde gezdirerek, "eğer doğru söylüyorsan

boynunu kırdı."

Ellerimi dalgınca birbirine sürttüm. Caston ve Drystan öne fırladılar, ilki uzanıp beni kollarının arasına alırken, Aelestor kaşları saç çizgisine doğru kalkmış, gökyüzünden dağılan fırtınaya bakıyordu.

"Çok endişelendik," diye nefes aldı Caston.

Derin bir nefes aldım, kıyafetlerinde okyanus kokusunu buldum. "Buraya nasıl geldin?"

Caston bir kahkaha attı ve Drystan omzunun üzerinden bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "O deniz canavarları bizi taşıdı."

Bir an sonra beni serbest bıraktı ve Drystan araya girerek beni kucağına çekerken başımın arkasını okşadı. Aelestor'un eli sırtımda durdu ve bana kendi rahatlamasını sundu. Uzaklaştığımızda, avuçlarımla tenlerine dokunmamaya dikkat ederek iç çektim.

Cato'nun yanında iki tanrı daha vardı; biri koyu kızıl-sarı bukleli, diğeri ise düz siyah saçlı ve bakırımsı tüylü kanatlara sahipti. Farklı ten renklerinden saçlarına ve yüzlerine kadar her yönden birbirlerinin zıttıydılar ama üçü bir şekilde birbirlerine uyuyordu.

"Ben Brio," diye mırıldandı çilek bukleli olan, geniş omuzlarını geriye atarak. Cato'nun diğer tarafındaki tanrıyı işaret etti. "Ve bu da Delia. Seni aradığın şeye götüreceğiz."

Delia, bir tarafı sıkıca kesilmiş düz saçlı tanrı, bana yumuşak bir gülümseme verdi, yüzü güzelliği içinde saf ve masumdu. Diğer tanrılar - isimlerini söylemek için öne çıkmamış olanlar- kendi aralarında mırıldanarak bize doğru bakışlar fırlattılar. Ama ilk hareket eden Cato oldu ve odanın diğer ucundaki, geniş açık pencerelerin aydınlattığı dar bir salona açılan, kenarlarından aynı kabarık kumaşın sarktığı bir kapıya doğru yürüdü.

Barış teklif etmiş olsalar da güvensizliğim devam ediyordu. Brio ve Delia'nın kollarını Samarah'inkilerle birleştirerek grubumuzun arka tarafında yer almaları dikkatimi çekti. İlk defa Samarah'ın neden grubun içinde kalmadığını merak ettim.

burada onlarla birlikte. Doğrusu, Ren ve ondan kalan parçalarla o kadar meşguldüm ki, sormak hiç aklıma gelmemişti.

Dik bir merdivene geldik ve Cato'ya ilk birkaç basamağı tırmanması için biraz yer verdikten sonra, cübbenin kaba taş üzerinde kaydığını ve kanatlarının her adımda parladığını düşünerek onu takip ettim. Gunthar, Ren'in başını şöminesinin üzerinde tuttuğunu söylemişti ve Cato'nun bizi şimdi oraya götürüp götürmediğini merak ettim. Ama tepeye ulaşp sola döndüğümüzde, duvarların dışındaki gündüze rağmen geceyle örtülü bir oda bulduk, tavanın altında parıldaayan yıldızlar asılıydı.

Oda birçok açıdan koyu renkli ahşap ve masmavi duvarlarıyla bana evdeki yatak odamızı hatırlatıyordu. Ama bu oda seyrek döşenmişti. Sadece birkaç sandalye, sihirli bir şekilde daimi bir gece gökyüzü olduğunu varsaydığım şeyin altında oturuyordu. Koyu renkli mermerin geri kalanı boştu, sadece üzerine Ren'in başının sevgiyle yerleştirildiği ve parıldaayan siyah bir kumaş parçasıyla örtüldüğü obsidyen bir masa vardı.

"Gunthar dedi ki..."

Cato sanki bir ibadet yerindeymişiz gibi yumuşak bir sesle, "Sizi kışkırtacağını düşündüğü şeyi söyledi," diye açıkladı. "Renwick'i ihtiyaç duyduğu anda terk etmiş olsak da, Ölüler Tanrımıza karşı nefret beslemiyoruz. O bizden biri."

Profiline, burnunun hafif kıvrımına ve dudaklarının biçimine baktım. "Bunlar güzel sözler ama sen bizi kaderimize terk etmeye devam ederken hiçbir anlam ifade etmiyorlar."

Cato döndü, altın rengi kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde bir eğlence parlamış olabileceğini düşündüm. Arkamızda, Delia ile Samarah arasındaki alçak sesli konuşma sadece bir mırıltıdan ibaretti ama bir yanıma Drystan, diğer yanıma Caston adım attı.

"Terk edilmediniz," diye cevap verdi Cato, açık avucuyla aramızda bir işaret yaparak.

Alay ettim, başımı salladım ve eşimin son parçasını barındıran kaideye bakmak için döndüm.

"Neden ayrıldığımızı sormuyorsun, değil mi?" Brio mırıldandı, bir elini Cato'nun kolunun üzerinden kaydırmak için yaklaştı ve yanağını omuzlarına yasladı.

Cevap vermek yerine, Ren'in son parçasını masadan kaldırmak için ilerledim, ancak çevresinin güçlü bir koruma tarafından engellendiğini gördüm. Panik damarlarımda dolaştı, kalbim daha hızlı atmaya başladı ve tanrılara bakmak için döndüm.

"Bana bunun anlamını söyle," diye talepte bulundum.

"Sen hazır olana kadar olmaz," dedi Cato. "Anlayana kadar olmaz."

Caston tanrılara saldırmadan önce omzuma elini koyarak beni durdurdu, dişlerimin arasından bir hırıltı koptu. Ama gölgelerim dışa doğru dönerken sadece boş havayla temas etmelerini engelleyemedi - tanrıların etrafındaki boşluk taş kadar katı.

"Ah, demek burası," diye mırıldandı yeni bir ses, ayak sesleri kulaklarımda çınlıyordu.

İçeri giren tanrı, kukuletalı gözleri ve dalgalanan saçlarıyla belli belirsiz tanıdık görünüyordu. Söğüt gibi bir vücudu vardı, hareket ederken akıcıydı, cübbesinin koyu mavisi saçlarının mavi-siyah parlaklığı kadar dalgalıydı, teni kadar koyuydu. Bu, taşa kazınmış olarak gördüğüm tanrıydı, etrafı diğerleriyle çevriliydi, kollarını havaya kaldırmıştı.

Anlayamadığım bir özgüvenle öne doğru yürüdü ve ellerimi tuttu. "İtiraf etmeliyim ki, kucaklaşabileceğimiz ve arkadaş olarak buluşabileceğimiz başka bir zaman umuyordum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kim-"

"Evet, elbette. Karanlıkta kalmaktan nefret ettiğinizi hep unutuyorum. Ben Harleena."

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı. "Daha önce tanıştık mı?"

Başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Evet ve hayır... Birçok kez karşılaştık ama henüz değil."

Samarah bir adım öne çıkarak elini Harleena'nın omzuna attı. "O Zaman Tanrısı."

Gözlerimi kırıştırdım ve bir adım geri attım. Hiç kimse bir *Zaman* Tanrısı'ndan söz etmemişti. Aslında, bana Typhon ve babasının Zaman Tanrısı'nı yaratan kişiler olduğu söylenmişti.

yarattı. Ren Büyük Anneler'den söz etmişti ama savaşa hazırlanmak daha önemli olduğu için böyle şeyleri açıklamaya fırsat bulamamıştı.

"Ben de senin gibiyim Oralia. Evrenin gücü tarafından büyük bir değişim yaratmak için yaratıldım. Yine de benim görevimin seninkinden çok daha az ağır olduğunu söyleyebilirim."

Bu sözler nezaketle söylenmişti ve onunla mücadele bile ona karşı yumuşadım. Sanki arkadaşmışız gibi konuştu. Sanki birbirimizin sırlarını biliyor ve yüzyıllar boyunca oluşmuş bir güveni paylaşıyormuşuz gibi.

"Başka seçenekler var mıydı? Tanışabileceğimiz başka yollar?" Sormadan edemedim.

Harleena'nın dolgun ağzı büzüştü, gözlerindeki altın ve gümüş rengi garip benekler bir kitabın sayfalarını okur gibi yüzümde dans ediyordu. "Sayılamayacak kadar çok, ama ruhunun bu kadar parçalanmadığı bir tanesini umuyordum. Belki de uzun zamandır kayıp olan kralımızı bize getirmişsindir. Ama olan oldu ve artık yol belirlendi."

Ren'le birlikte Iapetos'a hangi dünyada seyahat etmiş olabileceğimizi merak ediyor ve kendimi böyle bir zaman çizelgesini özlerken buluyordum. Ama sonra omzumun üzerinde duran ve bu tanrı tarafından bana yasaklanan son parçasını düşündüm.

"Ayrılmamızın sebebi benim," diye devam etti Harleena, ellerini sanki tüm arkadaşlarını kapsayacak şekilde açarak. "Çünkü eğer kalsaydık, aramızdaki savaş dünyayı ikiye bölecekti. Bunu bir sonraki nefesim kadar kolay gördüm. Böyle bir kaderden kaçınmanın tek yolu ayrılmaktı."

Bu tanrıya karşı yumuşayan her parçam sertleşti. "Ve böylece Ren'i kaderine terk ettin. Aynı şeyi Asteria için de yaptın mı?"

Bunun üzerine Harleena'nın yüzü buruştu, gözleri parıldayan yıldız ışığında cam gibi oldu. "Zaman bir yükür ve bazen fedakârlık yapmak gerekir."

"Ama onu kurtarabilirdin," diye ettim.

Zaman Tanrısı burnunu çekti, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken çenesini kaldırdı. "Ve bunu yaparken, eşini ve sarayının yarısını feda ederdim. Gunthar senin sadece bir ürünü olduğunu söyleyebilirdi.

Ama yine de sen, ufuktaki pek çok olasılıktan *biriydin*. Bir gün bu dünyaya gelip gücünü elde etmen için Daeymon'u durdurmamayı tercih ettim. Ren yok edilmiş olsaydı bu ger ekle meyecekti."

Ellerimi yumruk yaparak başımı salladım. "Ren yok edilemez."

Dilini  aklattı, dikkati omzumun üzerinden geçti. "Onun dirili i bir döngü Oralia, tıpkı ay ya da mevsimler gibi, ama her şey gibi bu da durdurulabilir. Bir şey yaratılırken, bir diğeri yok edilebilir."

Mideme buz d  t . "Ve bu senin sahip olduğun bir g   ." Yavaşça ba ını sallayarak bir adım  ne  ıktı.

"Sen de  yle."

CHAPTER THIRTY-NINE

Renwick

Arada kalmışlığın içine geri savrulduğumda başım döndü.

Şakaklarımı tutarak inledim ve annemin yardımını geri çevirdim. Oralia'nın yüzü zihnime kazınmıştı, ifadesindeki boş soğukluk, uzun zamandır yanımda taşıdığım duygunun aynasıydı. Onun gücü bir fırtına gibi üzerinde dalgalanıyordu. Gözlerinin içine bakmak ve içindeki derin sihir kuyusunun taşmaya hazır olduğunu hissetmek akıl almaz bir şeydi. Samarah'nın beni neden aradan çektiğini anlayabiliyordum ama bu ikimize de pahalıya mal olmuştu. Şu anda bile nefes nefeseydim, büyüm tükenmişti ve vücudumdaki her bir yırtığı hissedebiliyordum, sanki Typhon beni bir kez daha parça parça ediyordu.

"?" Asteria sordu.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarımaya dayadım ve başımı sarkıttım. Kanatlarım esnedi, hareketle birlikte beni sabitledi ve arkamdaki zemini sıyırdıklarını görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım.

"Iapetos. Diğerleriyle birlikte." Sesim Oralia'kadar soğuktu.

Asteria bir nefes alma ya da mırıldanma olabilecek yumuşak bir ses çıkardı ama daha fazlası için beni zorlamadı. Sadece yüzümdeki saçlarımı okşadı ve tuniğimin omuzlarını düzeltti. Aradaki'nin büyüğü yüzyıllardır giydiğim kıyafetlerimi değiştirmişti; arkadaki iki yırtmaç kanatlarım için açılmış ve büyüyle kapanmıştı.

Oralia'yı bulduğum durumu anlattım, buz gibi öfkesini, gözlerindeki boş bakışı, sonra da kederini. Çaresizliğini.

"Tek bir ruha bağlı olmak çok fazla," diye mırıldandı Asteria.

"Yalnız değil," diye gürledim, sesimdeki zehri tutamıyordum.

Oralia yalnız değildi ve yalnız kalmayacaktı. Bunun son parça olduğunu biliyordum ve yakında eski halime dönecektim. Yakında, Typhon'un aldığı her şeyin intikamını almak için bu mezardan kalkacaktım... eşimin nezaketinden başlayarak. Artık içinde pek bir şey kaldığından emin değildim, titreyen öfkeyle birlikte. Samarah beni tekrar aralara fırlattığında, birisinin onun bir boynu kırdığını söylediğini, diğerinin ise onun şiddetinden ve bir çift olarak ne kadar uygun olduğumuzdan bahsettiğini düşündüm.

"Peki ben gittiğimde ne yapacaksın?" Bu yorgun bir soruydu ama daha önce sayısız kez sorduğum gibi yine de sormadan edemedim.

Asteria omuz silkti, gümüş kanatları hareketi yansıtırken uzun siyah saçlarını parmaklarıyla taradı. Ama yüz ifadesi mesafeliydi. Asteria kıpırdamadı, adım atmadı, sadece durdu, başı hafifçe yana eğildi, dudakları kendi kendine şarkı söylüyormuş gibi hareket etti.

"Seni buradan çıkarmanın yolunu bulmalıyız," diye bastırdım, etrafımızdaki manzarayı işaret ederek.

Cevap vermedi, ancak nefesinin altında mırıldandığı şarkının bir kısmını yakaladığımı düşündüm. Dilindeki eski dil akıcıydı, varoluşum boyunca sayısız kez duyduğum bir şarkının yankısıydı. Oralia'nın can verirken söylediği şarkının aynısıydı, annemin ona daha çocukken öğrettiği bir şarkıydı.

Ama bu arada hiçbir şey değişmezdi. Bunu bana kaç kez söylemişti? Binlerce yıl boyunca, Asteria bir çıkış yolu bulmak için dünyada amaçsızca dolaşmış, sadece dış dünyayla kısa süreli bağlantı anlarıyla kırılan yalnızlıktan başka bir şey bulamamıştı. Ama Oralia'nın yatağında ateşlenip bilmeden bu âleme seyahat etmesinden beri, yüzyıllardır hiç kimsesi olmamıştı.

Asteria'nın sol eli genişçe açılmış, parmakları hayali bir enstrüman çalıyormuş gibi çırpınıyordu. Birkaç uzun dakika boyunca ne yaptığını merak ederek onu izledim. Ama bu dakikalar uzadıkça, elinin altındaki parıltıyı yakaladım, yıldız ışığı parmak uçlarında parlıyordu.

"Anne..." Ayağa kalktım ve bileğini tutmaya çalıştım.

Altımızda yer sarsıldı, çatırdadı ve tepemizde bir gök gürültüsü koptu.
Sonsuz alacakaranlık gece yarısı karanlığına gömüldü.

CHAPTER FORTY

Oralia

"Şimdi anlıyor musun Oralia?" Harleena sanki tüm evren bakışlarının içindeymiş gibi o tuhaf gözleriyle bana baktı.

Doğrusu, Ren'i ya da herhangi bir zamansız tanrıyı yok etme gücüne sahip olduğumu söylemesi dengemi bozmuştu. Bilginin yanlış ellere geçmesi ihtimaline karşı nasıl olduğunu asla bilmek istemedim. İlk kez, bu kadar büyük bir gücün yükünü anladığımı düşündüm - dünyayı ikiye bölebileceğinizi ve parçalar düşerken yerinizde durabileceğinizi fark ettim.

Belki de, bir ... "Varım."

"Şimdi bir kez daha senden af dilemeliyim," diye mırıldandı, sesi bir ninni gibi yumuşak ve tatlıydı. "Typhon'a babasının yüzüğünü, babasının zincirlerini gönderen bendim."

Çenemde bir kas kasıldı ve omuzlarımda gölgeler ve alevler parladı, ama sabır için ellerini kaldırdı.

"Eğer Infernis'i ele geçirme gücüne sahip olduğuna inanmasaydı, çok daha fazlası ölecekti; size yaşattığı acılar yüzünden dirilişin gücünü bulamadan *ölecektiniz* ve Typhon Ren'in tacını bir başkasının başına koyacaktı."

Acı acı gülerek başımı salladım. "Acı çekerek güç bulunur."

"Evet," diye nefes aldı.

"Bu barbarlık," diye tersledim. "Bir canavarın eline bir silah verdiniz ve o da Ren'i parça parça etti."

Yüzünde öyle mükemmel bir hüznün ifadesi vardı ki. Gözleri kederden nemliydi, keder gücüyle birlikte dalga dalga yayılıyordu. "Birçok yerde yaşıyorum

Dünyalar, Oralia. Birçok kez. Çok sayıda evren. Petra, seçimler belirlendikten sonra *bu* yaşamda ve *bu* yolda neler olacağını görüyor - her bir zaman çizelgesinde, her bir seçimde neler olabileceğini görüyorum." Serin eller yüzümü kavradı. "Ben iyiliğin değil, barışın, uyumun tarafında savaşıyorum ve bazen bu, daha büyük iyilik için korkunç fedakârlıklar yapılması gerektiği anlamına geliyor."

Zaman Tanrısı, Ren'in son parçasının bulunduğu kaideye geçmeden önce beni serbest bıraktı, onu kollarının arasına aldı ve bana verdi. Ruh eşimin yüzüne bu halde bakamadığım için kefeni çıkarmadım. Ama onu kollarımın arasına almak, yakında onu diriltmek için çalışmaya başlayacağımızı bilmek içimi rahatlatmıştı.

İhaneti için söyleyecek sözüm yoktu, anlasam bile onu affedemezdim. Zaman değişken bir şeydi ve geçmişte olanları değiştirmek için geri dönebileceğimden daha fazla yolu anlayamazdım.

Caston arkamdan, "Söyledikleri doğru," dedi.

Harleena parmak uçlarını elmacık kemiklerimin kıvrımına dokundurduktan sonra ayak parmaklarının ucuna kalkarak ağzını alnımda gezdirdi. Titredim, sanki ılık bir banyoya daldırılmışım gibi sihir tenime yayıldı.

"Bu yol haince ve ihanet dolu," dedi dudaklarını kollarımdaki bohçanın tepesine bastırmak için eğilmeden önce. "İleriye giden yol ikiye ayrılıyor ve sonucun ne olacağını henüz bilemiyorum. Ama hangi yolu seçerseniz seçin, önünüzde dehşet var."

Yanımdan ayrılmayan arkadaşlarıma baktım. Drystan'ın bakışları önümüzde duran kadına sabitlenmişken Caston'ın gözleri sadece kollarımdaki bohçadaydı. Savaşın eli kulağındaydı ve Ren'i diriltmek için duyduğu sabırsızlığı en az benimki kadar şiddetli hissedebiliyordum. Ve ona bağışlanma teklif edemesem de, böyle bir acı karşısında ona çok daha değerli bir şey teklif etme gücünü bulabilirdim.

"Barış," dedim çenemi eğerek.

Harleena küçük bir selam verdi ve uzaklaşmadan önce bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "*Myhn lathira.*"

Gülüşüm acıydı. "Ben senin kraliçen değilim."

Ama tanrı sadece güzel bir kaşını kaldırdı. "Sen ölümün kraliçesisin, Oralia. Ve ölüm hepimiz için gelir."

* * *

Petra'nın beni taş tapınaktan ilk çıkardığı yerde, denize bakan çimenli yamaçta duruyorduk. Rüzgâr saçlarımızı savuruyor, pelerinlerimize dolanıyor ve deniz serpintisine karışıyordu. Zamansız tanrıların amaçsızca dolaştığı o tuhaf odalardan çıkarken hiçbirimiz konuşmamıştık - Pyralis ve Isthil'deki ruhların sık sık yaptığı gibi.

Ren'in son parçası kollarımda ağırlaşmıştı ve eve dönmek için can atıyordum. Yine de tereddüt ettim ve Iapetos'un içinden geçen taş patikaya bakmak için geri döndüm. Orada birkaç tanrı toplanmış, bizi dikkatle izliyordu.

Delia oradaydı, ipeksi saçları rüzgârda dalgalanıyordu, Cato ile el ele tutuşmuşlardı. Petra da oradaydı, kaşları , beyaz saçları, uyumlu kanatları ve koyu bronz teniyle bir tanrının yanındaydı. Harleena küçük topluluğun arasından geçerek, teni geceyi hatırlatacak kadar koyu olan, saçları tenine yakın kesilmiş ve dolgun dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşmüş bir tanrının üzerine elini koydu.

"Bu yolda size katılmalarına izin verir misiniz?" Harleena sesini yükselterek sordu.

Arkadaşlarımdan hepsi bana baktı. Gruba kaşlarımı çattım. Gençlik, Bilgelik, Kehanet, Zaman Tanrıları ve tanımadığım birkaç kişi daha.

"Yanındaki Kaemon. Onun büyüü zevkle yoğrulmuştur," diye mırıldandı Samarah, yakınına eğilerek. "Petra'nın yanındaki de Felix. Onlar Şans Tanrısı."

Şans. Şu anda birazını kullanabileceğimizi düşünmüştüm. Bize ihanet etmeyi planlamıyorlarsa gelmelerine izin vermenin ne zararı vardı?

"Caston," dedim elimle grubu işaret ederek.

Başını salladı ve tek kelime etmeden, Aelestor arkasından yaklaşıp ön kolunu kabzasına dayayarak ilerledi. Biz de onu takip ettik, Samarah'nın kemikleri

Her adımda tıkırdıyordu. Drystan arkadan geliyordu ve ben onun rahatsızlığını, rüzgârla birlikte havada kıvrılan endişesini hissedebiliyordum.

Gruba ulaştığımızda Caston ve Aelesor kenara çekilerek benim başa geçmeme izin verdiler ve büyürken Typhon'a hürmeten başkalarının binlerce kez yaptığını gördüğüm şekilde eğildiler.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Ayrılmadan önce Caston'un size bir dizi soru sormasını istiyorum. Bize kimin katılacağına bu şekilde karar vereceğiz."

Tanrılardan birkaçı kaşlarını çatarken, Petra ve Harleena gibi diğerleri anlayışla başlarını salladılar. Bir süre sonra Caston'a dönerek başlaması için işaret ettim. En güçlü çağına ancak yarım yüzyıl kadar önce ulaşmıştı ama büyüsü güçlüydü ve her geçen gün daha da güçleniyordu. Henüz tanışmadığımız tanrılara doğru dönmeden önce bir nefes aldı.

"Adın ne senin?" Caston gece yarısı tenli olana sordu.

Tanrı bir adım öne çıktı, kavisli kaşları kalktı. "Kaemon, ya seninki?"

Sesi yumuşaktı, ipeğin elin altında hissedildiği gibi, yanaklarımda beklenmedik bir kızarıklık yarattı. Ancak Caston dikkatini Kaemon'a verdiğinden bunu fark edemeyecek kadar büyüüne dalmıştı.

"Neden bize katılmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Tanrı başını eğdi, açık yeşil benekli gözleri Caston'ın vücudunu boydan boya dolaştı ve tekrar yukarı baktı. "Typhon'un sonunu görmek istiyorum."

Caston, "Tek nedenin bu değil," diye üsteledi ve ses tonu farklıydı, sesinde büyü ağır basıyordu.

Kaemon sırtıttı, pembe dili alt dudağının üzerinde kaymak için dışarı fırladı. "Ve görünüşünüzü beğendim, Aethera Prensi Caston. Daha fazlasını görmek istiyorum."

Sonunda Caston'un gül sarısı yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve boğazını temizleyerek başıyla bana döndü.

Zevk Tanrısı bize katılacaktı.

Tüm tanrılar biraz farklı ifadelerle de olsa benzer şekilde sorgulandı. Yalnızca Cato ve Harleena'nın art niyeti yokmuş gibi görünüyordu, ancak yaptıklarından sonra Zaman Tanrısı'nın gelmesine izin vermekte tereddüt ettim. Petra oğlu Thorne'u, Brio'yu, Delia'yı ve diğerlerini görmek istiyordu.

Şans Tanrısı Felix, hepsi de binlerce yıl saklandıktan sonra inşa ettikleri dünyayı görmek istiyordu. Su Tanrısı ve Zayne'nin annesi Belinay oğlunu görmek istiyordu ve aynı şey çocuğunun kim olduğunu söylemeyen Aşk Tanrısı Kahliya için de geçerliydi.

Sonunda hepsi Infernis'te bize katılacaktı. Ren'in yakında eski haline döneceğini fark ettiğimde midem bulandı. Yakında evinde olacaktı. Avuçlarımda bir kaşıntı yayıldı, gücüm gerildi ve ona ulaştı.

"Sanırım sizi gruplar halinde götüreceğiz," dedim ve gölge yürüyüşü yaptığım her grupla birlikte geride kalmaları için arkadaşlarımı ayırmaya karar verdim.

"Bekle," diye homurdandı tanıdık bir ses, ayak sesleri arkamızda çıtırdıyordu.

"Yıldızlar," diye küfrettim, Gunthar bize doğru ilerlerken döndüm, bir eli kalın sakalında geziniyordu.

Çoktan iyileştigiğine göre söylediklerinden daha güçlü olmalıydı. Gözlerinde çelik vardı, beni öldürdüğü bıçak kadar keskindi ve yardım edemedim ama dilimde tuzlu suyun keskinliğini, onunla boğulurken ciğerlerimin yanışını hatırladım.

"Bu yolculukta size katılacağım," diye duyurdu.

Yanağımın içini ısırarak Caston'a döndüm, o da şaşkınlıkla bana baktı. İç çekerek, boynunu kırdığım tanrıya doğru tekrar döndüm.

"Neden bana katılasın ki?"

Savaş Tanrısı, kendisinden önce binlerce savaşçının savaş meydanında kana susamışlık damarlarında dolaştığında yaptığı gibi sıırttı.

"Çünkü değerli bir rakip bulduğunuzda, bazen bir düşman yerine bir müttefik edinmek en iyisidir."

CHAPTER FORTY-ONE

Oralia

Infernis'e geri döndüğümde, sanki bir yüzyıl önce gitmiş gibiydim.

Yanımızda getirdiğimiz zamansız tanrılar, gözlerinde yaşlarla kale duvarlarını kaplayan kemiklere baktılar. Felix bir adım öne çıkarak ellerini kemiklerden birinin üzerine koydu ve eski dilde fısıldadı. Sadece birkaç kelime seçebildim-kardeş, *aşk, dinlenme*.

Horace ve Thorne sadece birkaç dakika sonra ortaya çıktılar, binlerce yıldır görmedikleri tanrılar karşısında şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı. Aradaki boşluğu dolduran Kahliya oldu, Horace'ı kollarının arasına aldı ve sanki sadece bir çocukmuş gibi yanaklarından öptü.

"Maelith," diye mırıldandı. "Anne..."

Petra ve Cato Thorne'a yaklaştı. Onları tek bir kucakta topladı, gür kahkahası taşa yankılandı. Uzun zamandır görmediğim bir sevinçti bu. Morana bile Isthil'den bize doğru sürüklendi, Harleena'nın kollarına atılıp doyaya öpülmeden önce grubun üzerinde kayıtsızca bakıyordu.

Yeniden bir araya gelmenin etrafından dolanıp kaleye çıkan merdivenleri tırmanırken Ren'in son parçasını kucakladım. Sidero içeride bekliyordu, yüzlerinde nadiren gördüğüm ışıltılı bir gülümseme vardı. Paketi benden almayı teklif etmediler ama koridorda Thorne'un odalarına doğru yürürken bana katıldılar ve kollarını benimkilerle birleştirdiler.

"Son parça Iapetos'taydı o zaman?" Sidero Ren'in başını örten koyu renkli kumaşa bakarak sordu.

Başımı salladım ve kapıları açmak için sihrimi ileri doğru ittim. "Nasıl bir şeydi?"

Nefesimi üfleyerek eşiğin önünde durakladım. "Ren onları yok etmeden önce tünelleri bazen böyle hayal ederdim. Korkunç ve tuhaf ama yine de... güzel?"

Sidero anlayışla mırıldandı. "Sanırım burası onlar için hem bir sığınak hem de bir hapishaneydi."

Odaya girmeden önce "Evet, kesinlikle," diye onayladım.

Thorne, Ren'in cesedini büyük bir masanın üzerine yatırmış, büyük kısmını bir çarşafı örtmüştü. Oluşan yumruyu yuttum, granit levhanın etrafında dönerek kollarımdaki bohçayı omuzlarının ve boynunun üzerine yerleştirdim.

"Hazır mısın, *myhn lathira*?" Odaya girip kapıyı arkasından kapatan Thorne'un yankılanan sesi bir kez olsun sessizdi.

Tekrar yutkundum, kelimeleri bulamadım ve bunun yerine başımı salladım.

"Her molada hasarı onardım," diye açıkladı, Ren'in omuzlarındaki belli belirsiz kabarık yara izlerini göstermek için çarşafı geri çekerek. "Ama kalbi olmadan..."

Kalbi olmadan ayağa kalkamazdı. Başımı salladım ve Thorne başını açarken geri çekildim. Ama onun yaptığı iş yerine ayaklarıma, botlarımdaki çamura baktım. Bu, zihnime kazınmasını istemediğim bir görüntüydü. Hayatta kalabilir miydim emin değildim.

"Oralia..." Thorne mırıldandı.

Yukarı baktım. Ren oradaydı, granit masanın üzerinde sanki sadece uyuyormuş gibi yatıyordu. Kalın kırmızı bir yara izi boğazını çevreliyordu. Daha önce beni onun her bir parçasına doğru çeken birçok gümüş iplik varken, şimdi sadece iki tane vardı; biri beni taşın kenarına, diğeri de aradaki öte tarafa çekiyordu. Titreyen ellerimle saçlarını düzelttim, düğümleri taradım, görüşüm her bulanıklaştığında hızla göz kırptım. Solgundu, bir ceset kadar cansızdı, yine de büyüsunü onun içinde ve benim içimde hissedebiliyordum.

"Bana bir bıçak getirir misin?" diye nefes aldım. "Derimi delecek bir tane. Ve Samarah."

Bir çekmecenin açılması, metalin metale sürtünmesi ve bir hançerin avucuma bastırılması takırtısı duyulana kadar isteğimi ağır bir sessizlik izledi.

A

Birkaç kalp atışı sonra kapı hızla açıldı. Kemiklerin nazik *tıkırtısı* Samarah'nın varlığını duyurdu. Bana dokunmadı ama yaklaştıkça onun tatlı toprak kokusunu aldım.

Ren'in büyüü etrafımda kıvrıldı, aynı garip çekiş şimdi kafatasıma dokunuyor ve hançeri bileğime getirmem için beni cesaretlendiriyordu.

"Oralia..." Sidero başladı.

"Sessiz ol," diye susturdu

Samarah.

Damarı kestim, Ren'in ağzına bastırmadan önce kan solgun tenimde çiçek açtı. Boğazı çalışmadı ama boştaki elimle kaslara masaj yaparak kanın aşağı inmesini sağladım.

"Yarayı açık tutun ve bileğimi ağzında tutun," diye talimat verdim, dikkatimi Ren'in cansız yüzünden ayıramıyordum. "Şimdi beni içeriye gönder."

Hastalıklı tatlı büyüü bir sonraki nefeste dilimi kapladı ve dünya karardı. Gözlerimi kırptım. Gölge yürüyüşü yaptığımda gördüğüm dağın yarısında duruyordum, Ren ise dibinde biraz uzakta durmuş, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

"Gitme vakti geldi aşkım," dedim, onu karşılamak için patikadan aşağı doğru yürürken.

Kanatları alevlendi, beni kollarının arasına alırken kendini bana doğru itti. "Başardın."

Bir soru değil, sadece başından beri inandığı şeyin bir teyidi.

Derin bir nefes aldım, geri çekilip elini tutmadan önce göğsüne doğru başımı . "Gitmemiz gerekiyor. Kanatların bende değil ama yakında, söz veriyorum."

Ren parmak uçlarıyla elmacık kemiğimin kıvrımına dokundu. "Seninle olduğum sürece bunun bir önemi yok, *eshara*."

Yüzümü ona doğru eğerek parmak uçlarıma kadar yükseldim. Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için benimle yarı yolda buluştu.

"Asteria nerede?" Ayrıldığımızda etrafta gümüş kanatlarını ararken sordum.

Ren kaşlarını çatı. "Hapsedildiği ağaca geri döndü. Görmesi gereken bir şey olduğunu söyledi."

Hikayede daha fazlası vardı. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Gözlerinde suçluluk duygusu yüzüyordu ve ağzı bir çizgi halinde sertleşmişti. Ama ona bu konuda baskı yapmadım, sadece başımı salladım ve küçük, karanlık bir kemerin beklediği dağa doğru döndüm. Bizi birbirimize bağlayan gümüş kordon beni kemerin içinden karanlığa doğru çekti.

Ona doğru bir adım attım ama Ren beni geri çekti, dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırırken eli çenemdeydi.

"Ayağa kalktığımda neye dönüşeceğimden korkuyorum," diye dudaklarıma doğru nefes aldı. "İlk tanıştığımızda olduğum gibi boş ve soğuk olacağımdan."

"O zaman daha önce yaptığım gibi o parçaları geri alacağım."

O gece yarısı gözleri benimkilere bakarken yumuşadı. "Peki ya kayıp parçalarınız? Onarılacaklar mı?"

Bir elimi bileğine dolayarak avucuna bir öpücük kondurdum. "Umarım öyledir."

Alnımız birbirine değdi ve ben bunun gerçek olacağı, kokusunun beni saracağı ve dünyama bir kez daha yerleşeceği zamanı özlemle bekledim. Ayrıldık, dağın altındaki karanlığa adım atmadan önce ellerimizi birbirine bağladık.

Zifiri karanlık. Bunun için başka bir kelime yoktu. Yürürken karanlığın ötesinde bir siyahlık etrafımızı sarmıştı. Ne görebiliyor ne de duyabiliyordum ve eğer Ren'in eli benim elimde olmasaydı, yalnız olduğumdan emin olabilirdim. Bu ölüm olabilirdi. Belki de oyalansaydık, öyle olacaktı. Ama Ren'in başparmağı benimkine sürtündü ve tam olarak hissedemediğim bir güvenle ilerledim.

Arkama bakmamam gerektiğini biliyordum. Ren'e dönüp bakmak ikimizi de sonsuza dek bu karanlığa terk etmek anlamına gelirdi. Bu yüzden sessizlik içinde yürüdük, nefeslerimiz bile kulaklarımda duyulmuyordu. Karanlık kalındı, kollarımın, bacaklarımda, hatta yanaklarımda ve dudaklarımda kıvrımlarının etrafını sarıyordu.

Her adım bir öncekinin aynısıydı. Çığlık atabilirdim, ama attıysam bile ses kulaklarıma ulaşmadan karanlık tarafından yutuldu. Yine de bir süre sonra, güneşin yükseklerdeki suya yansıması gibi bir ışık pırıltısı belirdi. Yavaş yavaş parladı, daha canlı hale geldi, ta ki ben gözlerimi ondan koruyup ışığa doğru körlemesine yürüyene kadar.

Önce denizin kokusu çarptı burnuma. Baharatlar. Parke taşları üzerinde dönen tekerlekler. Gözlerimi kırptım ve renkler her açıdan üzerime saldırdı. Mycelna. Biraz yanımda, saçlarında beyaz-sarı çizgiler olan yaralı tanrı duruyordu. Yarı kurukafa maskesi yüzüne yapışmıştı, uğursuz ve tüyler ürperticiydi.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "İyiyim."

Mırıldandı, sanki derimizin içini ve kemiklerimize kadar görebiliyormuş gibi aramıza baktı. "Onu geri getirmenin bir yolunu buldun mu?"

"Anahtar kan," diye cevap verdim.

Yaralı tanrı yavaşça başını sallamadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ren elini uzattı. "Talron, eski dostum."

Ama garipti, Talron adını duymama rağmen, Ren sanki tamamen başka bir isim söylemiş gibi görünüyordu ve diğerinin aynı anda onun altında söylendiğine yemin edebilirdim.

Tanrı Talron, Ren'in elini yaşamlardan söz eden bir aşinalıkla sıkmadan önce silkindi. "Seni görmek ve döngünün yeniden başladığını bilmek rahatlatıcı."

Sonra bir zamanlar beni götürdüğü tapınağa giden dolambaçlı yolda onu takip etmemizi işaret etti. Sokaklar tıklım tıklımdı ve ara sıra bir arabanın geçmesine izin vermek için duruyorduk. Bir keresinde, yüzlerinde çınlayan zincirler asılı olanların önderlik ettiği bir ibadet alayı, parmak uçlarından mavi küller savurarak ilerideki dağa doğru ilerlerken kenara çekildik. Öğle güneşi çıplak omuzlarıma vuruyordu ve biz beklerken Ren'in parmak uçları sırtımın üst kısmında kayarak garip elbiseyi yerinde tutan altın iğnelere dokundu.

"Kurban gibi görünüyorsun," diye mırıldandı ve omzuma bir öpücük kondurdu.

Pileli kumaşa bakarak kaşlarımı çattım. Kurban edilecek bir insan bakireye benziyordum. Buraya geldiğim diğer zamanlardaki kıyafetlerimin aynısıydı. Ren de bize önderlik eden tanrı gibi alışılmadık deriler giymişti. Kanatları yoktu, belki de onları geri almadığım için. Tören alayının ardından ilerlerken, Ren her adımında

Ağır ağır nefes alana kadar yüzü soldu ve ağırlığının çoğunu ben taşıyordum.

"Gel dostum." Talron geri döndü ve Ren'in diğer kolunun altına eğildi. "Dünyan seni bekliyor."

Ağır taş kapılar kayarak açıldı, tül kumaşla örtünmüş iki kadın tarafından çekildi, narin zincirler yüzlerinin üzerinde asılı duruyordu - bunlardan biri gruba liderlik eden aynı rahibeydi. Bizi tam olarak görmediler ve omzumun üzerinden baktığımda, tapınağa giren başka bir kalabalığa önderlik ettiğimizi fark ettim.

"Neden bizi takip ediyorlar?" Ren'in karşısındaki tanrıya bakarak nefes aldım. Kaşlarını çattı, hareket sol yanağındaki yara izlerini çekiştiriyordu. "Bu sabah pek çok kişi hayatını kaybetti. Mycelna'nın çoğu şu anda yas tutuyor."

"Başladı mı?" Ren hırıldadı. Talron yumuşak bir sesle onayladı ve Ren tanrının omzunu rahatlatıcı bir şekilde kavradı. "Onu hâlâ bulamadın mı?"

Tapınağın ortasında, rahibelerin giydiklerine benzer bir kefenle örtülü, devasa büyüklükteki heykelin altında toplananların etrafından dolaştık. Yol arkadaşımız ağır bir şekilde iç çekmeden önce bizi başka bir küçük oyuğa doğru yönlendirdi.

"Evet ama kader beni hazır görmedi. Onun yerine bir başkası teklif edildi."

"Kim? Burada neler oluyor?" Bir sunağın önünde durduğumuzda sordum. Arkasında hayali bir esintiyle bir perde sallanıyordu.

Tanrı, Ren'in kolunun altından sıyrıldı ve perdeyi geri çekmek için sunağın etrafında hareket etmeden önce omzuna bir eliyle onu sabitledi. Karanlık, çok iyi bildiğimiz gölgeler gibi taş eşiğin etrafında kıvrılıyordu.

"Bu dünyanın kendini düzeltmesi için olması gereken şey... ya da yıkıma uğraması," diye yanıtladı tanrı. "Git. Belki gelecekte tekrar karşılaşırız ve her şey yoluna girer."

Karanlığa doğru adım attık ama Ren durakladı ve iki adam birbirlerine baktılar. Ren titreyen elini kaldırıp tanrının boynuna doladı ve kaşlarını birbirine bastırdı.

"Hazırsın," diye mırıldandı Ren. "Seni kabul edecektir."

Talron kaşlarını çatmadı ama yüz hatlarındaki kalp kırıklığı boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Bu bakışı biliyordum, Ren öldüğünde de hissetmişim. "Korkarım bedeli çok yüksek ve kalbi çok soğuk olacak."

Ren omzunu salladı ve ikimizin de söyleyebileceği bir şey yoktu. Bu dünyayı ya da nasıl işlediğini bilmiyorduk ve bu tanrı anlayamadığım bir güce bağlıydı. *Kaderler*, demişti, sanki dünyanın gidişatına onlar karar veriyormuş gibi. Ama o ve Ren ayrıldılar ve ben bir kez daha eşimin kolunun altına kaydım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım onu geçip Ren'in eşikten geçmesine yardım ederken.

Talron üç parmağını alnına bastırarak başını salladı. "Kalbini aç Oralia, tek yol bu."

Karanlık bizi bütünüyle yuttu.

Gözlerimi kırptım, oda tekrar netleşti, Samarah çatık kaşlarıyla yanağıma dokundu.

"Nereye gittin sevgilim?" Samarah sanki bir ölüyü uyandırmak istemiyormuş gibi kısık bir sesle soruyordu. "Seni bulamadım."

Bir irkilemeyle kolumu göğsüme doğru çektim ve bileğimdeki yarayı kucakladım. Ancak Ren'in yüzüne dokunmak için uzanmadan önce mermer levhanın üzerinde yüzükoyun yatan tanrıya bakabildim.

Uyanmamıştı.

Samarah bir elini Ren'in uzun saçlarında gezdirerek, "Çok yakın ama bekliyor," diye mırıldandı.

Kalbinin geri gelmesini bekliyordum. Nabzım kulaklarımda atıyordu; kalbini almıştım, gücünü emmişim ve ona verdiğim kan yolu açmış olsa da son eşiği geçememişti.

"Al şunu," diye homurdandım.

Gözlerini kırıştırarak bana baktı. Omzunun üzerinden Thorne da benzer bir şaşkınlık ifadesi takınmıştı. Elim masanın üzerinde duran ve Gunthar'ın beni Mycelna'ya göndermek için kullandığı bıçağa benzeyen bıçağa gitti.

"Göğsümü aç ve kalbimin yarısını al. Tek yolu bu."

CHAPTER FORTY-TWO

Oralia

Kulağımı göğsüne dayadım, nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir kalp atışı, yumuşak ama *orada*.

Ama göğsü nefesle yükselmedi. Göz kapakları çırpınmıyordu. Araya girmeden önce bıraktığım cansız ceset gibiydi.

Kalbimin yarısını almalarını emrettiğimde, Thorne kükreyerek reddetmiş ve saçlarını yolmuştu. Oda sessizliğe bürünene kadar ne Samarah ne de ben konuşmadık. Ölemezdim, bunu artık biliyordum. Ve belki de bu güç bana tam da bu an için bahşedilmişti, Ren'e kalbimin yarısını verebilmem için.

Hançeri göğsüme saplamadan önce tartışmaları için onlara daha fazla zaman vermemiştim ve Talron'la birlikte denizin rıhtımında oturmuş, ayak parmaklarım ılık suya değiyordu. Her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk: gezgin bir ruha ve korkulu bir kalbe sahip olan arkadaşı, Ren'in arada kalan yolu ve çok daha fazlası. Ama uyandığımda göğsümde derin, kızgın bir yara izi vardı ve büyüm damarlarımda uğulduyordu. Şimdi bile, bir parçamın her zamankinden daha hızlı bir şekilde yeniden büyüdüğünü hissedebiliyordum.

"Ren," diye mırıldandım, başparmaklarımı yanaklarında gezdirirken.

Kalp atışından başka yaşam belirtisi yoktu. Eskisi gibi hareketsiz yatıyordu ama yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Teni öncekinden belki bir ya da iki derece daha sıcaktı, tıpkı zayıf kış güneşinin bir taşı ısıtması gibi.

"Ren," diye tekrarladım, biraz daha yüksek sesle, Samarah'nın bana yaptığı gibi ona vurarak. Hiçbir şey. Korku ensemden diken diken oldu ve kalın bir şekilde yutkundum,

Parmaklarım saçlarına kıvrılmadan önce ona biraz daha sert vurdum.

"Ren." Bu sefer daha çok bir nefes alıştı, çaresizlik boğazımı tırmalıyordu ve başımı göğsüne doğru eğdim. "*Lütfen*."

Ellerimi omuzlarıma kapattım ve Samarah beni anlayamadığım kelimelerle susturdu, sabır ve umutla ilgili bir şeyler söyledi. Ama ben ikisini de bulamadım.

"Yanlış bir şey yaptım," diye mırıldandım, Ren'in göğsünü örten çarşaf kederimden ıslanmıştı.

Geniş bir el Ren'in göğsünü kapladı, kumral saçlar ellerimi gıdıklarken Thorne kulağını Ren'in ağzına yaklaştırdı. "İyi iş çıkardınız, Majesteleri." Thorne göz kapaklarını geri çekmeden önce parmaklarını Ren'in boğazının dibine bastırırken kendimi dik tuttum, kalp atışlarım kafatasımın içinde gümbürdüyordu

gözlerinin akını gözlemlemek için. "Neden uyanmıyor?"

Thorne bir elini sakalında gezdirdi. "Onun dirilişleri her zaman zaman almıştır ve bu da farklı değil. Bu kadar uzun süre ayrı kaldığı için belki bu daha da uzun sürecektir. Kalbinin büyümesi için zamana ihtiyacı var, tıpkı senin kendi kalbin için zamana ihtiyacın olduğu gibi."

Ren'in yanındaki soğuk taşın üzerinde kayarak başımı salladım ama Samarah dilini şaklattı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var, *myhn lathira*," dedi, bir sitem gibi hissettirmeyecek kadar yumuşak bir sesle. "Renwick burada olacak, Thorne tarafından gözetilecek ve olacaklar için gücüne ihtiyacın olacak."

Reddetmek dudaklarımdaydı ama Sidero öne çıktı ve bana bir kol uzattı. İsteksizce masadan kaydım, Ren'in soğuk dudaklarına bir öpücük kondurdum, o canlanana kadar rahat edemeyeceğimi biliyordum.

"Sınırlar mı?" Thorne'a kapı aralığında dönerek sordum.

İç çekti. "Typhon'un adamlarından daha fazlası geçmenin yolunu buldu. Sanki sisi aşmak için kullandıkları yöntemi test ediyorlarmış gibi yavaş yavaş ilerliyorlar. Geçmenin bir yolunu bulanlar geri rapor veremedi, yok edildiler."

"Sence..." Kelimeleri söyleyemedim, Ren'in büyüünün krallıktan kayboluyor olabileceği korkusunu dile getiremedim.

Thorne'un sözümü bitirmeme ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Başını sertçe salladı ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Büyüm üzerine yemin ederim ki eskisi kadar güçlü. Typhon bir tür boşluktan yararlanarak bir yol buldu ama Ren'in büyüü bu dünyada kök salmış durumda. Birisi bir yol keşfetti ya da bir zamanlar krallığın gözüne girmiş bir başkası tarafından kullanılıyor."

"Belki de geçmesine izin veren Daeymon'un yüzüğüdür," diye mırıldandım. "Belki de yolu bulmaları için başkalarına lütufta bulunmasına izin veriyordur."

Sidero ve Thorne sanki bu konu benim yokluğumda konuşulmuş gibi birlikte başlarını salladılar. Yorgunluk ikinci bir deri gibi üzerime yapıştı ve içimi çekti, ayağa kalktım ve Sidero arkamdayken odadan çıkmadan önce elimi yüzüme sürdüm.

"Sıkıntılısın."

Boğazımdan yükselen acı kahkahaya engel olamadım. "Ren yükselmeyecek ve hayatta kalmak için tek umudumuz o. Typhon ona savunmamızı aşma imkânı verebilecek bir silah kullanıyor. çok şey var."

"Ne ki?"

Yavaşça başımı omzuna yasladım ve kollarımızı birleştirdim. "Bunu yapıyorsun. Sen buradasın."

Ellerini benimkilerin üzerine koyup bir kez sıktılar. Mecrucio kapıdan içeri süzülürken köşeyi dönüp giriş holüne girdik. Darmadağınaktı, kahverengi bukleleri kirpiklerine dolanmıştı ve yanakları pembeydi. Bu mesafeden bile hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum, ellerini dizlerine koyup öksürmeye başladı ama beni görünce hemen ayağa kalktı ve avucunu kalbinin üzerine koydu.

"*Myhn la-*"

"Bir dakika dinlen," diye araya girdim ve elimi kaldırdım.

Minnetle başını salladı, uzaktaki duvara yaslandı ve saçlarını düzeltmek için bir elini saçlarında gezdirdi. Nefes almaya çalışırken ona baktım. Halsizdi, gözlerinin altındaki koyu mavi morluklar şüphesiz uykusuz gecelerden kaynaklanıyordu.

"İyi misin?" Mecrucio bir dakika kadar sonra sordu, şüphesiz benim yüzümdeki aynı solgun hatları etmişti.

Yüzümü buruşturdum. "Önemli bir şey değil."

Kapılar bir kez daha açıldığında ve Aelestor benzer bir endişe ifadesiyle içeri girdiğinde bir adım öne çıktı. Fırtınalar Tanrısı beni yaralarım için genel bir kudret olarak inceledi.

"Yıldızlara şükürler olsun," diye nefes aldı, dizlerinin üzerine çöktü ve elini kalbine bastırdı. "Yaşıyorsun, *myhn lathira*."

Thorne kadar yüksek sesle öfkelenmişti ki Aelestor'un diğerlerinin beklediği yerden duymuş olmasına şaşırmadım. "Ben duyuyorum."

Mecrucio kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

Aelestor ve ben birbirimize bakarken Sidero rahatsız şekilde yanımda kıpırdandı. Ama Ren'in tüm parçaları bulunmuşken ve yeniden dirilme sürecindeyken bunu ona şimdi söylemenin bir zararı yoktu. "Ren'in parçalarını bulduk-"

Aelestor'unkine benzer bir rahatlama yüz hatlarını aydınlatırken dudaklarından bir nefes kaydı.

"-ve onu tekrar bir araya getirdim. Ama... ama ayağa kalkmayacak."

Gözlerimin kenarları sıcaklıktan diken diken oldu ve tekrar yutkundum, ellerim iki yanımda yumruk haline geldi. Aelestor yumuşak bir acı sesi çıkardı, hayal kırıklığı yüz hatlarından okunuyordu.

"Neden olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Mecrucio aramıza bakarak sordu. "Zaman alacak," diye mırıldandı Sidero. "İhtiyacı olan tek şey zaman."

Mecrucio kaşlarını çattı ve zihninin çalıştığını görebiliyordum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki taşların üzerindeki görünmez bir mesajı okuyormuş gibi gözleri ayaklarının dibindeki taşlarda gidip geliyordu.

"Ne oldu? Ne düşünüyorsun?" Bastırdım.

Dudaklarını büzdü. "Belki de tam bir araya gelmediği için ayağa kalkmayacaktır. Onun-"

"Kanatları," diye onun için bitirdim.

Başından beri korktuğum bir şeydi bu. Belki de aradaki zamanda kanatlarını taktığı için büyüü onu tam olarak tanımayacaktı.

yeniden birleştirildi.

"Sanmıyorum," dedi Sidero aramıza bakarak. "Yüzyıllardır onlarsız yaşıyor. Ve daha önce, onlar ondan alındığında, yeniden canlandı. Zamansız tanrılar farklıdır, tıpkı kanatları gibi. Onlar bu dünyanın yasalarına boyun eğmezler. Bunu biliyorsun."

Ama korkuyu bir türlü üzerimden atamıyordum ve Mecerucio'ya baktığımda onun yüzünde de aynı ifade vardı. Ya Sidero yanılıyorsa? Ya Ren kanatları olmadan asla dirilemeyecekse? Bu kadar az zaman kalmışken bunu riske atabilir miydik?

"Oralia..." Aelestor başladı, benim adım bir uyarı.

Ren'e ihtiyacımız vardı. Infernis'i besleyen onun sihriydi. Bencilce, benim de ona ihtiyacım vardı. Onsuz bu savaşın gidişatını nasıl durduracağımı bilmiyordum ve o mermer levhanın üzerinde soğuk bir şekilde yatarken savaşı girme fikrini hazmedemiyordum. Daha fazla beklemek istemedim.

"Typhon nerede?" O kadar yumuşak bir sesle sordum ki, fısıltı bile sayılmazdı.

Mecerucio gözlerini kırptırırken Aelestor küfretti ve Sidero kaskatı kesildi. Ama ben gözlerimi Gezginler Tanrısı'na dikmişim.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca Batı Menzilleri'nde olacak ve hiçbir taburun habersiz kalmadığından emin olacak. Caston henüz eve rapor vermedi."

Kalede değil o zaman. Bu mükemmel bir fırsattı. Kalbim kulaklarımda hızla atıyor, damarlarımda büyü kıvılcımları çıkıyor ve kafatasımın arkasına vuruyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Beni Aethera'ya götür. Kralımın kanatlara ihtiyacı var."

CHAPTER FORTY-THREE

Oralia

"Hayır."

Aelestor'un sesi giriş holünde yankılandı ama aldırış etmedim. Mecrucio kararsız görüldüğünde değil. Kralına olan sadakati kalbinde bu kadar ağır basarken.

"Tek yol bu," diye ettim.

"Öyle değil," diye karşı Sidero. "Bekleyebiliriz-"

"*Bekleyecek* vaktimiz yok," diye kestirip attım. "Damlayan askerlerin sele dönüşmesi an meselesi ve Infernis'in kralına ihtiyacı var."

"Oralia..." Aelestor Mecrucio ile benim arama girdi ve göz göze gelene kadar eğildi. "Ren dirilecek ama bu zaman alacak."

"Evet, ama ne kadar zaman? Garanti edemezsiniz-"

Elleri omuzlarıma kapandı ve sıkıca kavradı. "Bu dünyada sınırı geçersen öleceğin dışında hiçbir şeyin garantisi yok."

Başımı salladım. "Hayır, ölmeyeceğim. Ölemem."

Yüzünden acı bir gülümseme geçti. "Bu onun dirilişinden daha kesin. Biraz zaman tanıyın, hatta bir gün daha, bakalım yapacak mı-"

Aelestor'un etrafından dolaştım ve Mecrucio'ya bir bakış attım. "Beni Aethera'ya kaçır. Bu kraliçenizin bir emridir."

Mecrucio gözlerini kırıştıtararak bana baktı, yüz hatlarında kararsızlık vardı. Aelestor bir nefes verdi, yumruk haline getirdiği parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Bu tartışma için vaktimiz yoktu. Yakında Samarah beni bulmak için yola çıkacaktı -ya da Horace veya Thorne'u. Dimitri ve Drystan, Infernis'i koruyan savaşçıların yanındaydı ama onlar da beni aramaya çıkabilirdi.

Şimdi olmalıydı.

"Evet, *myhn lathira*," diye yanıtladı Mecerucio, sesi gergin çıksa da.

Tutması için kolumu uzattım. Nehre doğru gölge yürüyüşü yapacaktık, böylece durdurulmayacaktık. Vakarys bizi karşıya geçirecekti, bu dünyanın büyüüne bağlı olduğu için kıyıdaki herkese geçişi sağlayacaktı.

"Oralia, bunu yapma," diye Sidero.

Mecerucio'ya doğru uzattığım kolumdaki ellerini sıktım. "Boş boş oturup Ren'in canlanmasını beklemeyeceğim. Hayatta kalmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Ben de seninle geliyorum," diye Aelestor.

"Hayır, böylesi daha iyi-"

"Bu bir teklif değildi," diye kestirip attı, eli koluma kapandı.

Pekâlâ. Belki de bu, kısıtlı zamanımızda savaşmayacağım bir savaştı. İfadelerindeki onaylamamanın beni etkileyebileceğini bildiğim için Sidero'ya bakmayı reddettim. Bunun yerine, tereddütle koluma giren Mecerucio'ya başımı salladım.

"Bizi fark edilmeden içeri sokmanın bir yolu var mı?"

"Evet, kalenin yan kapısından. Gündüz saatlerinde genellikle korumasızdır."

Bu da gündüz olduğu için görünmeden tarlalardan geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu, ancak Aethera gece çok sıkı korunuyor olacaktı.

"Önce kanatlarını göndereceğim," dedim Sidero'ya, omzumun üzerinden şöyle bir bakarak.

Yüzleri kaskatı kesilmiş, omuzları kulaklarına doğru çökmüştü.

İçimde korkuyu yuttum ve aklımdan geçen, hata yapıp yapmadığımı soran düşünceyi reddettim. "Akşam olmadan dönmüş olacağız."

Etrafımızdaki gölgeleri topladım ve karanlığa adım attım.

* * *

Su tekneye vuruyor, pruvaya yakın duran su çobanlarının bedenlerinin etrafını sarıyordu. Sis çok yoğundu, o kadar yoğundu ki önümü zar zor görebiliyordum.

Ren'in beni Aethera'ya geri götürdüğü güne benzer bir şekilde elimi yüzümün önüne koydum. Kendim olduğum son gündü, gerçekten.

"Vakarys," diye .

"Evet, *myhn lathira*?" diye homurdandı iskelet kadın.

Lambanın mavi aleviyle aydınlanan şeklini sisin içinde zar zor seçebiliyordum. "Askerleri nehrin karşısına mı götürüyordun? Kıyılarımızı istila etmek isteyen Aethera savaşçılarını mı?"

Mecrucio ve Aelestor da döndüler ve acaba onlar da pelerin ve sisin altından onun yüzünü seçmeye mi çalışıyorlardı?

"Hayır, Majesteleri, bu topraklar için yaratılmamış ya da kral tarafından lütfedilmemiş hiç kimseyi almadım."

Kaşlarımı çatarak su çobanlarına baktım, tekneye rehberlik ederken et ve saç parçaları suda sürükleniyordu. Suyu dokunan herkes dibe sürükleniyor, varoluşlarının geri kalanında bu gemiye rehberlik etmekle lanetleniyordu.

"O zaman karşıya nasıl geçiyorlar?" Bu soru ondan çok kendim içindi ama Vakarys küçük bir hırıltı çıkardı ve asayı suya itmek için ağırlığını kaydırdı.

"Lord Horace'a da söylediğim gibi, nehrin yürüyerek geçilebilecek küçük bölümleri var. Ancak bunlar kralın büyüğü tarafından sıkı bir şekilde korunuyor. Geçmek için onun lütfuna ihtiyaç var ve o zaman bile nehir savaşçılarımız tarafından korunuyor. Onların geçmesine izin veren her kimse, bu diyar ve iç işleyişi hakkında geniş bilgiye sahip."

Böyle bir bilgiye sahip olan sadece birkaç kişi vardı. Dimitri'nin bu kıyılardan bir ruh olarak ayrılamayacağı kesindi. Thorne ve Horace bırakabilirdi ama onlar Infernis'ten hiç ayrılmadılar. Tekne kayarak karşı kıyıda durdu, önce Aelestor dışarı çıktı ve ben teknedeki inerken dirseğime bir el uzattı.

"Teşekkür ederim Vakarys."

Bir elini göğsünde eskiden kalbinin olduğu deliğin üzerine koydu. "Elbette, *myhn lathira*."

Karaya en son Mecrucio çıktı ve sis dağılıp güneş ışığı ağaçların arasından süzülene kadar bize ormanda önderlik etti. Güneşin sıcaklığı tenimi ağır bir battaniye gibi sarmıştı. Krallığımın serin sisini ve karanlığını özliyordum ve bu iş bittikten sonra güneşi arayıp aramayacağımı merak ediyordum.

Onu bir daha görmeye dayanabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Doğuya doğru gideceğiz," diye mırıldandı Mecrucio, dolambaçlı bir patikayı işaret ederek. "Başlıklarınızı yukarı çekin ve birbirinize yakın durun."

Altın kaleye doğru attığım her adımda, büyüm sanki beni Infernis'e geri çekiyormuş gibi çalkalanıyordu. Kalbim göğsümde sıkışıyordu ama nefes aldım, pelerininin kapağını yukarı çektim ve araziye adım atarken omuzlarımı yuvarladım. İlk kaçtığım kapıya doğru yılan gibi kıvrılan bir yol çizerken burada koruyan birkaç ağaç vardı.

Ren beni bulduğunda bu yoldan gitmiştim. Rotayı tersten yürüdüğümüzde anı boğazımı yaktı. Kır çiçekleri esintiyle salınıyor, koku artık bana tatlılıktan çok kanı hatırlatıyordu. Acaba ararsam Ren'in ve benim kanımı tarlada bulabilir miyim diye düşündüm. Belki de çiçeklerin büyümesine yardımcı olmuştur.

Bir elma ağacından diğerine eğildik, bir sebze tarlasının kenarından geçtik ve sarayın yan tarafını bulduk. Güneş gökyüzünde o kadar yüksekteydi ki, sanki o da bu dünyayı ısıtıyormuş gibi, altından dalga dalga ısı yayılıyordu.

"Çabuk ol." Mecrucio hızla kapıya yöneldi ve açtı.

Elimi Aelesor'un kumaş kaplı koluna doladım, geniş bir ağacın arkasına saklandık, etrafımızdaki gölgeleri topladım ve karşı taraftaki kapı aralığında görünmek için adım attım. Mecrucio sıçradı ama sadece devam etmemizi işaret etti. Üçümüz de bu kalede büyümüştük. Gerçi ben doğduğumda iki adam da yaşlarının başındaydı ama bu sarayı avucumuzun içi gibi bilirdik.

Koridorlardan kütüphaneye geçmek kolaydı. Neredeyse çok kolaydı, görünürde bir hizmetçi ya da buraya son gelişimdeki gibi bir muhafız bile yoktu.

"Herkes nerede?" Kütüphanenin altın renkli kapısını çekiştirerek açtım.

Mecrucio, bir zamanlar sığınağım olarak gördüğüm yere girdiğimizde cevap vermedi. Orada, yaldızlı şöminenin üzerinde, son üç yüzyıldır olduğu gibi Ren'in kanatları duruyordu.

Sessiz. Çok sessiz.

"Bundan hoşlanmadım," diye nefes aldı Aeilestor, ben ocağa yaklaşırken odaya dönmüş olmasına rağmen arkamda durarak.

Aeilestor silahını bana o kadar yaklaştırdı ki, omuzları başımın arkasına değdi.

Kaşlarımı çatarak uzandım, parmak uçlarım altın çerçevenin üzerinde kaydı. "Typhon'un kanatlarına yerleştirdiği koruma gitmiş..." Bunu aşmam gerektiğini düşünmüştüm ve koğuştan kanatlara doğru savaşıarak ilerlemeye hazırlanıyordum.

"Çabuk, şu işi halledip eve gidelim," diye bastırdı Aeilestor, sanki üzerimizde görünmez düşmanlar varmış gibi bir elini kalçama koymak için uzandı.

Bir nefes aldım, gölgeler parmaklarımda birikti ve kanatlar karanlık güçle görünmez hale gelene kadar camın altından kaydım. Gözlerimi kapatarak Thorne'un odalarına, masanın yanındaki boşluğa odaklandım ve Ren'in kanatlarını aradaki boşluktan geçirdim. Drystan, Aeilestor ve beni taşımak için kullandığı büyüün aynısıydı bu.

Büyü kulaklarımdan rüzgâr gibi geçti. Ren'in kablolarla bağlanmış ve kanlar içindeyken bunu başarmış olması bir mucizeydi. Bu gölge yürüyüşünden çok daha zordu ve her parçam kanatlarla birlikte hareket etmek, onları eve kadar takip etmek istiyordu.

"Mecrucio, gel. Gidiyoruz." Ayak sesleri odanın içinde yankılandı.

Kalçama dolanan el acıyla sıkılaştı ve ben kaskatı kesilerek gözlerimi açtım. Kanatlar gitmişti, yerlerinde sadece tutturuldukları beyaz destek vardı ve Aeilestor beni arkasından daha uzağa itiyordu.

"*Seni piç,*" diye tükürdü dişlerinin arasından.

Döndüm ve kütüphaneyi dolduran pırıl pırıl altın zırhları görünce gözlerim büyüdü. Baktığım her yerde yaldızlı askerler vardı, bazıları

girişte, diğerleri de yığınların arasından kayıyordu. Etrafımız sarılmıştı ve kratus reçenesi kokusu havada o kadar yoğundu ki daha önce nasıl kokusunu almadığıma şaşırdım.

Orada, her şeyin ortasında Mecrucio, çenesi düşerken elini kalbine bastırarak hüznle bize gülümsedi. "Özür dilerim, *myhn lathira*."

Ben daha büyümü öne doğru çağıramadan, metal havada dönmeye başladı ve ilk ok Aelestor'u tam kalbinden vurdu. Gölgelerim yükseldi ama bir sonraki ok omzumu deldi, koyu metal bir zincir beni ileri doğru çekti. Gölgeler titredi, bir sonraki uçmadan önce tekrar güçlendi ve bir sonraki... ve bir *sonraki*... Ren'in olduğu gibi her uzvumdan delinene kadar.

Aelestor çığlık attı. Gözleri göğsüne saplanan cıvataya değil, bana dikilmişti. Sarsıldım, omzum yerinden çıkarken mide bulandırıcı bir ses odada yankılandı ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Çığlığı sönüyor, yerini dudaklarının aynı şekilde tekrar tekrar kıpırdamasına bırakıyordu.

Damarları kararırken ve reçine sistemine pompalanırken, sihrinin her bir filizi giderken bir isim fısıldadı. Ağzının kenarından zehirle renklenmiş kan damladı ve her nefeste, altında birikene kadar daha fazlası düştü.

Ona ulaşmaya çalışırken boğazım yandı ama zincirler tarafından durduruldu. Her nefesi duyulabilir bir ıstıraptı ve hayatım pahasına güvendiğim Tanrı için kalbimde bir kesikti. Geri çağıramadan boğazımdan bir hıçkırık koptu.

"Josette'e bakacağım," diye mırıldandım, onu ölümde tutamayacağım için bakışlarını tuttum, alnımı onunkine bastırarak kadar eğildim. "Bunun için sana yemin ederim, dostum."

Aelestor'un beyazları mide bulandırıcı bir griye çalan gözleri benimkilerden tavana kaymadan önce sadece boş, tıkırtılı bir nefes aldım, sonra bir rahatlama iç çekişi duydum ve kopup gittim. Gücünün bedenini terk ettiğini hissedecek kadar büyüye sahip olmama rağmen onu kurtarmaya yetmemesinden nefret ediyordum. Kaybolmadan önce ruhunun bir kalp atışı kadar etrafımda dolaştığını hissedebildiğim halde onu bu son anında teselli edememekten nefret ediyordum.

Gözlerim bu canavarların önünde dökmek istemediğim yaşlarla doldu ama yine de beni dik tutup ileri doğru çekmeye çalıştıklarında topuklarımı halıya gömdüm.

"Aelestor Thyella, ruhunuz bu ölümlü muhafazadan kurtuldu. Kederini bir kenara bırak, çünkü şimdi hesaplaşma zamanı." Sesim son kelimelere takıldı ve gözlerini kocaman açmış bana bakan Mecrucio'ya bakarken kendimi onları tekrarlariken buldum.

"Çünkü şimdi hesaplaşma zamanı."

CHAPTER FORTY-FOUR

Oralia

Kalenin içinde sürüklenirken Mecerucio'nun kafasının arkasına baktım.

Aelestor'un cesedi kütüphanenin zeminine bırakılmıştı, kanı beyaz halıya işlemişti ama kalbimde onun bu dünyayı terk ettiğini biliyordum, kelimeleri söylerken bunu hissetmiştim. Şimdi bile, tanrıların Infernis kıyılarında durmasına gerek olmadığından, büyüsü yeniden başlamak üzere yeryüzüne dönmüştü. Josette'i ve Aelestor'u kaybetmenin onu nasıl parçalayacağını düşünmemeye çalıştım.

O sadece beni korumak istemişti, beni korumak için *ölmüştü*. Onun ölümünün boşa gitmesine izin veremezdim.

Her adımında beyaz bir acı uzuvlarımı dağlıyordu. Askerlerle savaşmaktan vazgeçmiştim, büyüm tükenmişken olmazdı. Şu anda bile, kollarımın ve bacaklarımın içine saplanan cıvataların etrafındaki derimin üzerinde örümcekli siyah ağlar yayılıyordu. Koridorlarda yürütülürken ve merdivenlerden yukarı çıkarken altın parıltıları başımı döndürüyordu, metalin uzuvlarımdaki her sekmesi başka bir acı çatırtısı yaratıyordu.

Ren'in katlandığı şey buydu. Kendime bunu hatırlatmadan duramıyordum. Ve her nasılsa, bu acıyı benim de yaşamam doğrudu - bu sayede birbirimize bağlanmış olacaktık.

Bu yüzden Mecerucio'nun kafatasının arkasına baktım, sanki beynine girip cevapları orada bulabilirmişim gibi. Soru dilimin ucundaydı: *neden*? Yine de, ne kadar zayıf olursa olsun, nedenlerini dile getirmeyi, davasını savunmayı hak ettiğini düşünmüyordum. Bunun için ölebilirdi.

Ben şahsen ilgilenirdim.

Taht odasının kapıları yaklaştığımızda kayarak açıldı. İçeri ilk süzülen Mecrucio oldu ve Typhon'un yüzünde zalim bir gülümsemeyle oturduğu yaldızlı tahtın önünde diz çöktü. Etrafımdaki her asker diz çöktü, ta ki ben tek başıma onun önünde durana kadar.

"Savurgan kız geri döndü," diye gürledi Typhon, dirseğini tahtın koluna dayamak için kayarken kanatları alevlendi.

Çenemi kaldırdım ama konuşmadım, sadece kanımın yere düşen her damlasının tadını çıkardım, etrafımdaki mide bulandırıcı ihtişama karşı karanlık bir leke. Ama Typhon Mecrucio'ya başıyla selam verirken sessizliğime aldırıyor gibiydi.

"oğlum," diye mırıldandı.

Oğlum... Gözlerimi kırıpıştırıp aralarına baktım. Bu sadece ikisi arasındaki bir sevgi ifadesi miydi? Belki kahverengi saçlarındaki bronz teller dışında hiçbir benzerlik yoktu. Ama Mecrucio Typhon'a bir insanın bize bakabileceği gibi, saplantıya varan bir hürmetle bakıyordu. Yanakları kıpkırmızı olana dek boğazında bir kızarıklık belirdi ve Altın Kral'ın ayaklarını öpmek için öne düşmemesine şaşırdım.

Böyle bir şeyi yaptığım bir zamanı hatırlayabiliyordum, ama bu her zaman rahatlama içindeydi, saygı içinde değil. Cezam o kadar acı verici ya da intikamı o kadar şiddetli olmadığı için rahatlamıştım. Ve Mecrucio, sayısız şifacı tarafından bu zemine sabitlendiğimde, onlar kara büyüü kalbimden kovmaya çalışırken merhamet için çığlık attığımda pek çok kez yanımdaydı.

Artık o işkence saatlerinin, Typhon'un boynuzlanmasının intikamını almak için karısının ve sevgilisinin yarattığı çocuktan umutsuzca arzuladığı gücü almaya çalışırken kullandığı bir işkence aracı olduğundan emindim.

Typhon ayağa kalktı ve zincirlerimi tutan askerler dizlerim tanıdık bir *çatırtıyla* yere düşene kadar sarsıldı. Attığı her adımda büyüüm kratus reçinesine karşı mücadele etti, ta ki göğsümün ve kollarımın etrafında gölgeler belirene kadar. Altın kaşları yukarı kalkmış, açgözlü bir sırıtişla beni izliyordu.

"Tam da umduğum gibi," diye düşündü. "Bana her zamankinden daha güçlü döndün."

"Ren eski haline döndü," diye dişlerimi sıktım.

Omuz silkmesiyle birlikte beyaz kanatları parladı. "Bu, eve dönüş yolunu bulmanı sağlamak için yapmaya razı olduğum bir fedakârlıktı. Batı Menzilleri'ne adım attığın anda varlığından haberdar oldum. Neden o adamların sadece sen yokken sınırlarından geçebildiğini sanıyorsun?"

Beni ve tutsaklarımı yavaşça çevrelerken cevap vermedim.

"Kardeşimle aranızdaki bağ ne kadar güçlü olursa olsun, Infernis'ten hissetmek o kadar kolay. Mecrucio buradan ayrıldığınızı öğrendikten sonra her seferinde bana kendisi haber verdi."

"rehberlik eden oydu," diye mırıldandım.

Siste bir , savunmamızda bir zayıflık yoktu, bunu hak etmeyen bir tanrıya güvenmemiz dışında.

"Nedenini bilmek istemiyor musun?" Typhon ikimizin arasına bakarak düşündü. Mecrucio'nun sırtı bana dönüktü, sanki yüzüme bakmaktan korkuyormuş gibiydi.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim ve askerlerden biri sağ omzuma bağlı zinciri çekiştirirken inlememi bastırdım.

Tenimde bir kahrkaha gümbürdedi ve Typhon'un şimdi ne kadar yakın olduğunu görünce midem bulandı. Üzerindeki güneş ışığının, garip büyüünün kokusunu alabiliyordum ve parmaklarım uzanıp yok etmek için kaşınıyordu. Saçlarımı geriye doğru taradı ve göz kapaklarım otomatik olarak kapandı, kendimi onun gazabına hazırlarken kaslarım alışkanlıktan gerildi.

"Infernis'in yeni kralı ben olacağım," diye duyurdu Mecrucio, bana doğru topuklarının üzerinde dönerken her kelimesinden gurur damlıyordu.

Elimde değildi. Güldüm. Ellerim mermer zemine yayılana ve gözyaşlarım kana karışana kadar güldüm. Typhon muhafızlarını tersleyene kadar güldüm, onlar da zincirleri gererek beni tekrar ayağa kaldırdılar.

Her tanrının bir bedeli vardı ve Typhon'un Mecrucio'nunkini bulduğu açıktı. Ama dileğinin gerçekleşeceğini bir an bile düşünmemiştim. Hayır, Mecrucio sadece başka bir piyondur, tahtadaki başka bir taş.

"Yeni kralınıza mı gülüyorsunuz?" diye hırladı.

"Aptallığınıza gülüyorum," diye karşılık verdim. "Doğruyu söylediğinden daha fazla yalan söyleyen bir adama inandığınız için."

Hırsızlar Tanrısı bana doğru koştu ve saçlarımdan tutarak başımı geriye doğru çekti. "Anlamadığın bir şey hakkında konuşuyorsun. Tahta geçeceğime dair yemin etti."

Başımı sallayarak, yanaklarımı çekiştiren manyakça gülümsemeye engel olamadım. "Ah, *bir yemin.*"

Altın Kral elini esnetti, babasının yakut yüzüğü ışıktan dans ediyordu. "Yeryüzüne inmeden önce tek ihtiyacım olan şey senin büyün."

Anladığımı mırıldandım. "Ve bu uçucu gücü bir başkasına mı vereceksin? Başkasının senin yerine hükmetmesine izin mi vereceksin?"

Mecrucio'nun eli saçlarımda sıkılaştı. "."

Ama Typhon cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Elbette. Mecrucio benim Infernis'teki varisim olacak. Bu görev için biçilmiş kaftan, herkes onu takip edecek."

"Peki neden onu takip etsinler, *seni* takip etsinler?"

Eliyle işaret etti ve bir anda yerde sürüklenerek taht odasının kapısına doğru götürüldüm.

"Çünkü seni onların kapısına getireceğim ve herkesin görmesi için boğazını keseceğim. İnsan korkuyla, sevgiyle yönetebileceğinden çok daha etkili bir şekilde yönetir."

* * *

Nehrin kıyısında durmuş, sığ sudan Infernis kıyılarına bakıyordum, damarlarımda korku dolaşıyordu.

Sis omuzlarımda ağırlaşmıştı, görünmez ellerim gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordu. Mecrucio ilk tabur askeri ayak bileği yüksekliğindeki sudan geçirirken acı artık sadece uzak bir hatıraydı. Sonra bir sonraki. Aethera'nın ordusunun çoğu krallığımın sınırını geçene kadar daha fazlası takip etti.

"Gel Lia," diye mırıldandı Typhon, bir kolunu belime dolayarak ve zincirlerime dikkat ederek. "Beni karşıya geçir."

Ayaklarımı kaygan kayalara sapladım, onun elinde çırpınıyordum ama yine de ipte sallanan bir kukla gibi sürükleniyordum. Sular bizi yıkamak için yükselmedi, su çobanları bizi sürüklemek için derinliklerden sürünmedi - çünkü istemeyerek de olsa onlara rehberlik ettim. Infernis'in kıyısına adım attık ve boğazıma düğümlenen hıçkırığa karşı dişlerimi sıktım.

Typhon elinin tersiyle işaret ederek, "İleri," diye emretti.

Bir kuş sürüsü gibi hep birlikte uzaktaki kaleye, evime doğru ilerliyorlardı. Thorne'un nehri ve oradaki askerleri gözetlemek için diktiği gözcüleri zar zor görebiliyordum. Hissedebildiğim tek şey göğsümdeki aynı çekiştirme ve Aelestor'un ölümüyle birlikte taşıdığım kederdi. Yakında bu dünyaya daha fazla yıkım getireceğimi biliyordum.

Belki de bu dünyanın ikiye bölünmesi en iyisiydi.

Ağır ayaklar ölü toprağın üzerinde gıcırıyor, Aethera'nın altın zırhı sisin arasından süzülen zayıf güneş ışığında parlıyordu. Typhon gözüme her takıldığında memnuniyetle gülümsüyor, beni bir çocuk gibi kalçasından tutup sürüklüyordu. Elim tekrar tekrar onunkine çarparsa da büyüm azalmıştı, ta ki bu şekilde gerçekten ölebilir miyim diye merak edene kadar.

Ama yaklaştığımızda, yetiştirdiğim sessiz yeşil çimenleri, asphodel çiçekleriyle noktalı görmek değildi. Typhon'un ordusunu koyu siyah zırhlar giymiş bir asker denizi karşıladı. Ve orada, merkeze doğru, Caston ve taburunu seçtim, aynı siyahı giymişlerdi, siyah kavisli siperliklerle yüzleri yarı yarıya gizlenmişti.

Thorne öncü birliğin başındaydı ve Şifa Tanrısı hiç bu kadar tehditkâr görünmemişti; siyahlara bürünmüştü ve miğferinin altından sadece gözlerinin parlak yeşili görünüyordu. Ama bu oydu. Mecrucio'yu gördüğünde bunu hissedebildim. Thorne'un yanında Dimitri ve Drystan'ın yüzlerinde de benzer şok ifadeleri vardı, dikkatleri Typhon'dan Mecrucio'ya gidip geliyordu. Ama beni gören tek kişi Sidero'ydu, yüzleri bir kez olsun gerçekten ölü gibi görünene kadar solmuştu. Dudaklarından ismim döküldü ama öfke dolu bir kükreme arasında kayboldu.

"*Hain!*" Thorne gürleyerek asasını yere indirdi. Dünya sanki ikiye bölünecekmiş gibi etrafımızda sarsıldı.

Krallığımın askerleri çağrıya cevap verdi, kulaklarım çınlayana kadar kılıçlarını kalkanlarına vurdular. Mecrucio'nun yanaklarındaki renk soldu ve bir adım geri çekildi ama Typhon onu yana itti.

"Benim olanı almaya geldim," diye duyurdu Typhon gürültünün üzerine, sanki sadece bir ziyafetteymiş gibi öne çıktı.

"Peki sen bunu nasıl karşılayacaksın Altın Kral?" Thorne seslendi. "Burada hiçbir gücün yok."

"Hayır, yok. Ama o biliyor." Typhon avucunu açarak bir işaret yaptı ve bir anda öne doğru sarsılarak dizlerimin üzerinde onun yanına sürüklendim.

Acı çığlığımı gizlemek için dilimi ısırdım ama halkımın öfke çığlığı altında kaybolacaktı. Hep birlikte savaş geçtiler, kalkanlarını kaldırdılar ve kılıçlarını hazırladılar. Thorne'un bakışlarıyla karşılaştım, elindeki kratus asasını fark ettim, sonra kalabalığın içinde zamansız tanrıları aradım ama bulamadım.

Ren dirilmeyince kuyruklarını kısıtırıp kaçmışlar mıydı?

"Infernis'in üzerine yeni bir ışık doğuyor," diye gürledi Typhon, kısa kılıcını havaya kaldırarak. "Ve bu, kraliçenizin ölümüyle başlıyor."

Bir ok havada uçarak Typhon'un tuttuğu bileğini temiz bir şekilde kesti. Çığlık attı, kılıç ayaklarının dibine düştü. Döndüm, kendimi diğer elinden kurtardım ve çimlere düştüm. Avucundan kan akarken çığlığı dağlarda yankılandı ve kratus okunu etinden sıyırdı.

Aetheran ordusu saldırdı. Daha fazla ok uçu, siyah ile altın birbirine karıştı ve kalkanlar teker teker kalkarak önlerine çıkanları korudu. Zincirlerimi tutan askerler, kollarım arkamdan sıkıca bağlanana kadar arkamda birleşti ve altın, siyahla buluşmak için ilerlerken sadece dehşet içinde izleyebildim. Metalin çınlaması havayı doldurdu ve ben gözümü kırptım.

Petra yüzüme dokunduğunda tanık olduğum sahne buydu - buradaki an, yaşamın ruha karşı çarpışması, bir kılıç yuvasını bulduğunda öldürülebilecek olanların çığlıkları. Etrafımızda kaos patlak verdi.

Tutsaklar beni geriye doğru sürükledi, Typhon yanımdaydı. Kıvrandım, acıya boyun eğmeyi reddederek sonuçsuz bir şekilde kurtulmaya çalıştım.

Çığlıklar, haykırışlar. Uzaklarda bir alev patlaması alanın bir bölümünü kapladı ve ortasında Zayne ellerini uzatmış duruyordu. Bildiğim sakin ve huzurlu ifade, alevlerin kendisi kadar öldürücü bir şeye dönüşmüştü. Dalgalandılar, büyük alev canavarları yaldızlı askerlerin üzerine dalmak için gökyüzüne sıçradılar, ama sıcaklık bizimkine dokunmadı.

Yine de dehşet içinde, ucu kratus reçinesiyle kararmış yaldızlı bir kılıçla kalbinden delinirken bir ruhu izledim. Ve , bedenleri tarlalarda kıvrılan sis gibi buharlaştı. Çığlık atabilirdim, ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Boğazıma bir zincir daha dolanırken, ayaklarımın dibinde kan birikirken ve büyüm dünyaya geri sızarken ses çıkmadı.

Her yerde ruhlar düşüyordu ve kimin kazandığını söyleyemiyordum. Ama katliamdan beni yetiştiren tanrıya doğru döndüm, tüm gücümle geri çekildim ve dişlerimi kırdım. Typhon sadece güldü ve çenemi iki parmağının arasına sıkıştırmadan önce başını salladı.

"Sıradan bir köpekten daha iyi değil," diye .

Gözlerimi bir sis kapladığında gözlerimi kırptım. Ama görüşümü netleştirmeye çalıştığımda, bunun bir pus olmadığını, sisin derinleştiğini fark ettim. Üzerimize bir gölge düştü, o kadar karanlıktı ki gece bile olabilirdi. Bir çığlık duydum ama bunun korku mu yoksa sevinç mi olduğunu anlayamadım, hele ki bir bıçağın ucu yanağıma saplanıp, kan boğazımdan aşağı akana kadar etimi yavaşça keserken.

Bir *gümbürtü* açıklıkta yankılandı. Zincirlerimi tutan askerlerden birkaçı şaşkınlıkla sarsıldı ve beni geriye doğru itti. Gürültüye doğru, yerden yükselen gölgeye doğru döndük.

Gece siyahı kanatları dünyanın kendisini kapsayacak kadar genişti. Kanatlarının gümüş pençelerinden soluk elmacık kemiklerinin keskin düzlemlerine güç damlıyordu. Parmakları kalktı ama Talron'un parmakları gibi uçları siyahtı.

kınından kavisli bir balta çıkarıyordu ve benimki kadar iyi tanıdığım o koyu mavi gözler Typhon'a dikilmişti.

Ren'in ağzında ölümcül bir gülümseme kıvrıldı. "Başlayan her şey bitmelidir."

CHAPTER FORTY-FIVE

Renwick

Saatler Önce

Talron'a başımı salladım. Yaralı yüzü ve uyumsuz gözleri onları her gördüğümde kanımı donduruyordu. Bunca zaman sonra biraz huzur bulması için bu dünyanın kaderine sessizce dua ettim. Zaman yaratılmadan önce arkadaşlık, bir nevi kardeşlik - o ve sayısız diğerleri bizden koparılmış ve farklı dünyalara dağılmıştı. Yeniden dirilişlerim sırasında onu ve dönüştüğü tanrıyı görmek her zaman rahatlatıcıydı.

Oralia benden önce karanlığa adım attı, eli benimkine öyle sıkı sarılmıştı ki bir daha ayrılıp ayrılmayacağımızı merak ettim. Ama onu karanlığa doğru takip ederken elini sıktım.

Birdenbire gitmişti.

"Oralia?" Seslendim ama cevap vermedi.

Bir adım öne çıktım ya da belki de çıkmadım. Karanlık tarafından yutulduğum için bunu söylemek zordu. Bedenim benim bedenim değildi. Yalnız olduğum düşüncesi dışında bilincimin hiçbir uzantısı yoktu. Etrafım başkalarıyla çevrili olsa da bin yıldır olduğu gibi yalnızdım -şimdi kelimenin gerçek anlamını biliyordum.

Ama orada, karanlıkta, gümüş bir sihir patlaması vardı, beni eve, *ona* götüren iplik. Önümde dalgalanıyor, ayaklarımın altında bir patikaya dönüşüyor, bu hiçlikten çıkış yolunu aydınlatıyordu. Attığım her adımda büyü beni selamlıyor, omurgamdan yukarı doğru fırlıyor ve göğsüme yerleşiyordu.

Derin bir nefes
aldım. Sonra bir tane
daha.

Sadece göğsümün alışılmadık bir şekilde genişlediğini fark ettim. Kaslarım ağrıyor, ciğerlerim yanıyor, sis ve kül kokusu duyularıma doluyordu. Titredim ve bu hareket ortamdaki kumaşı hışırdattı. Bir el omzumu tutarak beni sarstı ve bir solukla, parlak ışıktaki gözlerimi kırıştıtararak doğruldu.

"Ren," tanıdık bir ses. "*Ren*."

Tutuşuna karşı koymaya çalıştım, kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım. Sırtımdaki kaslarım protesto çığlıkları attı ve inledim.

"Sakin ol kardeşim. Nefes al," diye gürledi Thorne.

Bir nefes. Oda başım döndü. Thorne'un gözleri kırmızıyla çevriliydi, yanakları kumral sakalına uyacak kadar kızarmıştı. Arkasında, Sidero'nun yüzünde de benzer bir keder ifadesi vardı, ileri atılmadan önce ellerini sıkıca kavuşturmuşlardı.

Sırtımdaki kaslar tekrar seğirdi ve donakaldım.

"*Büyük Anneler...*" dönüp bakarak küfrettim. "O ."

Kanatlarım yanlarıma sıkıca yapışmıştı ama döndükçe açılıyorlardı. Aradağının aksine, burada sırtım, yüzyıllardır onu güçlü tutmak için giydiğim pelerine rağmen, ağırlıklarını protesto ediyordu. Kanatlarımın gerçek ağırlığı karşısında hiçbir şey değildi ve her nefes alışımında kaslarım kasılıyor ve protesto ediyordu.

Bunu Oralıa yapmıştı. Onlar alevlenip *bana* yapışırken onun büyüünün kokusu da onlara yapışıyordu. Güçlerimiz artık o kadar iç içe geçmişti ki neyin onun neyin benim olduğunu zar zor ayırt edebiliyordum. Bir elimi göğsüme bastırdım, bir kez daha nefes aldım, şimdi neyin kaybolmuş olabileceğini araştırdım. Merhametim miydi? Ya da belki aşkım?

Ama ne kadar çok ararsam kendimi o kadar bütün buluyordum.

Kapının dışında sesler mırıldanıyordu, tam olarak çıkaramadığım bir karışım. Kaşlarımı çatarak bacaklarımı mermer masadan kaldırdım.

Thorne üst kolumu tutmaya devam ederek, "Yavaş ol," diye uyardı.

Başımı salladım. "Burada kim var?"

Thorne'un kıkırdaması bana gök gürültüsünü hatırlattı. "Onları görene kadar inanamayacaksın. Oralıa kendini aştı."

Odaya bakarken kaşlarım birbirine çarptı ve göğsümün derinliklerinde korkuya benzer bir şey kıvılcımlandı. "Nerede o?"

Burada olmalıydı. Uyandığımda yanımda Thorne değil, Oralia olmalıydı.

Yüzü düştü ve arkamda Sidero acı dolu bir inilti çıkardı. Onlara bakmak için döndüğümde, gözleri mermer levhaya dikilmiş, dudakları kenarlarından aşağıya doğru kıvrılmıştı.

"Karım nerede?"

Thorne giysileri ellerime tutuşturdu ama pantolonu giyerken ona aldırış etmedim. Bu krallıktaki en güvendiğim casusumdan daha fazlası olan ruha baktım. Derin bir nefes aldı, geniş göğsü hareketle birlikte titriyordu.

"O gitti, Majesteleri. Mecrucio, Aelestor ve Oralia kanatlarınızı almak için Aethera'ya döndüler ve kanatlarınız geri dönmüş olsa da..." diye devam ettiler, bana baktıklarında gözlerinden özür diledikleri anlaşılıyordu.

"Yapmadı," diye bitirdim.

"Onları durdurmaya çalıştım, Ren. Ona sabırlı olmasını söyledim ama-"

Onları susturmak için bir elimi kaldırdım. "Ama onda hiç yoktu. Seni suçlamıyorum, Sidero. Oralia bu toprakların kraliçesi. Ne isterse onu yapar."

Oralia gitmişti. Aramızdaki bağlantıya uzandım, ruh bağı her zamankinden daha güçlüydü. Diğer uçta oradaydı, bunu hissedebiliyordum ve eve dönüş yolunu bulmak için bu bağı kullanabileceği umuduyla çekiştirdim. Korku bağdan aşağı kaydı, büyük bir acıyla karıştı, Thorne'un kucağına eğildim, nefes nefese kaldım.

Thorne, "Çok uzun süredir acısıyla baş başa kaldı," diye ekledi.

Kapı pat diye açıldı. Görmeyi beklediğim onca tanrı arasında ilk olarak Zaman Tanrısı Harleena'nın gireceğini tahmin etmemiştim.

Bana bakarken vahşiydi, elleri dirseklerimi sarmak için uzanmıştı. "O yakalandı, Ren."

Özellikle de Gunthar ve Cato onun ardından içeri girerken ve onları görmeyi hiç düşünmediğim sayısız zamansız tanrı izlerken aklımda pek çok soru vardı

Tekrar. Annemin en yakın arkadaşı Kahliya parlayan gözlerle bana bakarken, Felix'in kanatları selamlamak için parladı. Sanki başka bir günmüş gibiydi - sanki insan yerleşimlerini ya da dev kampları keşfetmeye gitmişler ve bin yıldır saklanmıyorlarmış gibi.

En son Kaemon geldi, kolunu Caston'unkine dolamıştı ama Caston onu hemen başından savdı ve bir general edasıyla ileri atıldı. Gözlerimi kırıştırdım ve omzundaki rütbesini gösteren yıldız işaretine kadar Infernis zırhına bürünmüş olduğunu bir an geç fark ettim.

Hayır, tek düşünebildiğim Oralia'nın yakalandığı idi. Tek odaklanabildiğim şey, bağın içinde dalgalanan acı, korku ve -garip bir şekilde- bağın içinde kısa süreliğine parlayan mizahtı. Dimitri ve Drystan Caston'un arkasından geliyorlardı, dikkatleri benim üzerimdeydi: krallarının emrine hazır askerler.

"Bana bildiklerini anlat."

Parçalar açıklandıktan sonra Typhon'un Infernis'i kime vaat ettiğini anlamak gerçekten de çok kolaydı. Mecrucio her zaman kurnaz olmuş, kartlarını göğsüne yakın tutmuştu. Bir amaç uğruna ilk geldiğinde, bir gün bana karşı dönüp dönmeyeceğini merak etmiştim. Ama bu yüzyıllar önceydi - o kadar uzun zaman sadakatini kanıtlamıştı ki. Ya da ben öyle sanmıştım.

Typhon'un ona pazarlığı ilk ne zaman teklif ettiğini kimse bilmiyordu ama Altın Kral'a yüzyıllardır, belki de daha uzun süredir bilgi veriyordu. Yine de her türlü olasılığa karşı plan yaptığı açıktı. O gerçekten de Hırsızlar Tanrısı'ydı; en az onlar kadar işbirlikçiydi. Typhon her şeyi bilmiyordu. İşler değişirse Mecrucio'nun onu hemen savunmaya geçeceğinden emindim.

Ama Mecrucio bunun için yeterince uzun yaşamayacaktı. "Bunca zamandır..." Horace'a bakarak nefes aldım.

Başını salladı, yüzü kederle kaplanmıştı. Mecrucio ile aralarında bir şeyler olduğunu biliyordum, en azından birbirlerine karşı bastırılmış bir özlem.

Horace başını sallayarak, "Caston'un aksine benim büyüm kesin değildir," diye açıkladı. "Kalbindeki inancı, eylemlerindeki doğruluğu gördüm ve

sadık olduğunu söylediğinde buna inandım."

Aramızdaki boşluğu geçip elimi omzuna koydum ve kanatlarımın alevlenmesiyle irkildim. "Bu suç kendi üzerine alma, eski dostum. Hepimiz ona güvendik."

Ağız açıldı, sonra kapandı, yakut gözleri pişmanlıkla parladı.

Horace'ın sesi kesilince Dimitri, "Bu kış Oralia'yı çalması için o askeri içeri alan Mecrucio'ydu," diye açıkladı. "Ve sanırım o zamandan beri askerlere nehirdeki sığ bir noktadan rehberlik ediyor."

O zaman siste bir zayıflık yoktu. Morana ve ben haftalarca büyülerimi kullanarak sınır çizgisindeki başarısızlığı bulmaya çalıştık. Ama ortada bir hata yoktu, sadece Mecrucio Aetheran askerlerini ona verdiğim lütufla örterek karşıya geçirebilmişti.

"Morana nerede?" Gruba sordum, onu arıyordum ama bir şey bulamadım.

"O ve Samarah annenin ağacını ziyarete gittiler," diye cevap verdi Belinay, sesi yarattığı su kadar yumuşaktı. Parlak sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Yanında oğlu Zayne durmuş, şaşkınlık ve kalp kırıklığı karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Annemi düşündüğümde bu ifadeyi anladığımı düşündüm. Ona veda edemediğimi fark ettiğimde içimden bir keder dalgası geçti. Diyardaki ağacını ziyaret etmek için tek başına gitmişti.

Sidero'ya "Rathyra'ya git ve tüm ruhların kendi bölgelerinde kalmalarını sağla," diye talimat verdim. Pyralis, Isthil ve Tylith'dekiler kendi sınırları içinde korunaklı kalacaklardı ama savaşmak istemeyenlerin bir savaşta tökezlemesi riskini göze alamazdım.

Ben Dimitri ve Drystan'a dönmeden önce Sidero başıyla selam verip odadan çıktı.

"Savaşçıları hazırlayın," diye emrettim, Thorne'un da gözlerini yakalayarak. "Onları krallığın sınırına yerleştirin ki Typhon ve ordusunu çok yaklaştırmadan durdurabilelim."

Drystan'ın beyaz kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu kadar çabuk saldıracağına inanıyor musun?"

Ama cevap veren Caston oldu, sesi acıydı. "Oralia babamın elinde. Oralia durumu kendi lehine çevirmeden önce böyle bir şeyi kendi lehine kullanacaktır."

"Git," diye bastırdım, kapıya doğru işaret ettim. "Birazdan yanınızda olacağım." Dimitri bir adım daha yaklaştı. "Görölmeyi beklemenin akıllıca olacağına inanıyorum, Ren. İzin ver

Typhon senin etkisiz hale geldiğine ya da yeniden dirildiğine inanacak. Bu onun düşüncesizce hareket etmesine neden olacaktır."

Sis oluşmadan önce askerlerinin bu kıyılara en son girdiği zamanki küstahlığını çok iyi hatırlıyordum. Başımı sallayarak Dimitri'nin omzuna vurdum ve onu bir kez sarstım. "Haklısın, dediğin gibi yapacağım."

Dimitri dirseğini tutarak bana nadiren gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel, eski dostum."

Göğsümde bir sıcaklık olsa da, çiftleşme bağından süzülen dehşet tarafından yenilmişti. Ama yine de gülümsemeyi başardım. "Ve sen."

Dört tanrı odayı hızla terk etti ve geride sadece zamansız olanı bıraktı. Birbirimize sessizce baktık, aramızda binlerce yıllık acı vardı.

"Hapishanemiz o kadar sıkıcı hale mi geldi ki, yarattığınız enkaza ilk elden tanık olmak istiyorsunuz?" Thorne'un masanın üzerine bıraktığı eski tuniğı elime alarak soğuk bir şekilde sordum, kanatlarım için olan yarıklar ellerimde açılmıştı.

Çılgınca sırtan Gunthar dışında hepsi benzer şekilde utanmış görünüyordu. Ne kadar kana susamış da onun varlığını anlayabiliyordum. Ama ya diğerleri? Diğerlerinin neden burada olduklarını anlayamıyordum.

"Hayır," diye cevap verdi Cato, yüzleri asıktı, elleri önlerinde kenetlenmiş, parmakları yeri gösteriyordu. Bir adım öne çıktılar ve boğazım uzun zamandır unuttuğum bir kederle sızladı.

Yine, son birkaç bin yılın uyandığım bir rüya olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ben onlar için bilinmeyen bir şeyken, onlar aynı kalmıştı.

Zaman beni değiştirmişti ama onlara dokunmamıştı.

"O zaman neden geri döndün?" Tuniği başımın üzerinden kaydırarak ve kanatlarımı gererek yarıklardan geçirdim.

Gunthar'ın sırtışı genişledi ve sanki bir adak kabul edecekmiş gibi ellerini önlerinde açtılar. İlk kez yanlarına bağlanmış silahları, uzun elik uçlu kırıbacı ve kınlarının içindeki kavisli kılıçları gördüm.

"Altın hıyarın düşüşü için buradayız."

* * *

Sislerin arasından ilerleyen askerlerin yankılanan gürültüsü dışında dünya sessizdi. Taburumuzun arka tarafında durdum, tekrar ileri dönmeden önce ara sıra gözüme çarpan ruhlara başımı salladım. Bin yıldır kullanmadığım kadim yay elimde hafifti, kratus oku takılı ve hazırdı.

Caston'ın savaşçı grubu, Aetheran askerlerinin mükemmel düzeninde ruhların önüne yayıldı. Ama Altın Krallığın varisini Infernis siyahı giysiler içinde görmek ve küçük taburundan süzülen kana susamışlık kokusunu yakalayıp bunun bana yönelik olmadığını bilmek tuhaftı.

"Sakin ol," diye mırıldandım, altın rengi zayıf ışıkta parlıyordu.

Ama Thorne'un sesi açıklıkta grlemeden önce kalabalığın içinden bir şaşkınlık hışırtısı yükseldi.

"Hain!"

Oluşumdaki bir boşluktan Mecerucio'yu gördüm; yaptıklarının sonuçlarına bakarken teni beyazlaşıyordu.

"Benim olanı almak için buradayım." Kardeşimin sesi yüksekti, eldivenli eli hain tanrıyı sanki bir çocukmuş gibi kenara itiyordu.

Etrafımdaki ruhlar dondu kaldı, öfke saflarını güçlendirdi. Sis, sanki büyümün bilinçli uzantısı her birini önlerindeki göreve hazırlıyormuş gibi omuzlarının etrafında kıvrıldı.

"Hayır, ," diye Typhon. "Ama o biliyor."

Kanım dondu, bir kükreme boğazımı tırmalarken kanatlarım dışarı fırladı. Oralia kalabalığa doğru sürükleniyordu, yüzü kan kaybından solgunlaşmıştı, kratus reçinesi ve babamın büyüü yüzünden boynunda örümcekli siyah damarlar oluşmuştu. Eşim, kraliçem. Kükrememle altın, korkunç yaldızlı bir gelgit gibi siyahla çarpıştı. Yayı kaldırdım, ipi yanağıma bastırdım.

"Infernis'in üzerine yeni bir ışık doğuyor ve bu ışık kraliçenizin ölümüyle başlıyor."

Okum uçtu. Kan kokusu havayı lekeledi ama eşim geri çekildiğinde, gözlerinde nefretle ileri atıldığında bile sadece hırlayabildim. Ve sonra, bir bıçak havayı yararken, kanı yanaklarından aşağı dökülürken, gökyüzüne doğru ittim.

Onların önünde yere çakıldım ve sadece bir zamanlar sevmek için yanıp tutuştuğum kardeşime bakabildim. Daeymon hangimizin kendi suretinde şekillendirilebileceğini anlayana kadar bir zamanlar babamızın gazabından koruduğum kardeşime.

Bir elinde ağır kılıcı, diğerinde kısa bıçağı tutarak ifadesini kontrol etmeden önce gözleri şaşkınlıkla genişledi. Baltayı kuşağımdan çekmeden önce çenemi yukarı kaldırdım, gölgeler kollarımdan kayarak yere düştü. Zalim bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Başlayan her şey bitmelidir."

Beklediği gibi üzerine atılmadım, sadece baltamı yanımda tutarken gölgelerim Oralia'nın üzerine kaydı. Etrafımızdaki savaşın gürültüsünden acı iniltisi duyulmuyordu ama bağ sayesinde bunu hissettim, ardından kanından son reçine de temizlenip prangaları yere düşerken büyüünün yavaş yavaş ona geri dönmesinin verdiği rahatlama geldi. Zayıf olabilirdi ama bu savaş alanında savaşacak ve kendini koruyacak kadar güçlüydü.

Ancak Typhon'un gözü sadece bendeydi. İleri doğru bir adım attı, kılıcı pozisyonunu aldı.

"Yeniden canlandığını bilmek beni rahatlattı, kardeşim. Canınızı almadan topraklarınızı almak tatmin edici olmazdı."

Kıkırdadım, sesi kulaklarıma bile buz gibi geliyordu. Onun arkasında Oralia ayağa kalktı, dikkati Typhon'a kaymadan önce beni açgözlülükle süzdü. Arkasındaki askerlerin hepsi şaşkınlıkla birbirlerine bakıyor, karanlık zincirleri ellerinde gevşekçe tutuyorlardı. Typhon'un Infernis'i kontrol etmek için ihtiyaç duyduğu şey onun gücüyken, onu öldürmek istemezlerdi.

"Evet, ölmekten daha çok sevdiğim bir şey yok," diye cevap verdim, elimdeki baltayı tartarak.

Onun arkasında Oralia yanaklarında benzer bir soğuk gülümsemeye askerlere doğru döndü. Daha önce hiç görmediğim kadar koyu ve keskin olan gölgeleri parladı. Boyunlardan kan fışkırdı, askerler elleri boğazlarına giderken nefes nefese kaldılar, nefes bile alamadan yere yığıldılar.

Daha fazla asker ona doğru koştu ama o karanlığını iki ölümcül bıçağa dönüştürdü, onları bir yay şeklinde savurdu ve bir sonraki nefeste ikisini yere serdi. Bana doğru koşarken dikkatim tekrar kardeşime kaydı.

Metal metale çarptı. Güneş ışığı gölgelerimden geri çekildi. Bu şekilde son karşılaşmamızın anısı zihnimde yandı. Ben onu itmeden önce boğazıma bastırıldığı botu. Gölgelerim onun kollarına dolanırken, büyüünün yakıcı sıcaklığı omuzlarımın etrafında kıvrılıyordu.

Bıçağının altından eğildim, dengesini bozmak için omzumla göğsüne vurdum, kanatları ağırlığını dengelemek için genişledi. Güldü, bir kez daha vurmak için öne doğru eğildi ama baltamın darbeyi karşıladığını gördü. Kılıcını sola doğru iterek onu öne doğru tökezlemeye zorladım.

"Beni öldüremezsin." Typhon bir sonraki nefesinde döndü ve bıçağı baldırıma saplandı.

Acı, kratus reçinesinin gücüne zar zor çarparak ölmesi için cildimde parlak bir şekilde patladı. Büyüm bir sonraki anda, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde onu yiyip bitirdi. Oralia arkamdaydı ve her yeni dövüşçüyü baş döndürücü bir hızla karşılarken artık dokunacak kadar yakındık. Nefes nefese kalışını, her yarı-tanrı ya da insan ileri atılırken çıkardığı iniltileri duyabiliyordum ve aramızdaki bağ sayesinde onun çaresizliğini hissedebiliyordum. Ölümlerinden değil ama *daha fazlası* için duyduğu açlıktan.

Thorne haklıydı. Çok uzun zamandır bu acının içinde yalnız bırakılmıştı.

"Elbette yapamam," diye cevap verdim Typhon'a. Bir sonraki darbede parçalanmış bileğini yakaladım ve sırtını dostuma dönerken kısa hançerini yana .

Homurdanarak diğer elindeki kılıcını savurdu ama ben döndüm, kanatlarım beni dengelerken kılıç sadece boğazımın derisinde sekti. Oralia'nın sesi karanlıkta rüzgâr çanları gibiydi, hiç bitmeyen bir gece gökyüzünde şafağın patlaması gibiydi.

"Ama yapabilirim."

CHAPTER FORTY-SIX

Oralia

Typhon'un hançerinin ucunu zırhının içindeki beyaz bir kanadın dikişine bastırdım.

Dondu kaldı, sanki beni silkeleyecekmiş gibi kanatlarını açtı ama ben sadece daha sert bastırdım, altının üzerinde boncuk boncuk kanlar belirdi. Samarah yüzyıllar önce ilk tanıştığımızda ne demişti?

İnsanın kanatlarının elinden alınması korkunç bir şey. Zamansız bir tanrıya boyun eğdirmenin en kolay yolu bu, biliyorsun.

Zamansız bir tanrının kanatlarını koparmak bir trajediydi. Bu yüzden Typhon bunu yüzyıllar önce Ren'e yapmıştı.

Yer ayaklarımızın altında gümbürdüyordu ama buna aldırmış etmedim, hatta çevresel görüşümde Samarah'ın da aralarında olduğu, gözleri kocaman ve dehşete kapılmış bir grup Aetheran savaşçısının olduğu yerde donup kaldığını gördüğümde bile. Kayalardan ve topraktan oluşan bir püskürtü yükseklerle uçtu, iblisi Hezanah şeklinde yeryüzüne geri düşmeden önce şekillendi, büküldü ve değişti.

Bıçak Typhon'un derisine bir santim daha battı. Etrafımızda adamları çılgınca dövüşüyor, Zayne'in yarattığı alevler tarafından tüketiliyor ya da Samarah'nın askerleri sanki ödölmüş gibi havaya fırlatan hayvanının kurbanı oluyorlardı.

Typhon'un elleri beni durdurmak istercesine geriye doğru uçtu ama kendi kanatlarının genişliği onu engelledi. Babasının yüzüğü dikkatimi çekti, Daeymon'un kanının ışıltılı mücevheri doğaüstü bir parıltıya bürünmüştü.

Bıçağım bir tendonu keserken dişlerimi sıkarak "Beni güçsüz bıraktın," dedim. Acı dolu törpüsü, tendonumdaki ham noktaya merhem oldu.

İçimdeki korkmuş çocuğun hâlâ taht odasının zemininde diz çöktüğü göğüs. "Beni bir domuzu kesilmeye hazır olmadan önce tuttuğunuz gibi korkuttunuz."

Bir dilim daha. Başka bir gurgle. Ren yanımda etkin bir şekilde savaşıyor bana Typhon'la birlikte yer açtı.

"Sanırım korkunu görmek istiyorum." Bıçağı aşağı çektim.

Kanadı ayaklarımızın dibine düşerken haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Belki de bu sayede gerçekten acı çekmenin ne demek olduğunu anlamaya başlayabilirsiniz."

Kalan kanadını kavradım ve kemiğe doğru temiz bir şekilde kestim. Sarsıldı. Çılgılığı dişlerimi takırdatacak kadar yüksek ve en yumuşak melodiden daha tatlıydı. Ama son kas ve siniri de koparıp aldığımda, tüy gibi beyaz kütleyi yana fırlattığımda, sadece bir elini altın kılıcına doğru uzattı.

narin bir ayak bulmak için.

Kavgadan soluğumu zar zor duyabiliyordum ama belki Typhon da benzer bir ses çıkarmıştır diye düşündüm.

Asteria, Typhon'a sanki bir zamanlar tanıdığı bir çocukmuş gibi bakarak, "Merhaba oğlum," diye .

Typhon'un eli yanmış gibi geri çekildi. Gümüşü kanatlarını gererken parıltıyordu. Yıldızlı bir asker Ren'in savunmasını yarıp geçti ve bana ulaşmadan gölgelerim fırlayıp kafasını bedeninden ayırdı. Bedeni yere yuvarlandığında benden birkaç metre uzaktaydı ama benim gözlerim sadece Typhon'u görüyordu.

"*Asteria,*" diye fısıldadı Typhon, titreyen kollarıyla dizlerine kadar bastırarak.

Asteria kılıcın kabzasına dokunarak yana doğru çevirdi ve onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Savaşta ya da aradığın şiddetten zevk almıyorum. Ben sadece sihrin yeniden başlamak üzere dünyaya geri gönderilmeden önce sana son bir kez bakmak istedim - umarım daha uygun biriyle." Eğildi

Ta ki ağız kulağının kabuğuna değene kadar. "Ölüm hak ettiğinden emin olmadığım bir merhamet."

Dudakları yanağını okşadı, parmak uçları saçlarının üzerinden geçti ve sonra gümüş kanatlarıyla kendini gökyüzüne fırlattı. Typhon, acı acı gülerken dengersizce ayağa kalkmadan önce onun geri çekilen formuna ağız açık bir şekilde baktı.

"Beni öldürecek güce sahip değilsin kızım," diye hırıldadı yüzüme dönerken ama sarsıldığı, Asteria'nın onu yerinden ettiği belliydi.

Elimdeki hançeri tartarak gülümsedim. Babasının yüzüğü parmağında parlıyordu ve bana onu almasından korktuğum için gölge büyümü kullanmamam gerektiğini hatırlatıyordu. Etrafımızda ölenlerin çılgınlıkları yükseliyor, toz ve toprak sisin içine karışıyor, dalları bacaklarıma ve omuzlarıma dolanıyordu. Ölümün kokusu her yerdedi, iğrenç ve mide bulandırıcıydı.

Bir adım ileri, ve o da eşleşti. Sonra bir tane daha. Bir adım daha. Bana doğru uzandı, geniş elleri boğazıma doğru gidiyordu ama ben ellerini kestim, metal deriyi ve kemiği kırarak lanetli yüzüğü çamura uçurdu. Yüzüme kan sıçradı ama onu silmek için kıpırdamadım, ardından boynuna dolanmak üzere bir alev çelengi gönderdim.

Güneş ışığı derisinden fişkırlarak ateşi kesmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Bu onun dağıtabileceği bir karanlık değildi. Hançeri karnına saplarken boştaki elimi yumruk yaptım.

Kükreyerek çılgınca savurdu. Knuckles çenemi yakalayarak başımı yana çevirdi ve tökezledim. Ama alevlerim titremedi. Ağzımdan kan fişkırdı ama ben sadece gülümseyerek dönüp yüzüne tükürdüm.

Ellerimi kaldırıp elmacık kemiklerinin üzerine koyduğumda Typhon çılgılık attı. Siyah damarlar boynundan yukarı süzülüyor, yanaklarına örümcek ağı gibi yayılıyordu. İşte birlikte büyüdüğüm gerçek canavar karşımdaydı, onu açıkça görebildiğim kadarıyla dış görünüşü lekelenmişti. Ve nasıl bildiğime

bakmaksızın onu asla affetmeyecektim.

aklımdan çıkmazdı. Ama unutmak için elimden geleni

yapacaktım. "Şimdi hesaplaşma zamanı."

Ellerimi yüzüne bastırdım.

Altın rengi gözleri irileşti, mürekkepli damarlar tenine yayıldı. Vücudu bükülürken dudaklarından dökülen acı dolu çığlık kısa sürdü. Elindeki kılıç yere çarptı ve derisi küle dönüşürken ellerimi yüzünden çektim.

Dünya sessizliğe gömüldü. Typhon'un bedeni çatırdadı ve büyüğü rüzgâra kapılıp gökyüzüne doğru sürüklenirken yere düştü. Ama bu manzara karşısında rahatlayamadım, sadece çıldırtıcı bir tatminsizlik hissettim, onun kanının ellerimi kaplamasını diledim.

Çığlık atabilirdim -belki de attım, çünkü olduğum yerde döndüm, geniş bir göğsün içine doğru çekildim. Sandal ağacı ve kül kokusu ciğerlerime doldu ve Ren'in tuniğine tutunarak tekrar bağırdım, dizlerim altımda büküldü.

"O gitti," diye mırıldandı, eliyle saçlarımı okşarken. "Artık özgürsün."

Özgür. Bu kelimenin anlamını bilmiyordum. Ama yine de Ren'e sarıldım ve onun gerçek bedeninin benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkardım. Etrafımızda savaş devam ediyordu, Typhon'un adamları onun yıkımından habersizdi. Ama Ren gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde, başparmakları yanaklarımdaki kanımla karışmış kire sürtündüğünde, savaş bu kısa an için bize dokunmadı.

Uzaklardan biri zafer çığlığı attı, sesinin Gunthar'a ait olduğunu düşündüm. Başka bir çığlık ilkinin yankıladı, ta ki etrafımızdaki altın askerler dizlerinin üzerine çöküp kılıçlarını yenilgiyle havaya kaldırına kadar.

"Artık özgürüz." Ren eğildi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Öpücük sadece bir öpücük değildi. Bir aydınlanmaydı. Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sanki damarlarıma ışık doluyormuş gibi bedenime güç doldu, ruhumdaki çatlaklardan kayarak hiçbir kalmayınca kadar kayıp parçalarımı doldurdu. Ağzına karşı nefesim kesildi, uzun zamandır unuttuğum sıcaklık dudaklarının dudaklarımdan üzerinden her geçişinde, dilinin her hareketinde yayıldı.

Ve geri çekildiğinde, gözyaşlarımı gülümseyerek sildi, yanaklarında izler parlıyordu. Gece karanlığındaki kanatlarıyla o kadar güzeldi ki

koruyucu bir şekilde arkasına yayıldı. Koyu mavi gözleri göğsümü sızlatacak kadar büyük bir sevgiyle doluydu.

"Seni özledim," diye nefes aldım ve titreyen elimi kaldırıp yanağını okşadım.

Alnı benimkiyle buluştu ve etrafımızda savaşın sesi azaldı, büyüden değil, zaferin gelgitinden ve ölümün sonsuz kakofonisinden. Şu anda bile nehrin uzak tarafında toplanan ruhların Vakarys'in onları evlerine götürmesini beklediklerini hissedebiliyordum. Ama böyle şeyler bir süre daha bekleyebilir, diye düşündüm, birbirimizin kokularını içimize çekip aramızdaki bağın keyfini çıkarırken.

Ren dokunuşuma doğru eğildi ve avucumu kavradı. "Ben de seni özledim, kalbim."

CHAPTER FORTY-SEVEN

Oralia

Henüz teslim olmamış Aetheralı askerler Caston'un miğferini çıkardığını görünce kılıçlarını bıraktı, altın rengi saçları sönmekte olan ışıktaki parlıyordu.

"Kralınız öldü!" diye bağırdı savaş alanının öbür ucundan.
"Hayatlarınızdan vazgeçmeden önce silahlarınızı bırakın!"

Asteria, yumuşak fısıltılarla konuşan Kahliya'nın kollarında kucaklanmıştı, özürleri bizim kulaklarımız için değildi. Ren ve ben kalabalığın arasından ilerledik, her siyah giysili asker bir dizinin üzerine çökmek için durdu, kılıcını toprağa sapladı ve başını eğdi. Aetheran askerleri birbirlerine baktılar, sonra birincisi tereddütle diz çöktü, ikincisi, üçüncüsü derken hepsi Caston, Ren ve benim önümde eğildi.

Ren her zamankinden daha yüksek sesle, "Kralınız öldü," diye yankılandı, eli Caston'ın omzunun üzerinde gezinirken yavaşça omzuna düştü. "Kralınız çok yaşasın!"

Aetheran askerleri arasında belli belirsiz bir "Kralım çok yaşa" nidası yükseldi, sonra Caston Ren'e dönüp diz çökerek alnını dostumun parmak eklemlerine bastırınca sessizlik oldu.

"Babamın suçları için beni affedin, Kral Renwick. Krallığımın size ve kraliçenize yaptığı zulüm için beni affedin."

Ren Caston'un yanağını kavrayıp alnına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde kalbim burkuldu ve gözümü kırıştıtarak sisi dağıttım.

"Aramızda barış olsun, yeğenim." Ren Caston'un ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kucakladı.

Infernis'in askerleri yumruklarını göğüs zırhlarına vuruyor, ben rahat bir nefes alırken bu kargaşa kulaklarımda çınılıyordu. Typhon'un parıldayan kılıcının boynumuzdan çekildiği o ana kadar tam olarak anlamadığım bir kelimeydi bu.

Barış.

Caston sonra bana döndü ve beni kollarının arasına alırken ona sulu bir gülümseme verdim. Yanağımı onunkine bastırdım ve beni yere bırakırken iç çektim.

"Aethera'yı yeniden inşa etmek için yapılması gereken çok şey var," diye mırıldandı. "Sık sık ziyaret edeceğinize ve Ren'le birlikte bana rehberlik edeceğinize söz verin."

Ren'in kolu belime dolandı, ben başımı sallarken eli Caston'un omzuna kapandı.

"Söz veriyoruz."

Ama yeni kraldan hemen ayrılmadık. Bunun yerine, yaralılarla konuşarak ve onlara şifa armağanımı sunarak asker kalabalığının arasından yolumuza devam ettik. Bazıları bunu kabul etmedi, Caston'un öldürücü darbeyi indirmesini tercih ettiler, böylece Infernis'te yeniden başlayabilirlerdi, *Altın Kralları* için yaptıkları dehşetin kefareтини ödeyebilirlerdi. Ancak çoğu reddetti ya da bizimle savaşmak için silahlarını kaldırdı ama Typhon'a olan sadakatlerini haykıran her biriyle savaşırken, eve dönüş yolculuğuna çıktıklarında ruhlarını katımıza kabul edeceğimizi biliyordum.

Yardımlarımızı kabul edenler, Ren ölümler arasında ilerlerken, kanatlarını iki yanına sıkıştırmış bir halde, onu belirsizlikle gözlemleme eğilimindeydiler. Ruhlarını öbür dünyaya ya da bir yarı-tanrının büyüsunü dünyaya geri salmak için bir formun ya da diğerinin üzerinde dururdu, saygının sınırında bir nezaketle. Ren kalabalığın arasından kendine bir yol açarak ilerledi ama yere yığılmış bir bedenin önünde durdu, titreyen elini uzatırken çenesinde bir kas kıpırdadı.

Yavaşça ayağa kalkıp ona katıldım ve Mecrucio'nun parçalanmış ve bükülmüş bedeni görününce donakaldım. Ren alçak sesle konuşuyordu ama Mecrucio'nun büyüsunün çoktan dünyaya geri salındığı açıktı. Ve ben de onun, Mecrucio'nun üzerinde kalan her şeyi serbest bıraktığını biliyordum.

ruhu bu hayata tutunabilirdi. Ren, Mecrucio'nun yaptığı ihaneti affettiğini ve kabul ettiğini söyledi.

Ren de bana katıldı, ben bir askerin yanına diz çökmüştüm, karnındaki yara açılmıştı, elleriyle bağırsaklarının dışarı dökülmesini engellemeye çalışıyordu.

"Nefes al," diye mırıldandım, insan adam acıdan dişlerini sıkarken, açık kahverengi teni daha da soluyordu.

Ren'in yüzü, adamın yanında dizlerinin üzerine çökmeden önce adama bakarken düştü. "Adın ne senin?"

Asker şok içinde donakaldı, vücudu titriyordu ama adını yeterince açık bir şekilde kekeleyerek söyledi: "Firo Grayson, Majesteleri."

Onlar konuşurken gözlerimi kapattım, şarkı boğazımdan yukarı süzüldü, iyileştirici büyü'nün sıcak ışığı gölgelerim gibi omuzlarıma yerleşti. Adam rahatlayarak iç çekti, vücudu yere doğru gevşedi.

"Kardeşin var mıydı? Ya da bir oğlun?" Ren sordu.

Adam boğazını temizledi ve kederle dolu bir cevap verdi. "Bir kardeş, Jesper.

Ama aylar önce öldürüldü."

Suçluluk duygusu bağıın içinden süzüldü ve gözlerimi açtığımda Ren'in yüzünün asıldığını, çenesinde bir kasın titrediğini gördüm. Kalbimin her atışında titreşen büyü Firo üzerinde çalışıyor, midesinin harap olmuş parçalarını tekrar bir araya getiriyor, yanaklarına renk geliyordu.

"Özür dilerim." Ren'in sözleri yumuşaktı.

Firo başını sallarken boğazında bir yutkunma hissi oluştu.

Ama Ren başını salladı, elini saçlarında gezdirerek bana bağından ve gerginliğinden daha fazlasını anlattı. Suçluluk duygusu kalbinde ağır basıyordu.

"Onu ziyaret etmek... ister misin?" Ren omzunun üzerinden Rathyra'ya bakarak teklif etti.

Adamın gözleri büyüdü ve dikkati tekrar bana kaymadan önce sessizce başını salladı. Ren'in savaşçılarından biri yaklaşırken ona küçük bir gülümseme gönderdim.

Ren, kardeşini görebilmesi için Firo'ya Pyralis'e kadar eşlik etmesi için ruha talimat verirken, "İyi olacaksın," diye mırıldandım.

Ruh adamın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra başını bana doğru eğdi ve üç parmağını alnına bastırdı. "Teşekkür ederim, delikanlı... Majesteleri."

Adam gözden kaybolduğunda beni yukarı çekmesi için Ren'e bir el uzattım. "Yaptığın çok nazik bir şeydi."

Kaşlarını çatarak ellerimize baktı ve benimkileri sıktı. "Kardeşi ölüm için yalvardı, Typhon'un ordusundaki hayatının suçluluğundan kurtulmak için..."

"Tıpkı buradaki pek çok kişi gibi."

Ren koluyla yüzünü sildi ve beni kucağına çekmeden önce iç çekti. Kendi isteğimle gittim, beni çenesinin altına sıkıştırırken kokusunu içime çektim. Burası evimdi, onun kollarında, her şeyin anlamlı olduğu ve dünyanın doğru olduğu yer. Şu anda bile onun büyüğü -bizim büyümüz- üzerimde çalışıyor, dirilişin benden aldığı çatlakları dolduruyordu.

"Nasılsın?" Bir elini karmakarışık saçlarımın arasından geçirirken korse derisine doğru sordum.

"Ben... yorgunum," diye cevap verdi, bana bakmak için geri çekildi. Yavaşça, alnımız birbirine değene kadar eğildi ve derin bir nefes aldı. "Ve karımla baş başa kalmak için yanıp tutuşuyorum."

Ağzımın kenarından onun yüzüne yansıyan bir sırıtma geçti. Ağzı benimkini kapladı ve beni kollarına daha sıkı çekmesi, karanlığın etrafımızı sarması ve bizi bütünüyle yutması başka bir rahatlamaydı.

Yatak odamız göründü, ancak bizi banyo odasına götürürken pek dikkat etmedim. Küvet buharlı suyla doluydu, temiz kokusu savaş alanından üzerimize yapışan keskin duman ve kanı kesiyordu. Birbirimizi savaşçı derilerimizden sıyrırken silahlar, kayışlar ve botlar şangırtıyla yere düştü. Ren bana usulca, saygıyla dokundu, köprücük kemiklerimin çizgisini, çenemin kıvrımını, boğazımın çukurunu izledi. Ve sonra elini göğüslerimin arasındaki boşluğa bastırdı, kalbim avucunun içinde çarpıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Benim güzel *Eshara*'m."

Bizi küvete götürdü, kanatlarını sıkıca sardı ve suya battığımızda sıcaklıktan ürperdim. Ren hemen beni kucağına çekti, dizlerim kalçalarının iki yanında duruyordu, parmaklarını geçirmeden önce

ve ağzımı tekrar onunkine doğru çekti. Dişleri alt dudağımı sıyırdı, dili nefesimi çalmak için öne doğru bastırdı. Ağzı yanağıma, çeneme doğru ilerleyip kulağımın altındaki boşluğu öptüğünde inledim.

Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onun tarafından dokunulmak çok etkileyiciydi. Göğsümdeki soğukluk haftalarca sürmüştü ama bana daha çok yüzyıllar gibi gelmişti. Onun için bu kadar uzun süre bedensiz kalmanın, zamanın ve mekânın tutamadığı bir âlemden sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Belki de onun için daha uzun sürmüştü - o yerde hapsedildiği bin yıl.

"Yaralandın mı?" diye mırıldandı geri çekilirken, elleri tenimin her santiminde geziniyordu.

Başımı salladım, göğsündeki beyaz yara izinin üzerinde bir çizgi çizdim, benimkinin ikizi. Yara izime bir öpücük kondurdu.

"Kalbin bende." Bu bir soru değildi ama yine de kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım. "Bir parçası, evet."

Mırıldandı. Başını eğdiğinde ıslak saçlarının uçları omuzlarına dökülüyordu. "Ve sen de benimkini aldın."

Gözlerim yandı. "Evet."

Başparmakları yüzümü okşarken Ren'in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve öne doğru eğilip ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Onun bu odalardaki varlığı, boğulduktan sonra su yüzeyine çıkmak gibiydi, özgür havanın ilk derin nefesi gibiydi.

"Ben seninim," diye yemin etti, alnını alnıma bastırarak. "Ve ben seninim."

* * *

Bir kez olsun, yatıp uyuma ihtimali beni korkutmamıştı. Ren beni kollarına aldığı anda, çarşafı geriye doğru çektiğinde ve beni altına yerleştirdiğinde değil. Özellikle de o, kanatlarını biraz beceriksizce düzenlerken kaşlarını çatarak beni izlediğinde.

"Tuhaf mı?"

Tekrar yana kaydı, yüzünü tamamen bana dönmek için biraz daha yan yattı ve başını elinin üzerine koydu. "Umduğumdan daha garip."

Şefkatle, başparmağımla kaşlarının arasındaki çatık boşluğu okşadım. Elimi yakaladı ve avucuma bir öpücük kondurmak için ters çevirdi. "Dinlen, *eshara*."

Başımı salladım, ellerim açlıkla göğsünün düzlemlerinde gezinirken, göz kapaklarım yorgunluktan sarktı. Parmak uçları gözlerimi kapatmadan önce çenemin uzunluğunu, alnımın üstünü sıyırdı.

"Uyandığında burada olacağım," diye söz verdi.

* * *

Sanki birkaç dakika sonra gözlerimi açmıştım ama solgun sabah ışığı perdeleri kapatılmamış pencereden içeri süzülüyordu. Eller karnımda, kalçalarımın üzerinde gezindi. Sert bir uzuv arka tarafıma doğru kayarken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Ellerinden biri kalçalarımın arasına kayarken "Ren," diye inledim ve sırtımı dikleştirdim. Cevap olarak çıkardığı inilti boynumu ısıttı, ağzı omzumu ısırdı. "Sana ihtiyacım var. Beni bekletme."

Ama kendisine ait olanı almadığında kollarında döndüm. Kaşları bir kez daha çatılmıştı ve başı ihtiyacının kanıtlarıyla parlayan siki aramıza girmiş olsa da, elleri belimde nazikçe duruyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," diye nefes aldı, başparmağı göğsümün alt tarafını sıyırdı.

Elimi yüzünde gezdirdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için ayağa kalktım. "Şu anda bana zarar vermenin tek yolu durmandır."

Gözleri dalgalanarak kapandı ve çenesine bir öpücük daha kondururken, elimi kavurucu uzunluğunun etrafına sarmadan önce kalbinin üzerinden, karnının sert çıkıntılarına doğru bir çizgi çizdim. Başparmağımı yarığının üzerinde gezdirirken adım dudaklarında bir duaya dönüştü, dudaklarıma götürüp tenimdeki tadını yaladığımda gece yarısı bakışları açıldı.

"İstediğın bu mu, *Eshara?*" diye *homurdandı*. "Çünkü bir kez başladığımda, seni becereceğim, dolduracağım, seni sahipleneceğim, harcadığımla damlayana ve adımı haykırana kadar. Bir kez başladığımda, duramayacağım."

Bu sözlerle beni sırtüstü yatırdı, dizlerimi birbirinden ayırdı ve aralarına yerleşti. Kanatları arkasında parlıyordu ve ben onun görüntüsü karşısında hayrete düşmekten kendimi alamadım; gücü tamamen geri gelmişti. Ve ben daha cevap veremeden ağzı üzerimdeydi, kalçalarımın arasına daldı ve ben onun adını haykırana kadar beni yuttu.

Her öpücük, her dokunuş, kalçalarının her yuvarlanması aramızdaki gücün bir başka kıvılcımıydı, büyümüz aramızda dans edene kadar bağımızın bir başka güçlenmesiydi. Güneş ışığı, gölgeler ve alevler, evrenin gücü odamızda yankılanıyordu.

Daha sonra bedenlerimiz durgunlaştığında ve birbirimize baygın öpücükler kondurduğumuzda, varoluşum boyunca ilk kez özgürlüğün, huzurun ve sonsuzluğun anlamını kavradığımı fark ettim.

"Seni seviyorum."

Ren çenemin altındaki parmak eklemine dokundu, gözleri parlıyordu. "Ve seni seviyorum, *sonsuzda dek*."

EPİLOG

Renwick

Birkaç Hafta Sonra

Şafak sessizdi.

Sis, Cyvon Denizi'nden önce krallığın batı ucunu çevreleyen ormanın kenarında, Infernis'in yeşil çimenleri üzerinde yuvarlanıyordu. Ormanın içinde, annemin bin yıl aradan sonra kendini kopardığı bir ağaç vardı. Savaştan birkaç gün sonra, her şey yoluna girdiğinde ve Oralia ile ben evlilik yatağımızı terk etmekten memnun olduğumuzda, Asteria bana hikayeyi anlattı.

Arada bileklerini kesmiş ve ağacın üzerinde kanını akıtmıştı. Kanı gövdede bir boşluk açmış ve diğer tarafa ulaşmak için dipsiz bir karanlığın içinden geçmişti. Anladığım bir karanlıktı bu, hem Oralia'nın hem de benim kolayca hatırlayabildiğimiz bir karanlık.

Özür dilerim oğlum, daha önce denemediğim için, Asteria tekrar tekrar özür diledi.

Ama affedilecek bir şey yoktu.

Ona karanlıkta başka bir yer görüp görmediğini sormuştum; belki de gözleri uyumsuz, yaralı bir tanrı. Ama o sadece unutuluşun karanlığı olduğunu söylemişti ve sonra Infernis'ten gelen ışık şeridi, ağaçtaki çatlaktan süzülen sis onu Morana ve Samarah ile birlikte dışarı çağırıyordu.

Ne Oralia ne de ben Mycelna ve Talron'a nasıl geri döneceğimizi bilmiyorduk, yine de onu sık sık merak ediyordum - dirilişlerim sırasında her zaman yanımda nöbet tutan yaralı tanrıyı. Öfke, korku ya da kederle haykırdığımda sık sık yanımda diz çökmüş ve acıyla gelen zaferin fısıltılarıyla bana güvence vermişti.

Tek umudum, dünyasının kaderinin onu eşine yönlendireceği zaman geldiğinde, eşinin onu açık bir kalple kabul etmesiydi.

Oralia'nın avuç içi benimkine kaydı, parmaklar birbirine dolandı. Bir yutkunmayla boğazı tılandı ve ona baktığımda gözlerinin yaşlarla dolup taşıdığını, yanaklarının onları tutma çabasıyla kızardığını gördüm. Boğazındaki hıçkırıkla savaşırken ağzı çalışıyordu, aramızdaki bağda keder ağırdı.

Josette yükselişe hazır ruhlar çemberinin içinde duruyordu, yüzünde yürek parçalayan bir umut ifadesi vardı. Aelector'un ölüm haberini aldığı anda teselli bulamamış, bitmek bilmeyen acısından kurtulmak için bir kez daha Athal'dan içmek için yalvarmıştı. Kaderini kabullenip yükselmeye, öte dünyada Aelector'a katılıp yeniden başlamaya karar verene kadar yalvarışlarını duyan herkese haykırmişti.

Yüzyıllar sonra sevdiğin tanrıyı hatırlamanın ve onu bir kez daha senden koparmanın nasıl bir acı olduğunu hayal bile edemezdin. Ömrüm zamanın kendisini aşmıştı ama böyle bir acıyı daha önce yaşadığımdan emin değildim ve asla yaşamayacağımı umuyordum.

Ağlamadı, artık ağlamıyordu. Josette sadece kollarını iki yanında gevşekçe durdu ve sanki Aelector onu çoktan ötede bekliyormuş gibi yukarıdaki sise baktı. Kim bilebilirdi ki? Belki de bekliyordu. Ama böyle şeyler benim ve yönettiğimiz diyarın ötesindeydi.

Ölümün ötesinde ne olduğunu bilmiyordum.

Büyü havada uğuladı ve gücüm derimin yüzeyine fırladı. Bağ sayesinde Oralia'nın gücünün de benzer şekilde tepki verdiğini hissettim. Kelimelere gerek yoktu. Bu ritüelin ne rehberliğe, ne şatafata ne de törene ihtiyacı vardı. Hayır, sadece bir tanığa ihtiyacı vardı ve bu yükü omuzlaması gereken kişi bendim.

Ama yalnız değildim. Oralia'nın omzu benimkine yaslandı ve vücudumdaki her şey çekti. Geceleri ne kadar sık benim için çığlık atarak, ellerini uzatarak ya da çarşafı pençeleyerek uyanırsa uyansın, yalnız değildik.

Zaman sunabileceğim tek pansumandı, ancak yeterli gelmiyordu.

Ay ve yıldız tacı yükselen ilk ruhta parıladı, büyüleri gökyüzüne parlak beyaz ışıklar saçtı. Bir tane daha, bir tane daha, ta ki gözlerimi parıltıya karşı siper etmek isteyene kadar, ama yapmadık. Yeniden başlayacak olanlar için tanıklık ettik.

Herkes büyüsünü dünyaya geri verdiğinde ve ışık söndüğünde, Oralia ve ben birkaç dakika daha nöbet tuttuk, sabahın berrak havasını içimize çektik.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu sakın bir sesle, dudaklarında bir gülümsemeyle bana dönerek.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve alına bir öpücük kondurdum. "Yaşa."

YAZAR NOTU

Ren ve Oralia ile olan yolculuğumuzun sonunda bittiğine inanamıyorum! *Ruin*'i ilk kez Eylül 2022'de yazmıştım ve şimdi kendimizi burada bulmak tam bir rüya. Bu yolculukta bana katıldığınız için teşekkür ederim.

Ufukta başka heyecan verici şeyler de var! Gelecek kitaplarımdan olmak isterseniz (yakında çıkacak baharatlı bir vampir romantizmi de dahil) beni sosyal medyadan (@gillianeliza) takip edebilir veya www.gillianelizawest.com adresinden haber bültenime katılabilirsiniz. Ayrıca özel sahne arkası, sanat, bonus bölümler ve daha fazlasını paylaştığım bir Patreon'um var .www.patreon.com/GillianElizaWest

Her iki durumda da, okuduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim.

xo-Gillian

INERNIS'IN DILI

Myhn Ardren (m-YN ar-DREN) | *Kralım Myhn*

Lathira (m-YN la-THEER-ah)| *Kraliçem Eshara*

(eh-SHAH-rah) | *sevgi, yaşam gücü*

Maelith (MAY-lith)| Anne [resmi]

Thurath (THUH-rath)| Ölü, ölüm

Lathira na Thurath (la-THEER-ah n-AH THUH-rath)| Ölüler Kraliçesi

Naturhum Rhyonath| "Sizin hesabınız."

Latska (lat-SHKA)| küçük

Kalimayah (kah-lee-my-UH)| *güzel*

Cahrdren (kar-dh-ren)| *Prens*

KARAKTER LİSTESİ

ZAMANSIZ TANRILAR

Renwick | Ölüler Tanrısı, Typhon'un kardeşi ve Daeymon ile Asteria'nın oğlu (o/o)

Typhon | Güneş Tanrısı, Renwick'in kardeşi ve Daeymon ile Delia'nın oğlu (o/o)

Horace | Hüküm Tanrısı, Kahliya'nın oğlu (o/o)

Asteria | Kozmos Tanrısı, Ren'in Annesi (o/o)

Daeymon | Yaratılış Tanrısı, Renwick ve Typhon'un Babası (o/o)

Samarah | Kabus Tanrısı (kadın) **Belinay**

| Deniz Tanrısı (kadın) **Kahliya** | Aşk

Tanrısı (kadın) **Morana** | Gece Tanrısı

(kadın) **Harleena** | Zaman Tanrısı (kadın)

Delia | Gençlik Tanrısı (o/o)

Petra | Kehanet Tanrısı, Thorne'un Annesi (o/o)

Gunthar | Savaş/Şiddet Tanrısı (o/o)

Chenin | Şarap Tanrısı (he/him)

Kaemon| Zevk Tanrısı (o/o)
Brio | Müzik Tanrısı (o/onlar) **Felix**
| Şans Tanrısı (onlar/onlar) **Cato**|
Bilgelik Tanrısı (onlar/onlar)
Talron| İnsan diyarında hapsolmuő  l m Tanrısı (o/o)

TANRILAR

Oralia| Yaşam Tanrısı, Peregrine ve Zephyrus'un kızı (o/o)
Caston| Doğruluk Tanrısı, Typhon'un oğlu (o/o)
Thorne| Şifa Tanrısı, Petra ve Cato'nun oğlu (o/o)
Aelestor| Fırtınalar Tanrısı (o/o)
Mecrucio| Gezg nlerin ve Hırsızların Tanrısı (o/o)
Zayne| Ateş Tanrısı, Belinay'ın oğlu (o/o)

DEMI-TANRILAR

Drystan| Typhon tarafından tercih edilen, Oralia'nın muhafızı, Dimitri'nin kardeşi (o/o)
Hollis| Typhon ve onun sağ kolu (o/o) tarafından tercih edilir
Ilyana| Aethera içindeki bahçıvan (onlar/onlar)

RUHLAR

Sidero (onlar/onlar)
Dimitri, Drystan'ın kardeşi (o/o)
Josette (kız/erkek)
Lana (kız/erkek)
Jesper
(erkek/erkek)

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce bu kitabı elinize aldığınız ve Oralia ile Ren'i yolculuklarının sonuna kadar takip ettiğiniz için SİZE teşekkür etmek istiyorum.

Bitmek bilmeyen desteğin, bazen işe yarar önerilerin (daha iyiye gidiyorsun!) ve her zaman kendim inanmasam bile yeteneklerime olan inancın için kocam Dan'e teşekkür ederim. Seni çok seviyorum ve bu hayatı seninle birlikte yaşadığım için çok minnettarım.

Angie'ye. *Harabe*'de söyledim ve burada da söyleyeceğim - teşekkür etmek yeterli gelmiyor. Her adımında yanımda oldun, Ren ve Oralia hakkında yazdığım her kelimeyi okudun ve bizi olabileceğimizin en iyisi olmaya ittin. Sizi çok seviyorum.

Farrah'ya, sen olmasaydın bu kitap asla bir şey olmazdı. Yapmasam bile ara vermem için beni her zaman cesaretlendirdiğin ve bana her zaman inandığın için teşekkür . Seni seviyorum!

Kardeşim Chris'e. Zor bir yolda yürüyoruz ama bunu birlikte atlatacağız. Seni seviyorum.

Kapak sanatçım KD'ye ve harita yapımcım/iç tasarımcım Travis'e - inanılmaz sanatsal becerileriniz bu seriye hayat verdi. Ekibimde olduğunuz ve bu bebeğin dünyaya gelmesine yardımcı olduğunuz için inanılmaz derecede minnettarım.

Editörlerim Eleanor ve Jen'e, bu karmaşayı okunabilir bir hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Henüz bunu başaracak kadar güçlü bir yazar olmadığımın çok korkuyordum ve hepinize teşekkürler, sanırım başardım.

Bu seri için beta okuyucularıma teşekkür ederim: Lauren, Dani, Brooke, Brit, Jessi ve Rachael.

Kişisel asistanım Ann Marie'ye, karıştırdığım parçaları topladığın, bitmek bilmeyen organizasyonun ve sürekli pozitifliğin için teşekkür ederim. İşler çok fazla büyüdüğünde bana yardım için ekibimde olduğunu bilmek aklımı başımda tutmama yardımcı oldu.

Patreon abonelerime, sevdiğim şeyi yapmaya ve size bu hikayeleri getirmeye devam edebilmem için devam eden desteğiniz için teşekkür ederim.

Karanlık bir kurgu fikri olan rastgele bir insanken bana inandığınız ve bugüne kadar beni desteklemeye devam ettiğiniz için dramione fandomuna teşekkür ederim. Bunu sonsuza dek söyleyecekmişim gibi hissediyorum ama kalbimin derinliklerinden *teşekkür ederim*.

YAZAR HAKKINDA

Gillian Eliza West kocasıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşıyor. Mitolojiye olan tutkusu onu (uçma korkusuna rağmen) dünyanın dört bir yanına götürdü, kendi hikayelerine de benzer bir mucize ve sihir katmaya çalışıyor. Bir izleyici kitlesi için yazmaya ilk adımını hayran kurguları aracılığıyla attı ve bir hikaye anlatıcısı olarak becerilerini geliştirmesini sağladı. İlk ikilisi üzerinde çalışmadığı zamanlarda Gillian'ı köpeği Walter'a sarılmış, bir kitap ya da en sevdiği fanfic ile bulabilirsiniz.

Bağlantıyı koparmamak için Gillian'ın www.GillianElizaWest.com adresindeki web sitesi üzerinden e-posta listesine katılabilir veya onu sosyal medyada takip edebilirsiniz:

IG: @gillianeliza

TT: @gillianeliza_

Bonus bölümler, gelecek projelere ön bakışlar ve ilk bakışlar için Gillian'ın Patreon'una katılabilirsiniz: www.patreon.com/GillianElizaWest

The fate of the
world balances on the tip of
a gilded knife.

With King Typhon desperate to retrieve his ward,
Oralia returns to infiltrate Aethera, the golden kingdom
she once called home. Betrayal lurks around every corner, forcing
Oralia to place trust in her newfound powers, not only to destroy the god
she once called father, but to protect Infernis, the shadowy kingdom she now
serves as queen.

Meanwhile Renwick, the King of the Dead, prepares to attack Aethera should
Oralia be discovered. He finds himself once more on the verge of being torn to
pieces as he is caught between the duty he feels to his soul-bonded mate and
to his kingdom.

Will Oralia find the strength to put him back together
again without losing Infernis...
or herself?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

